

GREȘALA
VRACIULUI

JOSEPH
DELANEY

JOSEPH DELANEY

Greșeala Vrăciului

CRONICILE WARDSTONE

Cartea întâi: *Ucenicul Vraciului*

Cartea a doua: *Blestemul Vraciului*

Cartea a treia: *Secretul Vraciului*

Cartea a patra: *Bătălia Vraciului*

Cartea a cincea: *Greșeala Vraciului*

Vizitează site-ul:
www.cronicilewardstone.ro

Greșeala Vraciului

Joseph Delaney

Traducere de
Cristina Jinga

CORINT JUNIOR

Redactare: Cristina Broșțianu
Tehnoredactare: Flavian Muscalu

Joseph Delaney
THE SPOOK'S MISTAKE
First published by Random House Children's Books

Copyright © Joseph Delaney, 2008
Cover and illustrations copyright © David Wyatt, 2008

The right of Joseph Delaney to be identified as the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior permission of the publishers.

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate Editurii CORINT JUNIOR, parte componentă a GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

București, 2008
ISBN 978-973-128-233-6

Timbrul literar se plătește Uniunii Scriitorilor din România
Cont: RO65RNCB0082000508720001 / B.C.R., Sucursala UNIREA

Format: 32/70x100; Coli tipo: 13,5
Tiparul executat la: FED PRINT S.A.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DELANEY, JOSEPH

Greșeala Vraciului / Joseph Delaney ; trad.: Cristina Jinga; il.: David Wyatt. - București : Corint Junior, 2008
ISBN 978-973-128-233-6

I. Jinga, Cristina (trad.)
II. Wyatt, David (il.)

821.111-93-312.9=135.1

Pentru comenzi și informații adresați-vă la: **Editura CORINT JUNIOR**

Difuzare și Clubul Cărții

Calea Plevnei nr. 145, Sector 6, București
Tel./Fax: 021.319.88.22, 319.88.33, 319.88.55
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
www.edituracorint.ro
www.corintjunior.ro

Pentru Marie

Cuprins

Capitolul 1.	Șilingul regelui	9
Capitolul 2.	Adevărul despre lucruri	21
Capitolul 3.	Un răspuns întârziat	36
Capitolul 4.	Moara	55
Capitolul 5.	Un țipăt sfâșietor	72
Capitolul 6.	Învățăturile apei	83
Capitolul 7.	Dau din picioare ca broasca	101
Capitolul 8.	Nevasta pescarului	111
Capitolul 9.	Trosc-pleosc!	121
Capitolul 10.	Scrisoarea vraciului	135
Capitolul 11.	Degetul vrăjitoarei	151
Capitolul 12.	Morwena	161
Capitolul 13.	Sihastrul din Cartmel	175
Capitolul 14.	Un om mort!	187
Capitolul 15.	Dansul degetului	198
Capitolul 16.	Dâre de sânge	213
Capitolul 17.	Urmărirea	227
Capitolul 18.	Două mesaje	243
Capitolul 19.	Fiica barcagiului	259
Capitolul 20.	Fără șovăială	272
Capitolul 21.	Priponit	284
Capitolul 22.	De-a-ndoaselea	296
Capitolul 23.	O sticlă de vrăjitoare	308
Capitolul 24.	Casa stranie	321
Capitolul 25.	Grimalkin	340
Capitolul 26.	Inimaginabilul	351
Capitolul 27.	Un târg greu	369
Capitolul 28.	Bătălia din mlaștină	386
Capitolul 29.	Cui aparțin	399
Capitolul 30.	Șlepul negru	410
Capitolul 31.	Sângele cui?	422

CEL MAI ÎNALT DEAL DIN COMITAT
ESTE ÎNVALUIT ÎN MISTER.

SE ZICE CĂ UN OM A MURIT AICI ÎNTR-O
APRIGĂ BĂTALIE, ÎN TIMP CE ÎNCERCA
SĂ SUPUNĂ UN DEMON
CARE AMENINȚA ÎNTREAGA LUME.

APOI GHEȚURILE AU VENIT DIN NOU PESTE PĂMÂNT,
IAR CÂND S-AU RETRAS, PÂNĂ ȘI FORMA DEALURILOR,
PÂNĂ ȘI NUMELE TÂRGURILOR DIN VALE
SE SCHIMBASERĂ.

ASTFEL, PE VÂRFUL CEL MAI ÎNALT
DIN LANȚUL DEALURILOR, N-A RĂMAS NICIUN SEMN
DIN CE S-A ÎNTÂMPLAT ODINIOARĂ.

DOAR NUMELE I S-A PĂSTRAT.

I SE SPUNE

WARDSTONE —

LESPEDA CARE PECETLUIEȘTE RĂUL.

CAPITOLUL 1 ȘILINGUL REGELUI

Cu toiagul în mână, am intrat în bucătărie să-mi iau și sacul. Urma să se întunece în mai puțin de o oră, dar aș fi avut timp destul să cobor în sat și să aduc provizii pentru o săptămână. Nu mai aveam decât câteva ouă și o bucată mică de brânză din Comitat.

În urmă cu două zile, Vraciul plecase în sud, să se ocupe de un duh. Era a doua oară într-o lună când, spre supărarea mea, magistrul meu pleca de acasă cu treburi de-ale vracilor fără să mă ia și pe mine. De fiecare dată îmi spusese că erau lucruri simple, nimic ce nu mai văzusem înainte, în ucenicia mea, și că mi-ar fi prins mai bine să stau acasă, să lucrez la latină și să-mi văd de

învățat. N-am protestat, dar nu eram deloc mulțumit. Cum să vă spun, mă gândeam că avea, de fapt, un alt motiv să mă lase acasă — încerca să mă protejeze.

Pe la sfârșitul verii, vrăjitoarele din Pendle îl invocaseră pe Cel Rău, Întunericul întrupat, Diavolul însuși, în lumea noastră. Timp de două zile, fusese la voia lor și i se poruncise să mă nimicească. Îmi găsisem adăpost în camera special pregătită pentru mine de mama și asta mă salvase. Cel Rău își înfăptuia acum propriile fără-delegi, dar nu aveam nicio siguranță că nu va veni din nou să mă vâneze. Încercam să nu mă gândesc la asta. Un lucru era clar: cu Diavolul liber prin lume, Comitatul devenise un loc mult mai periculos — mai ales pentru cei care luptau împotriva Întunericului. Dar asta nu însemna că mă puteam ascunde la nesfârșit. Eram doar un ucenic, deocamdată, însă într-o bună zi aveam să fiu vraci și să-mi asum aceleași riscuri ca magistrul meu, John Gregory. Și-mi doream ca și el să vadă lucrurile în felul ăsta.

Am intrat în camera de alături, unde Alice trudea de zor, copiind o carte din biblioteca Vraciului. Alice se trăgea dintr-o familie din Pendle și făcuse doi ani de pregătire într-ale magiei negre cu mătușa ei, Osoasa Lizzie, o vrăjitoare rea, în prezent, ferecată bine într-un

puț din grădina Vraciului. Alice mă vârase într-o grămadă de necazuri, dar în cele din urmă devenise prietena mea, iar acum locuia împreună cu noi, făcând copii după cărțile magistrului meu ca să-și câștige existența.

De teamă ca nu cumva să citească și altceva decât ar fi trebuit, Vraciul nu-i îngăduia niciodată să intre în bibliotecă, dându-i pe mână numai o carte o dată. Dar vă pot spune că-i aprecia munca de scrib. Prețuia mult cărțile, un tezaur de informații strânse de generații întregi de vraci, așa că fiecare tom în dublu exemplar îl făcea să se simtă ceva mai sigur în privința supraviețuirii acestor cunoștințe.

Alice ședea la masă, cu tocul în mână și cu două cărți deschise înaintea sa. Scria cu atenție într-una, copiind întocmai ce vedea în cealaltă. Se uită la mine și zâmbi — niciodată nu mi se păruse mai drăguță. Flacăra lumânării îi scotea în evidență părul negru, des, și pomeții ridicați ai obrazilor. Însă când își dădu seama că aveam pelerina pe umeri, zâmbetul i se șterse numaidecât de pe buze și lăsă jos tocul.

— Mă duc în sat după provizii.

— Nu-i nevoie să faci tu asta, Tom, protestă ea, cu o neascunsă îngrijorare pe chip și în glas. Mă duc eu, tu rămâi să-ți vezi de învățat.

O spusese mânăta de bune intenții, dar a trebuit să-mi mușc buzele ca să nu-i dau un răspuns usturător. Alice se purta întocmai ca Vraciul — sufocant de protector.

— Nu, Alice, i-am spus eu, hotărât. Am stat închis în casă săptămâni întregi, simt nevoia unei plimbări ca să-mi limpezesc mintea. O să mă întorc înainte să se întunece.

— Atunci, lasă-mă cel puțin să vin cu tine, Tom. Merit și eu o scurtă pauză, nu? M-am săturat să văd doar cărțile astea prăfuite, zău așa. Se pare că nu am nimic altceva de făcut, zilele astea, decât să scriu!

M-am încruntat. Alice nu era sinceră și asta mă scotea din fire.

— De fapt, n-ai niciun chef de plimbare, nu-i așa? E o seară rece, umedă și mizerabilă. Ești exact ca Vraciul, Alice. Credeți că nu sunt în siguranță afară, de unul singur. Că n-am să pot să mă descurc...

— Nu spun că nu poți să te descurci, Tom. Numai că Diavolul umblă liber prin lume acum...

— Dacă vine după mine, n-o să prea pot face mare lucru. Și asta nu se va schimba cu nimic nici dacă vei fi tu lângă mine. Nici măcar Vraciul n-ar fi în stare să mă ajute.

— Dar nu-i vorba numai de Cel Rău, Tom, Comitatul e un loc mult mai primejdios acum. Nu numai că

Întunericul este mai puternic, dar pe toate drumurile sunt tâlhari și dezertori. Prea mulți oameni flămânzi. Unii dintre ei ți-ar lua gâtul chiar și pentru doar o jumătate din ce duci în sac!

Toată țara era în război, dar noi, cei dinspre sud, unde avuseseră loc niște bătălii și înfrângeri crunte, o duceam cel mai prost. Așadar, acum, în plus față de zeciuiala pe care fermierii trebuiau s-o plătească Bisericii, jumătate din recolta ce le rămânea era rechiziționată pentru nevoile armatei. Apăruseră astfel lipsurile, prețul alimentelor crescuse, iar oamenii cei mai sărmani erau pe cale de a muri de foame. Dar, cu toate că în ceea ce spusese Alice era mult adevăr, n-aveam de gând să-mi schimb hotărârea.

— Nu, Alice, o să fie bine și dacă mă duc de unul singur. Nu-ți face griji, mă întorc repede!

Înainte de a mai apuca să spună ceva, i-am întors spatele și am ieșit grăbit. Curând, lăsasem în urmă grădina și coboram de-a lungul drumeagului îngust ce ducea în sat. Noaptea se lăsa mai repede acum și vremea de toamnă se făcuse rece și umedă, dar tot era plăcut să fiu dincolo de granițele casei și ale grădinii. Peste puțin timp, bine cunoscutul acoperiș cu plăci de ardezie de la Chipenden abia se mai zărea, iar eu lungeam pasul pe drumul principal, pietruit, ce cobora abrupt.

Satul era mult mai liniștit decât în vară, înainte ca lucrurile să se înrăutățească. Pe-atunci, forfotea de femei care se luptau cu greutatea coșurilor pline de cumpărături; acum, foarte puțini oameni mai umblau pe-afară, iar când am intrat în prăvălia măcelarului, am descoperit că eram singurul client.

— Comanda domnului Gregory, ca de obicei, i-am spus.

Măcelarul era un bărbat roșcovan la față, cu barbă arămie. Într-o vreme, era sufletul prăvăliei, spunând glume ca să-și înveselească mușteriii; acum, chipul îi era înnegurat și părea că-și pierduse bună parte din pofta de viață.

— Îmi pare rău, băiete, dar azi n-am prea multe pentru tine. Doi pui și câteva felii de șuncă — asta-i tot ce-am putut face. Mi-a fost destul de greu să vi le opresc și pe-astea. Poate-ar fi bine să mai vii și mâine, dar mult înainte de prânz.

Am dat din cap, am pus pachetele în sac, spunându-i să treacă totul în contul nostru de cumpărături, apoi i-am mulțumit și m-am îndreptat spre vânzătorul de legume. Aici am nimerit ceva mai bine. Avea și cartofi, și morcovi, deși într-o cantitate care nu ne-ar fi ajuns nicicum o săptămână. Cât despre fructe, vânzătorul

nu a putut să-mi dea decât trei mere. Și de la el am primit același sfat — să mai încerc și a doua zi, când s-ar fi putut să am norocul de a-l găsi mai bine aprovizionat.

La brutar, am reușit să cumpăr două pâini și am părăsit prăvălia cu sacul atârându-mi anemic pe-un umăr. Abia în clipa aceea mi-am dat seama că mă urmărea cineva de pe partea cealaltă a străzii. Era un copil slăbănog, un băiețel de cel mult patru ani, mărunțel la trup și cu ochi mari și flămânzi. Mi s-a făcut milă, așa că m-am dus la el, am vârat adânc mâna în sac și i-am întins un măr. Aproape că mi l-a smuls și, fără niciun cuvânt de mulțumire, s-a întors și-a zbughit-o într-o casă.

Am ridicat din umeri și m-am amuzat în sinea mea. Avea mai mare nevoie de mărul acela decât mine. Am început să urc dealul înapoi, nerăbdător să fiu din nou în căldura și confortul din casa Vraciului, dar, când am ajuns la marginea satului și caldarâmul a fost înlocuit de noroiul drumului desfundat, starea mea de spirit s-a schimbat. Ceva nu mi se părea în ordine. Nu simțeam frigul mușcător, care mă prevenea de apropierea vreunei creaturi a Întunericului, dar ceva mă neliniștea. Instinctul mă avertiza în legătură cu o primejdie.

Mă tot uitam în urmă, simțind că mă urmărește cineva. Să fi fost Cel Rău? Să fi avut oare dreptate Vraciul și Alice? Am grăbit pașii până ce-am ajuns aproape să alerg. Nori negri goneau pe deasupra capului meu și până să se întunece nu mai era decât vreo jumătate de oră.

„Încetează!” m-am dojenit în sinea mea. „Nu-i ni-meni, doar îți închipui tu ce-i mai rău.”

După un scurt urcuș pe deal, aveam să ajung la marginea dinspre apus a grădinii și, peste alte câteva minute, m-aș fi aflat în siguranță, în casa magistrului meu. Dar a trebuit să mă opresc. La capătul drumului, între copaci, mă aștepta cineva.

Am mai făcut câțiva pași șovăielnici și mi-am dat seama că patru namile de bărbați și un băietan priveau fix în direcția mea. Oare ce voiau? Am simțit brusc primejdia. De ce dădeau târcoale niște străini atât de aproape de casa Vraciului? Să fi fost tâlhari?

Când m-am apropiat, m-am mai liniștit — oamenii au rămas la adăpostul copacilor golași, fără să iasă în drum, să-mi taie calea. M-am întrebat dacă să mă întorc și să-i salut, dar pe urmă mi-am zis că e mai bine să-mi văd de ale mele și să nu le dau prilej să intre în vorbă. Când am trecut de ei, am scos un suspin de ușurare, dar apoi

am auzit ceva pe potecă, în spatele meu. O monedă rostogolindu-se pe piatră.

M-am întrebat dacă nu cumva aveam vreun buzunar găurit și-mi căzuse din mărunțiș, dar, de îndată ce m-am întors să mă uit, unul dintre bărbați a ieșit din pâlcul de copaci și a îngenuncheat pe potecă, luând ceva de jos. Și-a ridicat apoi privirea spre mine, cu un zâmbet prietenos pe față.

— E-a ta, băiete? întrebă el, întinzându-mi o monedă.

Adevărul e că nu eram sigur, dar chiar *mi se păruse* că scăpasem ceva pe drum. Prin urmare, mi-am lăsat jos sacul și toiagul și am vârât mâna stângă în buzunarul pantalonilor, cu gând să-mi scot mărunțișul și să-l număr. Deodată am simțit însă cum o monedă îmi este apăsată ferm în palma dreaptă, iar când m-am uitat, surprins, am descoperit un șiling de argint. Cum știam că nu avusesem vreunul, am clătinat din cap.

— Nu-i a mea, am zis, cu un zâmbet.

— Ei bine, acum este, băiete. Tocmai ai primit-o de la mine. Nu-i așa, prieteni?

Tovarășii lui ieșiră dintre copaci, iar mie-mi stătu inima în loc. Toți purtau uniforme de armată și ranițe pe umeri. Erau și înarmați, pe deasupra — chiar și

băiatul. Trei dintre ei aveau câte-un ciomag gros, iar unul, cu trese de caporal, învârtea în mână un cuțit.

Speriat, am aruncat o privire către cel care-mi dăduse moneda. Stătea în picioare, acum, ca să-l pot vedea mai bine. Fața îi era înăsprită de soare și vânt, ochii, înguști și răi, iar pe frunte și pe obrazul drept avea mai multe cicatrice — era limpede că avusese parte de multe necazuri. Și el purta niște trese pe brațul stâng, dar de sergent, și un cuțit mare la cingătoare. Mă afluam în fața unei cete de arcănire. Războiul mergea prost, iar oameni ca ei băteau Comitatul în lung și-n lat, silind bărbații și băieții să intre în armată în pofida voinței lor, ca să-i înlocuiască pe cei uciși pe câmpul de luptă.

— Tocmai ai acceptat șilingul regelui! îmi zise omul, râzând într-un mod neplăcut, batjocoritor.

— Dar nu l-am acceptat, am protestat eu. Dumneata ai spus că e al meu și tocmai îmi verificam mărunțișul, când...

— N-are rost să te mai dezvinovățești, băiete. Am văzut cu toții ce s-a întâmplat, nu-i așa, prieteni?

— Fără nicio îndoială, încuviință caporalul, în timp ce se adunau cu toții în jurul meu, tăindu-mi orice posibilitate de fugă.

— De ce e îmbrăcat ca un preot? zise băiatul, care era cu cel mult un an mai mare ca mine.

Sergentul izbucni într-un râs gros, ca un behăit, și-mi ridică toiagul.

— Nu e preot, tinere Toddy! Nu poți să recunoști ucenicul unui vraci? Aștia îți iau banii câștigați cu trudă ca să le țină pe așa-zisele vrăjitoare departe. Asta învârt ei. Și se găsesc destui oameni săraci cu duhul care să-i plătească pentru asta!

Îi întinse lui Toddy toiagul meu.

— Ține ăsta! porunci el. De-acum n-o să mai aibă nevoie de el; o să ne folosească măcar ca lemn de foc, dacă nu pentru altceva!

Apoi îmi ridică sacul de jos și se uită înăuntru.

— E destulă mâncare aici ca să ne umplem burdiha-nele în seara asta, prieteni! exclamă el, luminându-se la față. Uite ce-nseamnă să aveți încredere în sergentul vostru cel isteț! Ei, am avut dreptate, prieteni? N-am zis eu: prindeți-l mai degrabă când *urcă* dealul înapoi, decât când îl coboară? A meritat să așteptăm!

În clipa aceea, eram înconjurat și nu vedeam nicio porțiță de scăpare, dar știam că ieșisem eu cu bine și din situații mai primejdioase — uneori chiar din încolțirea celor care practicau magia neagră. M-am hotărât,

așadar, să nu-mi forțez norocul și să aștept până când se va ivi prilejul să fug. Am așteptat, răbdător, până ce caporalul a scos o bucată de sfoară din raniță și mi-a legat strâns mâinile la spate. După asta, m-a întors cu fața spre vest și mi-a dat un ghiont puternic în spinare, ca să mă pun în mișcare. Am pornit cu toții voinicește, Toddy cărând sacul meu cu provizii.

Am mers așa aproape un ceas, mai întâi spre vest, apoi spre nord. Am bănuț că nu știau o cale mai directă de a trece peste dealuri, dar nici nu m-am grăbit să-i îndrum eu. Fără îndoială că se îndreptau spre Capul Sunderland — urma, probabil, să fiu îmbarcat pe o corabie care să mă ducă departe, pe țărmurile din sud, unde luptau armatele. Cu cât avea, deci, să dureze mai mult călătoria noastră, cu atât îmi creșteau șansele de scăpare.

Și trebuia să scap, altminteri zilele mele ca ucenic al Vrăciului s-ar fi sfârșit.

CAPITOLUL 2 ADEVĂRUL DESPRE LUCRURI

Când s-a făcut prea întuneric ca să mai vedem pe unde mergem, ne-am oprit într-un luminiș, aproape în mijlocul pădurii. Eram pregătit s-o șterg printre copaci de îndată ce prindeam ocazia, dar soldații m-au silit să mă așez, iar unul dintre ei a fost pus să mă păzească până ce adunau ceilalți lemne pentru foc.

În mod normal, aș fi sperat că Vrăciul avea să încerce să mă salveze. Chiar și pe întuneric era un bun vânător, mai mult decât priceput să ia urma unor astfel de oameni. Dar până se întorcea el de la legarea duhului, eu aveam să fiu de mult la bordul unei corăbii, și-atunci ar fi fost cu neputință să mă mai ajute cineva. Singura

mea speranță stătea, astfel, în Alice. Și ea m-ar fi putut găsi, eram sigur, dar ce-ar fi putut face o fată împotriva a cinci soldați înarmați?

Curând, aceștia aprinseră un foc, toiagul meu fiind aruncat, ca din întâmplare, peste celelalte vreascuri. Era primul meu toiag, dăruit de magistrul meu, și m-a durut foarte tare pierderea lui, de parcă însăși ucenicia mea la Vraci ar fi pierit în flăcări.

Servindu-se fără rușine din sacul meu, soldații puseră la fript amândoi puii și tăiară pâinea felii, pentru a le prăji în flăcări. Spre uimirea mea, când mâncarea a fost gata, m-au dezlegat și mi-au dat și mie o porție, chiar mai mult decât puteam duce. Se dovedii însă că n-o făceau din mărinimie.

— Înfulecă, băiete, îmi porunci sergentul. Vrem să fii zdravăn și în putere când o să te predăm mai departe. Ești al zecelea pe care l-am ridicat în ultimele două săptămâni și, probabil, și cel mai răsărit dintre toți. Un flăcău verde, zdravăn și sănătos ca tine ne va aduce o răsplată pe măsură!

— Nu pare prea vesel! rânji caporalul. Oare nu-și dă seama că ăsta e cel mai bun lucru care i se putea întâmpla? Or să facă om din tine, flăcăule, negreșit!

— Nu mai face figura asta plouată, băiete, se maimuțări sergentul, dându-se în spectacol în fața oamenilor săi. S-ar putea totuși să nu te ducă pe front. E lipsă și de marinari. Știi să înoți?

Am negat din cap.

— Ei bine, asta nu te împiedică totuși să fii mus. Odată căzut peste bord, în mare, nu rezisti prea mult, nimeni n-o face. Ori îngheți și mori de frig, ori îți mănâncă rechinii picioarele!

După ce-am terminat de mâncat, mi-au legat din nou mâinile și s-au pus pe taclale. În timp ce vorbeau, m-am întins pe spate și-am închis ochii, prefăcându-mă că dorm, ca să le pot asculta nestingherit vorbele. Se părea că se cam săturaseră să tot ia oameni cu arcanul în armată, căci discutau despre dezertare.

— Asta-i ultimul, zău, l-am auzit pe sergent spunând cu glas scăzut. Ne luăm banii, apoi ne pierdem urma în nordul Comitatului și ne găsim niște îndeletniciri mai bănoase. Trebuie să fie și slujbe mai bune decât asta!

„Ghinionul meu”, mi-am spus în gând. Era ultima lor acțiune, înainte de a se lăsa de meserie, iar eu eram cel din urmă pe care aveau de gând să-l înroleze cu forța.

— Nu știu ce să zic, se auzi o voce plângăreață. Nu prea mai e de muncă pe nicăieri, de-aia m-a trimis bătrânu' meu să mă fac soldat.

— Asta era băiatul, Toddy. Pentru un moment, se lăsă o tăcere grea. Puteam să jur că sergentului nu-i prea plăcea să fie contrazis.

— Păi, Toddy, răspunse el, cu un început de mânie în glas, depinde cine caută de muncă, un băiat sau un bărbat în toată firea. Și mai depinde și de ce fel de muncă e vorba. Totuși, eu știu o slujbă numai bună pentru tine. Trebuie să fie și acolo unde mergem noi un vraci care să-și caute un nou ucenic. Cred că ți s-ar potrivi de minune slujba asta!

Toddy clătină din cap.

— Nu mi-ar plăcea. Mi-e frică de vrăjitoare...

— Povești de adormit copiii! Nu există vrăjitoare. Nu, zău așa, Toddy, spune-mi și mie, când ai văzut tu o vrăjitoare?

— A fost una, bătrână, în satul nostru, cândva, răspunse băiatul. Avea o pisică neagră și mormăia tot timpul vorbe de neînțeles. Avea chiar și un neg pe bărbie!

— Pisica sau vrăjitoarea? îl luă în râs sergentul.

— Vrăjitoarea.

— O vrăjitoare cu un neg pe bărbie! Ei, flăcăi, nu-i așa că asta ne-a făcut să tremurăm până-n vârful cizmelor? behăi sergentul, sarcastic. E musai, Toddy, să te băgăm ucenic la un vraci; așa, când o să-ți termini ucenicia, o să fii în stare s-o pui la punct pe vrăjitoarea asta!

— Nu, răspunse Toddy. N-aș fi în stare. Oricum, e moartă deja. Au legat-o oamenii de mâini și de picioare și au aruncat-o în iaz, ca să vadă dacă plutește...

Bărbații izbucniră în hohote nestăvilite de râs, dar eu nu vedeam ce era așa de amuzant. În mod clar, fusese vorba despre ceea ce Vraciul numea „acuzată pe nedrept” — o biată femeie care nu merita un astfel de tratament. Cei care se duceau la fund erau socotiți nevinovați, dar adesea sfârșeau din pricina spaimei sau a pneumoniei, asta dacă nu se înecau de la bun început.

— Ei, Toddy? Și a plutit? se interesă sergentul.

— A plutit, dar cu fața în jos. Au pescuit-o ca s-o ardă pe rug, dar era deja moartă, așa că i-au ars, în schimb, pisica.

Urmă un alt val de hohote crude, chiar mai puternic decât primul, dar discuția începu să dea semne de oboseală și, treptat, se stinse de tot. Trebuie că am ațipit și eu, fiindcă mi-am dat seama dintr-odată că se făcuse groaznic de frig. Cu numai un ceas mai devreme, un

vânt înghețat și umed, de toamnă, șuiera printre copaci, îndoind lăstarii și făcând crengile bătrâne să trosnească și să geamă. Acum, totul era neclintit, iar pământul se acoperise cu un strat de chiciură ce scânteia în lumina lunii.

Focul arsesse până când nu mai rămăsese din el decât un pumn de tăciuni aprinși. Erau destule vreascuri îngrămădite alături, dar, în ciuda gerului mușcător, nimeni nu se ostenise să-l întrețină. Cei cinci soldați se uitau pur și simplu la jarul pe cale să se stingă, ca hipnotizați.

Deodată, am simțit ceva apropiindu-se de luminiș. Soldații au băgat și ei de seamă și au sărit în picioare, toți ca unul, încercând să străpungă întunericul cu privirea. Dintre copaci s-a ivit umbra unei siluete, care se îndrepta către noi fără niciun zgomot, de părea că nici nu calcă pe pământ, ci mai degrabă plutește. Pe măsură ce se apropia, am simțit frica urcându-mi ca un nod dureros în gât și m-am ridicat și eu, tulburat.

Corpul îmi înțepenise deja de frig, dar nu era un frig obișnuit. Eu sunt cel de-al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu și pot uneori vedea, auzi sau simți lucruri pe care oamenii obișnuiți nu le pot percepe. Văd stafii și spirite; aud morții vorbind; simt un frig aparte când se apropie vreo creatură de-a Întunericului. Asta simțeam și acum,

dar mai puternic decât oricând înainte, și eram speriat. Atât de speriat, c-am început să tremur din cap până-n picioare. Să fi fost oare Cel Rău, să fi venit, în cele din urmă, după mine?

Ceva legat de capul siluetei care se apropia mă tulbura profund. Deși nu se simțea nicio adiere de vânt, părul ei părea totuși să fluture, zvârcolindu-se într-un fel imposibil. Oare să fi fost Diavolul?

Silueta ajunsese mai aproape. Intră, în sfârșit, în poiană, astfel încât lumina lunii căzu din plin asupra ei...

Dar nu era Cel Rău. Aveam în față o puternică și malefică vrăjitoare. Ochii îi erau ca tăciunii aprinși, iar fața — schimonosită de ură și de răutate. Totuși, capul ei mă înspăimânta cel mai tare. În loc de păr, avea un ghem de șerpi negri, ce se zvârcoleau și se încolăceau, fluturându-și limbile despicate, gata să-și împlânte colții și să-și scuipe veninul.

În clipa aceea, din dreapta mea răsună un geamăt animalic de groază. Era sergentul. În pofida cuvintelor sale curajoase de mai devreme, chipul îi era acum răvășit de spaimă, ochii holbați stăteau gata să-i iasă din orbite, iar gura i se căscase larg, de parc-ar fi vrut să strige. În loc de strigăt însă, mai gemu o dată, adânc, din rărunchi, și o zbughi printre copaci, alergând spre nord cât îl țineau

picioarele. Oamenii săi se repezică după el, iar Toddy reuși cu greu să-i prindă din urmă. Le-am putut auzi tropăiturile înnebunite stingându-se treptat, până ce au încetat cu totul.

În tăcerea ce se lăsă, rămăsesem singur să înfrunt vrăjitoarea. N-aveam nici sare, nici fier, nici toiag, iar mâinile îmi erau în continuare legate la spate, dar am tras adânc aer în piept și am încercat să-mi stăpânesc panica. Țasta era primul pas când aveai de-a face cu Întunericul.

Dar nu trebuia să-mi fac griji, căci, brusc, vrăjitoarea îmi zâmbi și ochii ei încetară să mai arunce vâpăi. Frigul din oasele mele pieri. Șerpii de pe capul ei se opriră din zvârcolit, transformându-se într-o coamă de păr negru. Schimonoselile obrazului se destinseră, lăsând la iveală trăsăturile unei fete nemaipomenit de drăguțe, iar când am privit în jos, am văzut pantofii aceia cu vârf ascuțit pe care-i cunoșteam atât de bine. Era Alice — și-mi zâmbea!

Eu n-am reușit să-i răspund în același mod. Tot ce puteam face era să mă holbez la ea, îngrozit.

— Capul sus, Tom. I-am speriat atât de tare, că n-or să ne mai urmărească. Ești în afara oricărei primejdii acum.

— Ce-ai făcut, Alice? am îngăimat eu cu greu, clătînând din cap. Am simțit Răul. Arătai întocmai ca o vrăjitoare. Trebuie să fi folosit magia neagră ca să te preschimbi așa!

— N-am făcut nimic rău, Tom, zise ea, întinzând mâna ca să mă dezlege. Ceilalți s-au speriat, iar frica lor ți s-a transmis și ție, atâta tot. Doar o șmecherie cu lumina, zău...

Înfrișat, m-am dat înapoi, să nu m-atingă.

— Lumina lunii arată adevărul despre lucruri, știi asta, Alice. E unul dintre lucrurile pe care chiar tu mi le-ai spus, prima oară când ne-am întâlnit. Deci, e cum *am văzut* adineauri? Așa ești tu, de fapt? Am văzut adevărul?

— Nu, Tom, nu fi prost. Sunt doar eu, Alice. Suntem prieteni, nu-i așa? Nu mă cunoști suficient cât să nu te îndoiești de mine? Ți-am salvat viața, din nou. Te-am mai salvat eu și de Întuneric, da, da, te-am salvat. Nu-i drept să mă învinovățești așa, nu când tocmai te-am ajutat din nou. Unde-ai fi acum, dacă n-aș fi fost eu? Îți spun tot eu — pe drum spre război. Și poate nu te-ai mai fi întors niciodată.

— Dacă Vraciul ar fi văzut asta... am clătinat eu din cap.

Ar fi fost sfârșitul lui Alice, de bună seamă. Sfârșitul perioadei petrecute alături de noi. Magistrul meu putea s-o închidă într-un puț pentru tot restul zilelor ei. La drept vorbind, asta le făcea tuturor vrăjitoarelor care foloseau magia neagră.

— Haide, Tom! Hai să plecăm de-aici și să ne întoarcem la Chipenden. A început să-mi intre frigul în oase.

Cu aceste cuvinte, mi-a tăiat legăturile de la mâini și am pornit înapoi, spre casa Vraciului. Mi-am luat sacul cu ce mai rămăsese din provizii și am mers în tăcere. Tot nu eram împăcat cu ceea ce văzusem.

În dimineața următoare, la masă, eu încă mă mai frământam în legătură cu ce făcuse Alice.

Duhul domestic al Vraciului ne pregătise micul dejun. Acest duh era de cele mai multe ori invizibil, dar, când și când, se arăta sub forma unui motan portocaliu. În dimineața asta, gătise mâncarea mea preferată — ouă cu șuncă —, dar era cel mai nereușit mic dejun pe care-l pusese vreodată pe masă. Uneori, duhul gătea prost — când îl supăra câte ceva. Părea să știe ce se întâmplă și fără să i se spună. M-am întrebat dacă mâncarea din

dimineața asta avea vreo legătură cu ceea ce mă îngrijora și pe mine: Alice.

— Noaptea trecută, când ai intrat în luminiș, m-ai speriat, Alice. M-ai speriat rău. Am crezut că am în față o vrăjitoare rea... una cum nu mai întâlnisem niciodată înainte. Exact așa arătai. Aveai șerpi pe cap în loc de păr, iar fața îți era schimonosită de ură.

— Nu mă mai cicăli, Tom, lasă-mă să-mi iau în tihnă micul dejun.

— Te cicălesc? Păi, chiar *trebuie* să fii cicălită! Ce-ai făcut? Haide, spune-mi!

— Nimic! N-am făcut nimic. Lasă-mă în pace. Te rog, Tom. Mă doare când te iei de mine așa.

— Pe mine mă doare când sunt mințit, Alice. Ai făcut ceva și vreau să știu exact ce anume.

M-am oprit puțin, clocotind de mânie, dar cuvintele mi-au ieșit de pe limbă înainte să le pot opri:

— Dacă nu-mi spui adevărul, Alice, atunci... n-o să mai am niciodată încredere în tine!

— Bine, o să-ți spun adevărul! strigă ea, cu lacrimile jucându-i în ochi. Ce altceva puteam face, Tom? Unde-ai fi fost tu acum, dacă n-aș fi venit să te scap? Nu-i vina mea că te-am speriat. Ei erau ținta, nu tu.

— Ce-ai folosit, Alice? Magie neagră? Ceva ce te-a învățat Osoasa Lizzie?

— Nimic special. E ca *seducția*, dar pe dos, atâta tot. Se numește *îngrozire*. Bagă frica în oameni și-i îmboldește să fugă, cu spaima în suflet, ca să scape cu viață. Mai toate vrăjitoarele știu s-o facă. Și a mers, Tom. Ce-ar putea fi rău în asta? Ești liber și, în plus, nimeni n-a fost rănit, este?

Seducția era un mijloc pe care o vrăjitoare îl folosea pentru a părea mai tânără și mai frumoasă decât era de fapt, creându-și astfel o aură ce o ajuta să supună un om voinței sale. Era magie neagră; vrăjitoarea Wurmalde se folosisse de metoda asta vara trecută, când încercase să unească toate clanurile din Pendle. Ea era moartă acum, dar morți erau și oamenii care fuseseră înrobiți de puterea seducției sale și își dăduseră seama prea târziu de amenințare. Dacă îngrozirea era o altă versiune a aceleiași magii negre, mă îngrijora faptul că Alice folosisse o astfel de putere. Mă îngrijora profund.

— Dacă Vrăciul ar ști, te-ar goni de-aici, Alice, am avertizat-o. N-ar înțelege niciodată. Pentru el, nimic nu justifică vreodată folosirea puterii Întunericului.

— Atunci nu-i spune ce s-a întâmplat, Tom. Nu vrei să fiu izgonită, nu-i așa?

— Bineînțeles că nu. Dar nici să mint nu-mi place.

— Atunci, spune-i doar că am provocat o diversiune și că tu ai fugit, în zăpăceala momentului. Ceea ce nu-i prea departe de adevăr, nu-i așa?

Am dat din cap, dar eram departe de-a fi împăcat.

Vraciul s-a întors spre seară și, în pofida sentimentului de vinovăție că-i ascundeam adevărul, i-am repetat întocmai ce mă învățase Alice.

— Am făcut doar un mare tărăboi, de la distanță, adăugă Alice. S-au luat după mine, dar am scăpat repede de ei în întuneric.

— Cum, nu lăsaseră pe nimeni să-l păzească pe băiat? se minună magistrul meu.

— Îi legaseră mâinile și picioarele, ca să nu poată fugi. Eu am făcut un ocol, m-am întors și i-am tăiat sforile.

— Și ei unde s-au dus? întrebă Vraciul, scărpinându-se în barbă, îngrijorat. Sunteți siguri că nu v-au urmărit?

— Ziceau ceva de o retragere în nord, am răspuns eu repede. Din discuțiile lor, părea că li se făcuse lehamite de slujba lor și plănuiau să dezerteze.

Vraciul oftă.

— S-ar putea să fie adevărat, băiete, dar nu ne putem permite să ne asumăm riscul ca oamenii ăia să vină să te

caute. Și, în primul rând, de ce-ai coborât în sat de unul singur? Nu mai ai niciun pic din mintea cu care te-ai născut?

Fața mi s-a aprins de mânie.

— Mă săturasem să tot fiu cocoloșit. Pot să-mi port și singur de grijă!

— Poți, zici? Totuși, n-ai opus cine știe ce rezistență în fața soldaților ăloră, nu-i așa? Îmi replică magistrul meu, cu severitate. Nu, băiete, eu cred că e timpul să-ți faci bagajele și să pleci la Bill Arkwright pentru vreo șase luni. De altfel, bătrânele mele ciolane mă dor prea tare ca să te mai pot instrui cum se cuvine într-ale luptei. O fi el aspru, dar nu o dată mi-a șlefuit câte-un ucenic cum se cuvine. Exact de asta ai și tu nevoie! Iar în cazul în care ceata aia de recrutare se întoarce după tine, ar fi cu-atât mai bine să te afli departe.

— Dar n-ar putea trece de duhul domestic, nu-i așa? am protestat eu.

Pe lângă treburile din bucătărie, duhul mai apăra și grădina de Întuneric și de orice alt soi de nepoftit.

— Da, dar n-ai să stai totdeauna aici, la adăpost, nu-i așa, băiete? zise Vrăciul, cu fermitate. Nu, cel mai bine e să te trimitem de-aici.

Am bombănit în sinea mea, dar n-am mai zis nimic. Deja magistrul meu plănuia de mai multe săptămâni să mă încredințeze lui Arkwright, vraciul care lucra în partea Comitatului de la nord de Caster. Era un aranjament la care magistrul meu recurgea adesea pentru ucenicii lui. Credea că o scurtă, dar intensă perioadă de pregătire cu un alt vraci era bine-venită, că așa aveam prilejul să cunoaștem diversele dedesubturi ale îndeletnicirii noastre. Primejdia apărută odată cu soldații de recrutare pur și simplu îi grăbise hotărârea.

În mai puțin de o oră, întocmise scrisoarea. Alice stătea posacă în fața focului. Nu voia să fim despărțiți, dar nici eu, nici ea nu puteam face nimic în această privință.

Colac peste pupăză, magistrul meu o trimise pe Alice, nu pe mine, să pună scrisoarea la poștă, moment în care am început să mă întreb dacă nu era într-adevăr mai bine pentru mine să plec în nord. Cel puțin, Bill Arkwright ar fi putut avea încredere în faptul că eram și eu în stare să fac ceva de unul singur.

CAPITOLUL 3 UN RĂSPUNS ÎNTÂRZIAT

Timp de aproape două săptămâni am tot așteptat răspunsul lui Arkwright. De ceva vreme, spre marea mea supărare, pe lângă aducerea proviziilor, Alice primise și sarcina să coboare în fiecare seară în sat, ca să vadă dacă nu ajunsese — în schimb, eu trebuia să stau în casă. În sfârșit, sosi și scrisoarea.

Când Alice intră în bucătărie, Vrăciul își încălzea mâinile la foc. De cum îi întinse plicul, citi cuvintele mângălite deasupra:

Pentru domnul Gregory, la Chitpenden

— Aș recunoaște scrisul ăsta oriunde. Era și timpul să-l văd! comentă magistrul meu, cu o puternică iritare în glas. Ei bine, fato, îți mulțumesc. Acum, vezi-ți de treabă!

Îmbufnându-se, Alice se supuse. Știa că va afla oricum destul de curând ce răspunsese Arkwright.

Vraciul deschise scrisoarea și începu să citească, în vreme ce eu așteptam lângă el, arzând de nerăbdare.

Când termină, mi-o întinse și mie, cu un oftat mâhnit.

— Poți să te uiți și tu, băiete. Te privește îndeaproape...

Am început să citesc, simțind, cu fiecare cuvânt, cum îmi pierde curajul.

Dragă domniule Gregory,

Sănătatea mea a fost tare subredă în ultima vreme, iar îndatoririle, grele. Tu toate că n-ar fi momentul potrivit pentru mine să mă împovărez cu un ucenic, nu ți-aș putea refuza rugămintea, fiindcă mi-ai fost un magistru bun și mi-ai dat o pregătire sănătoasă, care mi-a prins tare bine.

La ora 10 dimineața, în cea de-a optsprezecea zi a lunii octombrie, adu băiatul la primul pod de peste canalul din nordul Taster-ului. O să aștept acolo.

*Sujitorul tău credincios,
Bill Arkwright*

— Nu-i nevoie să citești printre rânduri ca să-ți dai seama că nu e deloc încântat să mă primească, am zis eu. Vraciul dădu din cap.

— Mda, asta-i foarte clar. Dar Arkwright a fost întotdeauna mai morocănos și din cale-afară de grijuliu cu sănătatea sa. Lucrurile nu sunt, probabil, nici pe jumătate atât de serioase cum le înfățișează el. Ca ucenic, mi-aduc aminte că era mai greoi, ce-i drept, dar și-a încheiat totuși perioada de ucenicie, ceea ce nu pot spune despre cei mai mulți dintre flăcăii pe care am avut nenorocul să-i pregătesc!

Asta era cam adevărat. Eu eram cel de-al treisprezecelea ucenic al Vraciului. Mulți dintre băieții dinaintea mea nu izbutiseră să-și încheie ucenicia — unii

dăduseră bir cu fugiții, alții muriseră. Arkwright supraviețuise și-și îndeplinisese îndeletnicirea de vraci, cu succes, ani de-a rândul. Așadar, în pofida aparentei sale lipse de entuziasm, probabil avea să mă învețe o grămadă de lucruri.

— Ține cont că a progresat mult de când a început să lucreze singur. Ai auzit vreodată de Spintecătorul din Coniston, băiete?

Spintecătorii erau un soi periculos de duhuri. Ultimul ucenic al Vraciului, Billy Bradley, fusese ucis de un astfel de duh — îi retezase din încheieturi câteva degete, iar Billy murise din pricina șocului și a hemoragiei.

— Există o notiță despre el în Bestiarul din biblioteca ta, i-am răspuns eu.

— Știu, băiete. Ei bine, a ucis peste treizeci de oameni. Arkwright a fost cel care i-a dat până la urmă de cap. Să-l întrebi despre asta când o să ai ocazia. Fără îndoială că e mândru de ceea ce a făcut, cum se și cuvine să fie. Nu-i spune ce știi, lasă-l pe el să-ți depene întreaga poveste. Ar putea să-ți fie de folos, ca să porniți cu dreptul în relația voastră! În orice caz, continuă Vraciul, clătinând din cap, scrisoarea asta abia de-a ajuns la timp. Ar fi bine să ne ducem la culcare devreme, în seara asta, va trebui să pornim de cum se luminează de ziuă.

Magistrul meu avea dreptate. Întâlnirea cu Arkwright era stabilită peste două zile și o zi ne lua numai drumul până la Caster, peste dealuri. Dar nu eram prea fericit că trebuia să plec atât de curând. Probabil că Vraciul îmi observă mutra lungă, căci zise:

— Capul sus, băiete, Arkwright nu-i chiar așa de rău...

Imediat însă, expresia i se schimbă, căci înțelese ce mă frământa.

— *Acum* văd eu care-i problema. Fata, nu-i așa?

Am încuviințat, fără vorbe. N-ar fi fost loc și pentru Alice în casa lui Arkwright, așa că urma să fim despărțiți vreo șase luni. În pofida cocoloșelii de care suferisem în ultima vreme, avea să-mi lipsească. Foarte mult.

— N-ar putea să vină și Alice cu noi, măcar până la pod? am întrebat.

Mă așteptam ca Vraciul să refuze. La urma urmelor, în ciuda faptului că Alice ne salvase amândurora viețile, și asta nu o dată, tot pe jumătate Dean, pe jumătate Malkin era, adică se trăgea dintr-un clan de vrăjitoare cu tradiție. Magistrul meu nu avea pe deplin încredere în ea și rareori o implica în treburile noastre. Încă mai credea că, într-o bună zi, ar putea să cadă sub influența Întunerului. Mă bucuram că nu aflase cât de convingătoare fusese, mai deunăzi, în postura de vrăjitoare.

Dar, spre surprinderea mea, el dădu din cap, încuviințând.

— Nu văd de ce n-ar veni. Hai, du-te și spune-i imediat!

Temându-mă că s-ar putea răzgândi, am zbughit-o din bucătărie și am început s-o caut pe Alice. Mă așteptam să fie în odaia de alături, copiind una dintre cărțile din biblioteca Vraciului. Dar nu era acolo. Spre mirarea mea, am găsit-o afară, așezată pe treptele de la ușa din spate, cu ochii ațintiți la grădină și cu o expresie de îngrijorare pe față.

— Ai să îngheți aici, Alice, am zis eu, zâmbindu-i. De ce nu intri în casă? Am ceva să-ți spun...

— Nu-s vești bune, nu-i așa? Arkwright e de acord să te primească la el, nu? întrebă ea.

Am dat din cap. Amândoi speraserăm că întârzierea răspunsului lui Arkwright însemna că o să-i refuze Vraciului rugămintea.

— Pornim la drum mâine, dis-de-diminează, am anunțat-o eu, dar vestea bună e că o să vii și tu cu noi, să mă conduci până la Caster...

— Pentru mine, toate astea nu sunt decât o mulțime de vești rele împachetate frumos. Nu știu de ce se zbu- ciumă atâta Moș Gregory, doar ceata aia de soldați n-o să se mai întoarcă, nu-i așa?

— Probabil, am consimțit eu. Dar voia oricum să mă trimită la Caster, odată și-odată, iar acum i se pare un privilegiu la fel de nimerit ca oricare altul. N-aș putea să zic nu...

Cu toate că nu i-am spus-o, după părerea mea, un alt motiv pentru care Vrăciul mă trimitea în ucenicie la Arkwright era să mă țină o vreme departe de ea. Îl surprinsesem de câteva ori, în ultimul timp, urmărindu-ne și continua să mă prevină să nu mă apropii prea mult de ea.

— Cred că nu, zise Alice, cu tristețe. Dar ai să-mi scrii, Tom, nu-i așa? Să-mi scrii în fiecare săptămână. În felul ăsta o să treacă timpul mai repede. N-o să fie prea plăcut pentru mine să stau atâta vreme singură în casă cu Moș Gregory, este?

Am dat din cap, dar nu știam cât de des aveam să izbutesc să-i scriu. Poștalionul era scump, iar ca să trimit scrisori, îmi trebuiau bani. Vrăciul nu-mi dădea de obicei bani pe mână, dacă nu erau pentru ceva anume, așa c-ar fi trebuit să-i cer, și nu știam cum va reacționa. Am hotărât să aștept până dimineața, la micul dejun, să văd mai întâi în ce ape se scaldă.

— Asta a fost una dintre cele mai gustoase mese pe care le-am luat vreodată! am exclamat eu, ștergând și

ultima picătură de gălbenuș de pe farfurie cu o ditamai bucata de pâine.

Șunca fusese prăjită fără cusur.

Vraciul zâmbi și dădu din cap, încuviințând.

— Ai dreptate, zise el. Felicitările noastre bucătarului!

Drept răspuns, de sub masa mare de lemn se auzi un tors slab, ca de pisică, semn că duhul domestic ne mulțumea pentru laude.

— Aș putea să împrumut niște bani pentru șederea mea la domnul Arkwright? am întrebat eu. N-aș avea nevoie de prea mulți...

— *Să împrumuți?* făcu Vraciul, ridicând din sprâncene. *Împrumutul* lasă de înțeles că ai de gând să dai înapoi. N-ai mai folosit cuvântul ăsta până acum, când ți-am mai dat bani.

— Sunt bani în cuferele mamei, am zis eu. Ți i-aș putea da înapoi cu prima ocazie când mai trecem prin Pendle.

Mama se întorsese pe meleagurile sale de baștină, în Grecia, ca să lupte împotriva puterii Întunericului, în creștere pe acele meleaguri. Dar îmi lăsase trei cufere. Pe lângă poțiuni și cărți, într-unul dintre ele găsisem și trei saci mari cu bani, care acum erau puși la păstrare, în siguranță, în Turnul Malkin, sub paza celor două lamia

sălbatică, surorile mamei. În forma lor domestică, vrăjitoarele lamia aveau înfățișarea unor femei oarecare, cu excepția unei fâșii de solzi galbeni și verzi de-a lungul șirei spinării. Însă aceste două surori erau în starea lor sălbatică pură, cu aripi ca de insectă și gheare ascuțite. Erau puternice și periculoase și le puteau ține la respect pe vrăjitoarele din Pendle. Nu știam sigur când aveam să ne întoarcem acolo, dar eram sigur că o vom face, într-o bună zi.

— Da, ai putea, zise Vrăciul, drept răspuns la sugestia mea. Dar ai vreun motiv special pentru care îți trebuie bani acum?

— Păi, aș vrea să-i scriu lui Alice săptămânal...

— Scrisorile sunt scumpe, băiete, și sunt sigur că mama ta n-ar vrea să irosești banii pe care ți i-a lăsat. O dată pe lună va fi mai mult decât suficient. Și dacă tot îi scrii fetei, poți să-mi trimiți și mie câteva rânduri. Ține-mă la curent cu tot ce se petrece și pune ambele scrisori în același plic, ca să scutești o cheltuială.

Cu coada ochiului, am văzut cum Alice strângea nemulțumită din buze. Știam amândoi că nu banii îl interesau, în primul rând. Voia să poată citi ce-i scriam eu lui Alice și să facă același lucru cu scrisoarea ei, când avea să-mi răspundă. Dar ce-aș fi putut spune?

O scrisoare pe lună era mai bine decât nimic, așa că trebuia să mă mulțumesc și cu atât.

După micul dejun, Vraciul m-a luat în cămăruța unde-și ținea ghetetele, sutanele și toiegele.

— E timpul să-ți dau un toiag în locul celui vechi, băiete, zise el. Uite, încearcă-l pe ăsta și vezi dacă-ți este pe plac.

Îmi întinse unul făcut din lemn de scoruș-de-munte, care avea să-mi fie de folos împotriva vrăjitoarelor. L-am ridicat și l-am ținut în echilibru. Era perfect. Apoi, am mai observat ceva. Spre vârf, avea o mică adâncitură — exact cât să mi se potrivească degetul arătător înăuntru.

— Cred că știi pentru ce e! exclamă Vraciul. Ar fi bine să-l încerci, să vezi dacă mai funcționează cum trebuie.

Mi-am lipit degetul în adâncitură și am apăsat. Cu un clic puternic, o lamă ascuțită sări din capătul celălalt. Toiagul meu de dinainte nu avea o lamă cu arc — deși o dată îl împrumutasem pe-al Vraciului. Dar acum aveam un asemenea toiag numai al meu!

— Mulțumesc, i-am spus eu, zâmbindu-i. O să am grijă de el!

— Păi, să ai, mai multă decât de ultimul! Să sperăm că nu va trebui să-l folosești, băiete, dar e mai bine să fii sigur pe tine decât neajutorat.

L-am aprobat, apoi am apăsat eu vârful lamei în podea, vârând-o la loc, în lăcașul ei.

În mai puțin de o oră, Vraciul încuiase casa și porniserăm la drum. Magistrul meu și cu mine ne duceam, fiecare, toiegele, dar, ca de obicei, eu căram ambii saci de călătorie. Eram bine înfodoliți contra frigului — noi doi, în pelerine, iar Alice, în haina ei groasă, de lână neagră, cu gluga trasă pe cap, ca să-și apere urechile de ger. Eu îmi pusesem chiar și cojocul de blană de oaie — deși, ca să spun drept, nu era o dimineață prea aspră. Aerul era înghețat, dar soarele strălucea pe cer și mersul peste dealuri spre nord, către Caster, era chiar plăcut.

Când am început să urcăm, Alice și cu mine am luat-o puțin mai în față, ca să putem vorbi nestingheriți.

— Putea fi mai rău, i-am zis eu. Dacă domnul Gregory ar fi plănuit să se ducă la casa lui de iarnă, ar fi trebuit să-l însoțești, și așa am fi fost unul într-un capăt și altul în celălalt al Comitatului.

De obicei, Vraciul își petrecea iernile la Anglezarke, departe, în sud, dar acum ținuse să-mi spună că, anul acesta, avea să rămână în casa mai confortabilă de la Chipenden. Eu ascultasem, dar nu făcusem niciun fel de

comentariu. Am bănuir că proceda așa din pricină că Meg Skelton, iubirea vieții lui, nu mai era la Anglezarke, iar casa îi deștepta prea multe amintiri dureroase. Meg și sora ei, Marcia, erau două vrăjitoare lamia, iar Vraciul fusese silit să le trimită înapoi în Grecia, chiar dacă treaba asta îi sfâșiase inima.

— Nu-mi spui nimic nou, zise Alice, cu amărăciune. Tot o să fim prea departe să ne vizităm, nu-i așa? Și-atunci, ce importanță mai are? Anglezarke sau Chipenden — tot aia e, în cele din urmă.

— Nici pentru mine nu-i mai roz situația, Alice. Crezi că eu vreau să-mi petrec următoarele șase luni cu Arkwright? Ar fi trebuit să-i citești scrisoarea. Spune că e bolnav, nici măcar nu mă vrea la el. Mă primește, dar bodogăbind și doar ca un favor pentru Vraci.

— Și tu chiar crezi că mie-mi face plăcere să rămân la Chipenden cu Moșu' Gregory? El tot n-are încredere în mine, probabil nici n-o să aibă vreodată. N-o să mă lase niciodată să uit ce-a fost și să îngrop definitiv trecutul, nu-i așa?

— Asta nu-i drept, Alice — ți-a oferit o casă. Iar dacă ar afla ce-ai făcut acum vreo două nopți, ai pierde-o pentru totdeauna, ca să nu mai spun că probabil ai sfârși într-un puț.

— M-am săturat să-ți tot explic *de ce* am făcut-o! Nu mai fi așa de nerecunoscător! N-am intrat în cârdășie cu Întunericul și n-am să intru niciodată — de-asta poți să fii sigur. O dată m-am folosit și eu de ce m-a învățat Lizzie, și doar pentru că nu aveam încotro. Am făcut-o pentru tine, Tom, ca să te scap de primejdie. Ar fi chiar frumos dac-ai putea aprecia asta, se răsti ea, aruncând o privire în spate, ca să se asigure că magistrul meu era departe.

Am tăcut amândoi, după asta, și nici măcar dimineața aceea strălucitoare nu ne-a mai readus buna dispoziție. Ziua trecea și noi ne croiam mai departe drum spre nord. Se împlinise aproape luna de la echinocțiul de toamnă, iar ceasurile zilei se tot scurtaseră, pe măsură ce iarna se apropia. Când începu să se însereze, mai aveam încă de coborât ultimele pante de la est de Caster, așa că am hotărât să facem popasul de noapte într-o vale adăpostită. Vraciul și cu mine am adunat lemne și am aprins un foc, timp în care Alice a prins și a jupuit doi iepuri. Curând, sfârâiau deasupra flăcărilor, iar mie îmi lăsa gura apă.

— Cum e la miazănoapte, dincolo de Caster? l-am întrebat pe Vraci.

Ședeam cu picioarele încrucișate lângă foc, în vreme ce Alice întorcea proțapul. Mă oferisem s-o ajut, dar nici nu voise să audă. Îi era foame și voia ca iepurii să fie fripți cum trebuie.

— Păi, răspuse magistrul meu, unii spun că acolo ar fi cele mai frumoase priveliști din tot Comitatul, iar eu nu-i contrazic. Sunt munți, și lacuri, și marea la miazăzi. În capătul dinspre miazănoapte al Comitatului e Lacul Coniston și, mai la est de acesta, Balta Mare...

— Acolo locuiește domnul Arkwright? l-am întrerupt eu.

— Nu, băiete, nu chiar atât de departe. Există un canal lung ce se îndreaptă spre nord, de la Priestown, trecând prin Caster, și până în Kendal. Casa lui e pe malul vestic al acestuia, într-o veche moară de apă, de mult scoasă din uz, dar care lui îi slujește de minune.

— Și Întunericul? am întrebat eu. E ceva prin partea aceea a Comitatului cu care să nu mai fi dat piept până acum?

— Ești destul de necopt, băiete! zise Vrăciul sec. Mai sunt o mulțime de lucruri cu care încă n-ai dat piept, și nu e nevoie să te duci la nord de Caster ca să le întâlnești! Din pricina lacurilor și a canalului, primejdia vine mai ales dinspre ape prin părțile acelea. Arkwright este foarte priceput la vrăjitoarele de apă și la celelalte

creaturi care-și fac bârlogul prin smârcuri și bălți. Dar o să-l las pe el să-ți vorbească despre ele. Va fi de datoria lui să te instruiască, o vreme, în acest sens.

Alice continua să învărtă proțapul, în vreme ce noi rămaserăm tăcuți, uitându-ne la flăcări. Ea fu cea care rupse tăcerea și din vocea ei răzbătu îngrijorarea:

— Nu mă bucur că Tom o să fie singur acolo. Cel Rău e definitiv în lume, de-acum. Dacă o să vină să-l caute pe Tom, iar noi n-o să-i fim prin preajmă, să-l ajutăm?

— Trebuie să privim partea bună a lucrurilor, fato, răspunse Vrăciul. Să nu uităm că Diavolul a mai bântuit prin lumea asta de multe ori și înainte. Nu e prima oară când se află aici.

— Asta-i adevărat, încuviință Alice, dar, în afară de prima, de obicei n-au fost decât vizite scurte, la vreun sabbat sau când a fost chemat de vreo vrăjitoare. Sunt o sumedenie de povești din astea, da, dar majoritatea spun că Necuratu' n-a stat niciodată mai mult de câteva minute, în cel mai rău caz. Doar cât să facă un târg sau să îndeplinească o dorință, în schimbul unui suflet. Dar de data asta e altfel. E aici cu gând să rămână și are destul timp să facă tot ce-și pune în cap.

— E drept, fato, dar Cel Rău va fi, fără îndoială, destul de ocupat cu înfăptuirea propriilor nelegiuiri. Crezi că

a vrut el să fie legat de voința sabatului? Acum e liber să facă doar ce-i place, nu ce-l pun vrăjitoarele. O să bage zâzanie în familie, o să-i învrăjbească pe bărbat împotriva nevestei și pe fiu împotriva tatălui; o să le sădească oamenilor în inimi lăcomia și trădarea; o să golească bisericile de credincioși; o să facă grânele să putrezească în hambare și vitele să slăbească și să moară. O să ațâțe sălbăticia războiului și o să-i facă pe soldați să uite că sunt oameni. Pe scurt, o să crească povara nefericirii omenești și o să facă dragostea și prietenia să se usuce precum lanul lovit de fulger. Da, e rău pentru toată lumea, dar, pentru moment, Tom e probabil la fel de în siguranță ca oricare altul care are îndeletnicirea noastră și luptă împotriva Întunericului.

— Ce puteri are? am întrebat, simțindu-mă tulburat de toată discuția asta despre Diavol. Poți să-mi spui mai multe? De ce ar trebui să mă tem, în primul rând, dac-ar veni să mă caute?

Vraciul mă privi stăruitor și încruntat și, pentru o clipă, am crezut că n-o să-mi răspundă, însă apoi oftă și începu să-mi enumere puterile Celui Rău.

— După cum știi, se spune că poate lua orice formă, indiferent de mărime. Poate recurge la înșelăciune ca să obțină ce dorește, apărând din senin și privind peste

umărul tău fără să-ți dai seama. Alteori, lasă și un fel de carte de vizită, așa-numita pecete a Diavolului — o serie de urme de copite despicate, arse în pământ. De ce face asta, nimeni nu știe, probabil doar ca să vâre frica în oameni. Unii cred că adevărata sa înfățișare este atât de înspăimântătoare, că și o singură privire dacă-i arunci te-ar putea ucide de groază. Dar asta ar putea fi doar o poveste de speriat copiii ca să-și spună rugăciunea.

— Păi, și pe mine mă sperie numai gândul la asta! am zis eu, uitându-mă peste umăr în întunericul din vale.

— Totuși, cea mai mare putere a Diavolului, continuă magistrul meu, este aceea de a schimba mersul firesc al timpului. Îl poate iuți, astfel încât, pentru oricine se află în apropierea sa, o săptămână trece în mai puțin de un ceas, dar poate face și ca un minut să-ți pară o veșnicie. Unii spun că poate încremeni timpul de-a dreptul, dar despre asta sunt mai puține relatări...

Vraciul îmi observă probabil chipul îngrijorat. Aruncă o privire piezișă spre Alice, care se uita la el cu ochii aproape ieșiți din orbite.

— Uite, nu-i nevoie să ne speriem singuri fără rost, zise el. Cu toții suntem în primejdie acum. Iar Bill Arkwright o să fie în stare să-l apere pe Tom la fel de bine ca și mine.

Alice nu păru nici pe departe liniștită de îmbărbătarea Vraciului, dar curând împărți mâncarea și eram prea ocupat să înghit ca să-mi mai fac și alte griji.

— E o noapte frumoasă, zise Vraciul, uitându-se la cer.

Am dat din cap, încuviințând, încă înghițind cu lăcomie bucăți gustoase de iepure. Bolta era spuzită de stele, iar Calea Laptelui părea o perdea strălucitoare de argint trasă peste ceruri.

Spre dimineață însă, vremea se schimbă și o haină de ceață îmbracă panta dealului. Nu era rău, pentru că mai aveam până treceam de Caster. În castelul străvechi le judecaseră pe vrăjitoare, înainte să le spânzure pe o colină de la marginea orașului. Unii preoți socoteau că un vraci și ucenicul său erau dușmanii Bisericii, așa că nu era un loc în care să vrem să zăbovim prea mult.

Am trecut de oraș pe la est și am mers întins până la primul pod din capătul nordic, unde am ajuns cu puțin înainte de ora zece. Ceața atârna mai deasă încă deasupra apei și totul era tăcut. Canalul era mai lat decât îmi închipuisem. Dacă ar fi fost posibil să-l traversăm cu piciorul, ne-ar fi luat cam douăzeci de pași mari de la un mal la altul. Apa, totuși, era nemișcată și mâloasă, sugerând adâncimea. Nu se simțea nicio adiere de vânt;

în suprafața apei se răsfrângea arcul podului, închizând ovalul, iar când am privit în jos, mi-am putut vedea fața zgâindu-se în sus, la mine.

Un drum de edec se întindea de-a lungul fiecărui mal, mărginit pe fiecare parte de un gard neîngrijit de mărăcini. Câțiva copaci stingheri, despuiți de frunze, își răsfirau crengile noduroase deasupra drumeagurilor; dincolo de ei, câmpurile dispăreau rapid în ceață.

Nu se vedea nici urmă de Arkwright. Am așteptat răbdători aproape o oră, simțind cum frigul începe să ne intre în oase, dar tot nu s-a arătat.

— S-a întâmplat ceva, zise Vraciul, în cele din urmă. Arkwright o fi având cusururile sale, dar întârzierea nu s-a numărat niciodată printre ele. Nu-mi place treaba asta! Dacă nu-i aici, înseamnă că l-a împiedicat ceva să ajungă. Ceva mai presus de puterea lui.

CAPITOLUL 4 MOARA

Vraciul tocmai hotărâse că ar trebui să ne grăbim spre nord, către Kendal, când am auzit niște zgomote înăbușite apropiindu-se. Am deslușit tropotul așezat al unor copite și fâșâitul apei; apoi, ivindu-se încet din ceață, am văzut doi cai uriași de pe la noi, din Comitat, înhămați unul în spatele celuilalt. Erau mânați pe drumul de edec de către un bărbat îmbrăcat într-o tunică de piele și trăgeau după ei un șlep lung și îngust.

Când șlepul trecu pe sub pod, l-am văzut pe om ridicând privirea spre noi. Zărindu-ne, a oprit, încet, caii, i-a priponit pe drumul de edec și a urcat către pod cu pași hotărâți, fără grabă, legănându-și umerii ca un om

sigur pe sine. Nu era prea înalt, dar era solid, avea mâini puternice și, în ciuda frigului, sub vesta lungă de piele, cămașa îi era descheiată la primii doi nasturi, lăsând la vedere un smoc de păr negru.

Cei mai mulți oameni ar fi trecut pe partea cealaltă a drumului, evitând să se apropie prea mult de un vraci, însă el zâmbea larg și, spre surprinderea mea, a venit drept la magistrul meu, întinzându-i mâna.

— Bănuiesc că sunteți domnul Gregory, zise străinul, radios. Eu sunt Matthew Gilbert. Bill Arkwright m-a rugat să-l iau pe băiat...

Își strânseseră mâinile, magistrul meu întorcându-i zâmbetul.

— Mă bucur să te cunosc, domnule Gilbert, răspuse Vraciul, dar ce-i cu Bill, nu s-a simțit destul de bine cât să poată veni el însuși?

— Nu, nu-i de-asta, cu toate că a cam zăcut în ultima vreme, explică domnul Gilbert. Numai că a fost găsit un cadavru în apă — fără strop de sânge, ca și celelalte. E al treilea în două luni, iar Bill a plecat în nord, să vadă despre ce-i vorba. În ultima vreme, Întunericul pare să-și scoată hidosu-i cap din ce în ce mai des, iar Bill are multă treabă.

Vraciul dădu din cap gânditor, dar nu comentă. În loc de asta, își puse mâna pe umărul meu.

— Ei bine, el e Tom Ward. Se aștepta să facă drumul pe jos, așa că fără îndoială o să fie încântat să meargă cu barca.

Domnul Gilbert îmi zâmbi și-mi strânse mâna.

— Foarte bucuros să te cunosc, tinere Tom. Vă las, atunci, să vă spuneți la revedere în tihnă și te aștept jos, zise el, făcându-mi semn cu capul spre șlep, după care începu să coboare.

— Ei bine, băiete, nu uita să ne scrii. Poți să ne trimiți o scrisoare după prima săptămână, ca să ne spui cum te-ai acomodat, îmi zise Vraciul, întinzându-mi câteva monede mici de argint. Și aici ai ceva pentru Bill Arkwright, ca să-l ajute cu cheltuielile pentru tine, continuă el, punându-mi o guinee în mână. Nu cred c-o să ai probleme. Să muncești pentru Arkwright cum ai munci pentru mine și totul ar trebui să fie bine. Pentru o vreme, o să ai alt magistru, cu un alt stil de lucru, și va fi de datoria ta să te adaptezi la el — și nu invers. Să-ți ții carnetul de însemnări la zi și să scrii tot ce te învață, chiar dacă ți se pare diferit de ce te-am învățat eu. Întotdeauna e bine să privești lucrurile și din altă perspectivă, iar Arkwright e, în prezent, specialist în creațiile care vin din apă. Așadar, ascultă cu atenție și fii cu băgare de seamă. Comitatul este un loc periculos, în zilele noastre. Cu toții trebuie să fim cu ochii în patru!

Cu acestea, Vrăciul a înclinat scurt din cap către mine și a făcut stânga-mprejur. Abia când a ieșit el de pe pod s-a apropiat și Alice. Și-a petrecut brațele în jurul meu și m-a îmbrățișat strâns.

— Oh, Tom, Tom! O să-mi lipsești.

— Și tu o să-mi lipsești mie, am răspuns, simțind că mi se pune un nod în gât.

Alice se trase înapoi și mă ținu la un braț distanță.

— Ai grijă de tine, te rog. N-aș suporta să îți se întâmple ceva...

— N-o să mi se întâmple nimic, am zis eu, încercând s-o liniștesc. Și pot să-mi port de grijă și singur, ar fi trebuit să știi asta până acum.

— Ascultă, zise ea, aruncând iute o privire peste umăr, dacă vreodată ești la ananghie sau trebuie să-mi spui ceva ce nu suferă amânare, folosește o oglindă!

Cuvintele ei m-au uluit și m-au făcut să dau îndărăt. Vrăjitoarele foloseau oglinzile ca să comunice; o văzusem o dată și pe Alice folosind una. Vrăciul ar fi fost îngrozit dac-ar fi știut. Practici din acestea aparțineau Întunericului, iar magistrul nu ne-ar fi îngăduit cu niciun chip să comunicăm astfel.

— N-ai de ce să te uiți la mine așa, Tom, stăruie Alice. Tot ce trebuie să faci este să pui amândouă mâinile pe o

oglindă și să te gândești la mine cât de profund poți tu. Dacă nu-ți iese din prima, mai încearcă.

— Nu, Alice, nu fac eu așa ceva, i-am răspuns furios. Asta-i o treabă de-a Întunericului, iar eu sunt aici să lupt împotriva lui, nu să-i îngroș rândurile...

— Nu-i chiar așa de simplu, Tom. Uneori, trebuie să luptăm împotriva Întunericului cu propriile-i arme. Ține minte asta, indiferent ce-ar zice Moș Gregory. Și fii cu băgare de seamă. N-aș putea spune că te afli în cea mai norocită parte a Comitatului. Am fost odată aici, cu Osoasa Lizzie, locuiam la marginea mlaștinii, nu departe de moara lui Arkwright. Ai grijă, te rog!

Am dat din cap, apoi, neputând să mă controlez, m-am aplecat și am sărutat-o pe obrazul stâng. Ea s-a tras înapoi și am văzut cum îi dau lacrimile. Despărțirea era grea pentru amândoi. S-a întors repede și a dispărut în fugă de pe pod. Câteva clipe mai târziu, se pierduse complet în ceață.

Am coborât abătut spre drumul de edec. Matthew Gilbert mă aștepta pe șlep; mi-a făcut semn către băncuța de lemn de la prora. M-am așezat și m-am uitat în jur. În spatele meu erau două tambuchiuri uriașe de lemn, deschise și cu capacele atârnând în balamale. Mă

aflam pe un șlep care avea, fără îndoială, o destinație precisă și o încărcătură în cală.

Peste alte câteva momente, ne îndreptam spre nord. Mă tot uitam înapoi, spre pod, nădăjduind, în pofida rațiunii, că Alice își va face apariția și o voi mai putea zări o dată. N-a făcut-o, însă, și m-a durut inima s-o las astfel în urmă.

Din când în când, ne petreceam cu câte un șlep ce se îndrepta în direcție opusă. De fiecare dată, domnul Gilbert îi făcea vesel cu mâna celui alt barcagiu. Ambarcațiunile acestea aveau diverse mărimi, dar toate erau lungi și înguste, cu unul sau mai multe tambuchiuri. Însă, în vreme ce unele erau bine întreținute, vopsite în culori vii și strălucitoare, altele erau negricioase și posomorâte, cu urme de cărbuni pe punți, lăsându-te să ghi-cești ce duceau în cale.

Pe la ora unu, domnul Gilbert opri caii, le scoase harnașamentul și îi priponi la marginea unei pajiști neglijate ce se-ntindea de-a lungul canalului. În timp ce animalele se apucară să pască, el aprinse repede un foc și începu să pregătească prânzul. I.-am întrebat dacă-l puteam ajuta cumva, dar a clătinat din cap.

— Oaspeții nu muncesc, zise el. În locul tău, m-aș odihni cât mai pot. Bill Arkwright își trudește ucenicii fără milă. Nu mă înțelege greșit, e un om bun... priceput în ceea ce face... și a făcut multe pentru Comitat. Foarte dârz. Odată ce-a adulmecat urma vânatului, nu mai renunță, orice-ar fi.

Curăță câțiva cartofi și morcovi și îi puse la fiert într-un ceaun, deasupra focului. Ne-am așezat apoi la pupa, lăsându-ne picioarele să atârne deasupra apei și mâncând cu mâna din două blide de lemn. Ceaunul nu stătuse destul pe foc, așa încât atât cartofii, cât și morcovii erau cam nefierți, dar cum îmi era o foame de-aș fi putut mânca și caii barcagiului, le-am mestecat bine și le-am înghițit. Mâncam în tăcere, dar, după o vreme, din politețe, am încercat să intru în vorbă cu barcagiul.

— Dumneata îl cunoști de multă vreme pe domnul Arkwright? l-am întrebat.

— De zece ani, poate chiar mai mult, răspuse domnul Gilbert. Bill stătea la moară cu părinții lui, dar au murit amândoi, cu ani în urmă. De când a ajuns vraciul ținutului, a devenit și un foarte bun client al meu. Cumpără multă sare, în fiecare lună. Cinci butoaie mari umplu pentru el. Tot eu îi aduc și proviziile: lumânări, mâncare — știi tu. Vin, mai ales. Îi cam place să tragă la măsea

lui Bill al nostru. Dar nu vinul vostru obișnuit, de soc sau de păpădie — ăsta nu-i de el. Are el un vin preferat, roșu — e adus de corăbii la Capul Sunderland, apoi cărat pe uscat până la Kendal, de unde îl încarc pe șlepul meu, o dată pe lună. Bill mă plătește bine.

Mă nedumerea marea cantitate de sare. Vracii o amestecau cu pilitură de fier și căptușeau cu acest amestec puțurile folosite pentru legarea duhurilor rele. O mai utilizau și ca armă împotriva creaturilor Întunericului. Dar noi consumam destul de puțină, cumpăram doar săculețe mici de la băcanul din sat. El de ce-o fi avut nevoie de cinci butoaie pe lună?

— Asta e încărcătura dumitale, sare și vin? am întrebat.

— În clipa asta, cala e goală, răspunse el, clătinând din cap. Tocmai i-am dus o încărcătură de plăci de ardezie unui constructor din Caster și acum mă întorc la carieră, să mai iau una. Cărăm tot felul de lucruri, cu slujba asta a noastră. Eu transport orice, mai puțin cărbune — se găsește pe toate drumurile și e atât de ieftin, că nu merită nici să mai încui tambuchiurile contra hoților. Iar praful ăla negru intră în toate, așa că eu las cărbunele în seama căraușilor care nu se ocupă decât cu asta.

— Așadar, moara domnului Arkwright... e chiar pe canal?

— Destul de aproape, răspuse domnul Gilbert. N-ai s-o poți vedea de pe șlep — e ascunsă printre copaci și tufe —, dar de pe mal poți arunca o piatră până la marginea grădinii fără prea mare efort. E un loc izolat, însă, fără îndoială, o să te obișnuiești repede cu asta.

Am rămas din nou tăcuți, dar apoi mi-am adus aminte de ceva care mă mirase în timpul călătoriei.

— Sunt multe poduri peste canal. De ce e nevoie de atâtea?

— Ai dreptate, ce pot să zic, zise domnul Gilbert, aprobând din cap. Când a fost săpat canalul, o mulțime de ferme au fost tăiate pe din două. Fermierii au fost plătiți pentru pământ, dar li s-a asigurat și trecerea spre terenurile care le-au rămas de partea cealaltă a canalului. Bine, ar mai fi și un alt motiv. Caii și atelajele șlepurilor circulă mai mult pe stânga. Așadar, când vrei să te întorci, poți să schimbi caii pe partea cealaltă. Oricum, e timpul s-o cam luăm și noi din loc. Ar fi bine să ajungi la moară înainte de a se însera.

Domnul Gilbert înhămă caii la șlep și, curând, ne îndreptam din nou, încet, spre nord. În zori, se lăsase ceața, dar în loc să se risipească odată cu urcarea soarelui pe cer, se prefăcu într-o pâclă atât de deasă, că nu mai vedeai nici la doi pași. Puteam întrezări crupa celui

mai apropiat cal, dar pe tovarășul lui și pe domnul Gilbert nu-i vedeam. Până și sunetul scos de copitele cailor era înăbușit. Din când în când treceam pe sub un pod, dar, în afară de acestea, nu era nimic de văzut și mă plictisiseam stând de pomană.

Cu vreo oră înainte de apus, domnul Gilbert opri caii și veni spre mine.

— Am ajuns! strigă el, vesel, arătând undeva în ceață. Casa lui Bill Arkwright e drept în partea aia...

Luându-mi sacul și toiagul, am urcat până la drumul de edec. Pe malul canalului era un stâlp mare, de care domnul Gilbert își priponise caii. În partea de sus a acestuia se vedea ceva ce semăna cu schela unei spânzurători, de care era atârnat un clopot mare.

— Trag clopotul când aduc provizii, îmi explică domnul Gilbert, făcând semn din cap către stâlp. Cinci dangăte clare, ca să-i spun că sunt eu, cu marfa, și nu cineva care are nevoie de vraci — se obișnuiește să se tragă clopotul de trei ori, în cazul din urmă. Dup-aia, Bill vine și ia ce i-am adus. Uneori, dacă e multă marfă, îl ajut și eu până la marginea grădinii. Mai mult de-atât nu-i înțelept pentru nimeni să se apropie.

Am înțeles. În privința asta, lucrurile stăteau întocmai ca la magistrul meu. Oamenii care aveau nevoie de

ajutor trăgeau clopotul la răscruce și, de obicei, eram trimis eu să aflu ce voiau.

Tot ce puteam vedea dincolo de stâlp era un zid cenușiu de ceață, dar undeva în spatele lui am descifrat gălgâitul unui pârâu. În locul acesta, canalul era mai sus decât câmpurile înconjurătoare. De la drumul de edec, un povârniș abrupt și înverzit cobora în ceață.

— Sunt doar vreo nouăzeci de pași până la marginea grădinii, zise domnul Gilbert. După ce cobori panta asta, o să dai de un pârâu. Ține-te după el. Trece drept pe sub casă — odinioară, punea în mișcare roata morii. Și, oricum, noroc! O să ne mai vedem, probabil, data viitoare când mai vin cu sarea — sau cu butoaietele de vin, adăugă el, făcându-mi cu ochiul.

Cu acestea, dezlegă caii și dispăru în ceață. Am auzit din nou zgomotul înfundat al copitelor, iar șlepul își continuă drumul spre nord. Am rămas pe loc până când zgomotul copitelor s-a stins. Atunci, în afară de bolboroselile apei de la picioarele mele, am fost învăluit într-o tăcere vătuită. M-am cutremurat. Niciodată nu mă mai simțisem atât de singur.

Am coborât cu atenție povârnișul abrupt și m-am trezit lângă un pârâu cu ape repezi. Apa venea năvalnic spre mine și-apoi se năpustea într-un tunel întunecat

de la baza canalului, fără îndoială pentru a ieși pe partea cealaltă. Acum vedeam ceva mai bine, deși tot numai până la vreo zece pași distanță. Am luat-o în susul pârâului, urmând poteca noroioasă, către casă, pe care mă așteptam s-o văd apărând din ceață dintr-un moment într-altul.

Tot ce am putut însă vedea au fost copacii — sălcii plângătoare —, pe ambele maluri, cu ramurile atârând până jos, la apă. Crengile lor au început să mă stânjenească la mers, trebuind să mă tot aplec pe sub ele. În cele din urmă, am ajuns la marginea grădinii lui Arkwright, un hățiș aparent de nepătruns de copaci desfrunziți, tufe și lăstari. Totuși, mai era o barieră de trecut.

Grădina era înconjurată de un gard de fier ruginit — niște țepe ascuțite, de aproape doi metri înălțime, fixate cu trei rânduri orizontale de drugii. Cum aveam să intru? Să sar gardul nu-mi prea venea, căci nu voiam să rămân înfipt acolo. Așadar, am luat-o la stânga, pe lângă grilaj, sperând să găsesc altă cale de intrare. Începeam să mă cam supăr pe Matthew Gilbert. Îmi spusese să urmez pârâul, dar nu catadicsise să-mi explice și peste ce aveam să dau, nici cum să ajung propriu-zis la casă.

Am continuat să merg pe lângă gard vreo câteva minute, până când pământul a început să mustească de apă sub tălpile mele. Nu vedeam decât smocuri de iarbă de mlaștină și bălți și, ca să calc pe un pământ ceva mai solid, eram silit să mă apropii așa de mult de gard, că ajungeam să-l șterg cu umărul drept. În cele din urmă, am descoperit o deschizătură îngustă.

Am intrat în grădină, dar numai ca să dau peste un șanț plin cu o apă nămolosă. Îmi era cu neputință să-mi dau seama cât de adâncă ar fi putut să fie. Mai avea și cel puțin doi metri lățime — adică-mi era imposibil să sar peste șanț, chiar dacă mi-aș fi luat avânt. M-am uitat în stânga și-n dreapta, dar n-am găsit nicio cale să-l ocolesc. Atunci, am încercat adâncimea apei cu toiagul și, spre surprinderea mea, am descoperit că nu-mi trecea de genunchi. Părea să fi fost un șanț de apărare, dar cu siguranță era prea puțin adânc pentru asta. Și-atunci, la ce folosea?

Nedumerit, am lipăit până pe partea cealaltă, făcându-mi flească pantalonii. Dincolo de șanț mă așteptau alte mărăcinișuri, dar am zărit și o cărare îngustă, care, după câteva clipe, se deschidea într-o câmpie întinsă, cu iarbă înaltă, pe care se înălțau cele mai mari sălcii pe care le văzusem vreodată. Apăreau din ceață ca

niște uriași cu degete lungi, subțiri și ude, care mă trăgeau de haine și mi se încurcau în păr.

În cele din urmă, am auzit din nou bolborositul pâ râului, iar peste o clipă, dădeam cu ochii de moara lui Arkwright. Era mai mare decât casa de la Chipenden a Vraciului, dar mărimea era singurul lucru impresionant. Altfel, era din lemn, dărăpănată și strâmbă, acoperișul și pereții întâlnindu-se în unghiuri ciudate; primul era verde de mîzgă, iar din burlane ieșeau smocuri de iarbă și lăstari. Pe alocuri, clădirea părea putredă și șubredă, de parcă întreaga construcție își aștepta resemnată sorocul — inevitabila prăbușire, la prima furtună a iernii.

În fața casei, pâ râul se năpustea în uriașa roată de lemn, care însă nu se învârtea, ci rămânea nemișcată, în pofida eforturilor furibunde ale torentului; acesta curgea mai departe, printr-un tunel întunecat aflat sub clădire. Cercetând roata morii mai îndeaproape, am văzut că era putredă și ruptă și că, probabil, nu se mai mișcase de mulți ani.

Prima ușă la care am ajuns era ferecată cu scânduri bătute în cuie, ca și cele trei ferestre de lângă ea. Am mers mai departe, spre pâ râu, până când am ajuns la un portic strâmt, care adăpostea o ușă masivă, uriașă. Asta părea intrarea principală, așa că am bătut de trei ori. Îmi

spuneam că Arkwright trebuia să se fi întors până acum. Cum nu veni nimeni să-mi răspundă, am bătut din nou, de data asta mai tare. În cele din urmă, am încercat clanța, dar am descoperit că ușa era încuiată.

Și-acum, ce trebuia să fac? Să mă așez pe scări, în frig și-n umezeală? Fusesse o vreme mizerabilă toată ziua, iar curând avea să se și întunece. Nu aveam nicio siguranță că Arkwright se va întoarce până atunci. Cercetarea cazului cadavrului găsit în apă putea să-i ia zile întregi.

Mai era însă o cale de a rezolva problema. Aveam o cheie specială, făcută de Andrew, fratele lăcătuș al Vraciului. Cu toate că descuia cele mai multe încuietori și nu mă așteptam ca ușa din fața mea să opună prea mare rezistență, nu-mi surâdea totuși ideea s-o folosesc. Nu mi se părea corect să intru în casa cuiva fără permisiunea stăpânului acesteia, așa că m-am hotărât să mai aștept puțin, să văd dacă nu cumva apare totuși Arkwright. Dar, curând, frigul și umezeala mi-au pătruns până-n măduva oaselor și m-au silit să mă răzgândesc. La urma urmelor, aveam să locuiesc aici șase luni, iar el știa că vin.

Cheia s-a răsucit cu ușurință în broască, iar ușa a gemut puternic în balamale, deschizându-se încet. În moară era întuneric, iar aerul jilav, mirosind a mucegai

și a vin acru. Am făcut un pas înăuntru, așteptând să mi se obișnuiască ochii cu întunericul, apoi m-am uitat în jur. În capătul celălalt al încăperii era o masă mare, în mijlocul căreia se afla un singur sfeșnic de alamă. Mi-am lăsat toiagul jos și am proptit ușa cu sacul, în așa fel încât să rămână deschisă ca să intre puțină lumină. Scoțând cutia cu iască din buzunar, în câteva clipe am aprins lumânarea. Atunci, am observat pe masă o foaie de hârtie, pusă la vedere, sprijinită de sfeșnic. De la prima privire mi-am dat seama că era un bilet pentru mine, așa că l-am luat și am început să citesc.

Dragă tinere Ward,

Se pare că ți-ai folosit spiritul de inițiativă, astminteri ți-ai fi petrecut noaptea afară, în întuneric, o experiență nici pe departe plăcută. Aici o să descoperi că lucrurile stau cu totul altfel decât la Tchipenden.

Tu toate că am aceeași îndesetnicire ca și domnul Gregory, stilul meu de lucru este altul. Casa

magistrului tău este un refugiu, purificat pe dinăuntru; pe aici umbilă morții care nu și-au găsit tihna, iar dorința mea este să se plimbe în voie. N-or să-ți facă niciun rău, așa că lasă-i în pace. Nu lua niciun fel de măsură.

Fi mângâie în cămară și semne pentru foc sângă usă, așa că mănâncă pe săturate și odihnește-te bine. Ar fi mai înțelept dacă ți-ai petrece noaptea în bucătărie și ai aștepta acolo întoarcerea mea. Nu te aventura să cobori în demisolul casei, nici nu încerca să intri în camera cea mai de sus, care este încuiată.

Urmează sfaturile mele întocmai, spre binele tău și al meu.

Bill Arkwright

CAPITOLUL 5 UN ȚIPĂT SFÂȘIETOR

Am găsit foarte ciudate explicațiile lui Arkwright despre morți. De ce le îngăduia să-i tulbure liniștea casei? Era doar de datoria lui să le redea pacea, trimițându-i spre lumină. Vrăciul, cel puțin, așa ar fi făcut. Dar magistrul meu mă prevenise că s-ar putea ca Arkwright să facă lucrurile altfel și că va fi obligația mea să mă adaptez la metodele lui.

M-am uitat în jur, fiind acum în stare să văd cum trebuie camera. Nu era câtuși de puțin primitoare — de altfel, nici nu puteai s-o numești cameră de zi. Ferestrele erau bătute în scânduri, așa că nu era de mirare că era întunecoasă. Fără îndoială că, pe vremea când funcționa

moara, încăperea în care mă aflam fusese folosită ca magazie. Nu exista cămin sau sobă și, în afară de masă, singurele piese de mobilier erau două scaune de lemn cu spetează dreaptă, unul într-un colț, celălalt în colțul opus al odăii. Erau, în schimb, mai multe lăzi cu sticle de vin îngrămădite lângă un perete, alături de un lung șir de sticle goale. Praful și pânzele de păianjen drapau pereții și tavanul și, cu toate că ușa de la intrare dădea direct în cameră, era limpede că Arkwright o folosea doar ca odaie de legătură pentru a ajunge în celelalte părți ale casei.

Mi-am dat la o parte sacul din ușă, am închis-o și am încuiat-o. Apoi am luat lumânarea de pe masă și m-am dus la bucătărie. Fereastra de deasupra spălătorului de vase nu era închisă cu scânduri, așa că puteam vedea că afară ceața era încă foarte deasă și începuse să se însezeze. Pe pervaz era cel mai mare cuțit pe care-l văzusem vreodată. Cu siguranță nu era folosit la pregătitul mâncării! Totuși, bucătăria era mai curată decât mă așteptam, fără niciun fir de praf, cu farfurii, pahare și tigăi puse ordonat în dulapurile de vase și cu o masă micuță și trei scaune de lemn în mijloc. Cămara era ticsită cu brânză, șuncă și slănină. Am găsit și o jumătate de pâine.

În chip de cămin, am descoperit o sobă mare, cu plită, mai mult lată decât înaltă, cu două ușițe și un horn de fier care se curba deasupra ei, ca apoi să dispară în tavan. Ușița din stânga se deschidea către un lăcaș în care trona o tigaie; cea din dreapta, către un compartiment plin de lemne și paie, gata pregătite pentru foc. Fără îndoială, acesta era singurul mijloc de a încălzi și de a găti într-o clădire de lemn ca asta.

Fără să mai pierd o clipă, m-am folosit de cutia cu iască pentru a aprinde focul în sobă. Bucătăria s-a încălzit repede și m-am apucat să-mi frig trei felii generoase de slănină. Pâinea era uscată și cam veche, dar prăjită nu era rea. N-am găsit niciun pic de unt, dar mâncarea îmi alunecă oricum pe gât foarte ușor, așa că, în scurt timp, m-am simțit mult mai bine.

Mi s-a făcut somn, prin urmare m-am hotărât să mă duc la etaj să caut odăile de dormit, sperând să-mi dau seama care-mi fusese menită. Am luat și lumânarea cu mine, ceea ce s-a dovedit a fi o decizie inspirată, căci scările nici că puteau fi mai întunecoase de atât. La primul etaj erau patru uși. Prima ducea către o cameră ticsită de cutii goale, cearșafuri murdare, pături și diverse alte lucruri de aruncat, care miroseau neplăcut a putregai și descompunere. Pereții aveau pete mari de igrasie; pe alocuri,

maldărele de cearșafuri erau acoperite cu un strat gros de mucegai. Următoarele două uși dădeau, fiecare, în câte un dormitor. În primul, cearșafurile boțite lăsau de înțeles că în patul acela dormise cineva; patul dintr-al doilea avea salteaua neacoperită. Acesta să-mi fi fost destinat oare? Dacă da, deja-mi doream să mă întorc la Chipenden. În afară de pat, în odaia posomorâtă și neprimitoare nu mai exista nicio altă piesă de mobilier, iar aerul era înghețat și umed.

A patra cameră avea un pat dublu, mare. Așternuturile zăceau aruncate grămadă la picioarele lui, iar cearșafurile erau și aici mototolite. Ceva mi se părea în neregulă cu odaia aceea și am simțit cum începe să mi se zbârlească părul de pe ceafă. M-am înfiorat, am ridicat lumânarea mai sus și m-am apropiat de pat. Părea să fie ud; când mi-am trecut ușor degetele peste el, chiar l-am simțit îmbibat cu apă. N-ar fi putut fi mai ud nici dac-ar fi aruncat cineva câteva găleți de apă peste el. Cum se putuse uda atât de tare? M-am întors repede și am ieșit, închizând hotărât ușa după mine.

Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mai puțin îmi plăcea etajul ăsta. Mai era unul deasupra, dar cum Arkwright mă prevenise să mă țin deoparte, m-am hotărât să-i urmez sfatul și să dorm pe jos, în bucătărie.

Cel puțin n-aveam să mai simt umezeala, iar dogoarea sobei avea să-mi țină de cald până dimineață.

Imediat după miezul nopții însă m-a trezit ceva. Bucătăria era aproape cufundată în beznă, doar o lumină slabă mai răsbea dinspre sobă.

Oare ce mă tulburase? Să se fi întors Arkwright acasă? Dar părul de pe ceafă mi se zbârlea din nou și mă trecu un fior. Fiind cel de-al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu, eu văd și aud lucruri pe care oamenii obișnuiți nu le percep. Arkwright îmi vorbise în scrisoare despre sufletele neîmpăcate ale morților, care umblau prin casă. Dacă așa era, foarte probabil că aveam să iau curând notă de prezența lor.

Exact în clipa aceea, de undeva de dedesubt se auzi un hruit zdravăn, care făcu să vibreze pereții morii. Ce să fi fost asta? Zgomotul părea chiar să devină din ce în ce mai puternic.

Eram nedumerit și curios, dar m-am hotărât să nu mă ridic. Arkwright îmi spusese să nu fac nimic. Nu era treaba mea. Dar, chiar și-așa, zgomotul era înspăimântător și supărător și n-am mai putut să adorm la loc, oricât m-am străduit. În cele din urmă, mi-am dat seama ce auzeam — roata morii! Roata morii se învârtea! Sau, cel puțin, așa mi se părea mie.

Apoi a izbucnit un țipăt ascuțit și huruitul s-a oprit la fel de brusc cum începuse. Era un țipăt atât de sfâșietor și plin de o asemenea suferință, că n-am putut să nu-mi acopăr urechile. Bineînțeles că asta nu mi-a folosit la nimic. Sunetul se auzea în continuare în capul meu — rămășițe din ceva ce avusese loc cu mulți ani înainte, în această moară. Ascultam strigătul cuiva care suferea cumplit.

În cele din urmă, țipătul s-a stins și totul a redevenit tăcut și liniștit. Ceea ce auzisem ar fi fost destul să-i facă pe cei mai mulți oameni să părăsească îngroziți casa. Eu eram însă ucenicul unui vraci și lucruri de genul acesta făceau parte din îndeletnicirea mea, dar tot mă simțeam speriat — mai bine zis, tremuram din toate încheieturile. Arkwright spusese că nu aveam să pățesc nimic, dar aici chiar se întâmpla ceva ciudat. Ceva mai mult decât o simplă bântuire.

Cu toate acestea, treptat mi-am potolit tulburarea și, curând, m-a luat din nou somnul.

Am dormit bine, chiar prea bine. Când m-am trezit, soarele răsărise de mult și am descoperit că mai era cineva în bucătărie.

— Ei, băiete! tună un glas gros. Ești ușor de luat pe nepregătite. Nu se face să dormi prea adânc, prin părțile astea. Nicăieri nu ești în siguranță!

M-am ridicat repede, ca să mă împiedic, stângaci, în propriile-mi picioare. În fața mea era un vraci, cu toiagul în mâna stângă și un sac în mâna dreaptă. Și ce mai sac! Am fi încăput în el și eu, și magistrul meu cu totul. Apoi am observat vârful toiagului. Și toiagul magistrului meu, și noul meu toiag aveau lame retractabile, dar a acestuia era la vedere — un cuțit periculos, cu lama de cel puțin douăsprezece degete lungime și șase ghimpi ascuțiți orientați în jos, câte trei de fiecare parte.

— Domnul Arkwright? am îngăimat. Eu sunt Tom Ward...

— Da, eu sunt Bill Arkwright; am ghicit și cine trebuie să fii tu. Mă bucur să te cunosc, tinere Ward. Magistrul tău are numai vorbe bune despre tine.

Mă holbam la el, încercând să-mi alung somnul. Nu era chiar așa de înalt ca magistrul meu, dar era mai solid, avea genul acela de constituție vânoasă care sugerează forța. Fața îi era uscățivă, avea ochi mari și verzi și o țeastă surprinzător de cheală, din care nu răsărea niciun fir de păr — era ras aproape ca un călugăr. Pe obrazul stâng se vedea o cicatrice roșie, care părea să fie de la o rană recentă.

Am mai văzut, de asemenea, că avea buzele pătate în purpuriu. Vraciul nu bea, dar o dată, când fusese bolnav,

delirând de febră, băuse o sticlă întreagă de vin roșu. După aceea, buzele lui avuseseră aceeași culoare purpurie.

Arkwright își sprijini toiagul de perete, lângă ușă, după care își puse sacul jos — când atinse podeaua bucătăriei, se auzi un clinchet de sticlă. Apoi îmi întinse mâna. I-am strâns-o.

— Domnul Gregory are o părere foarte bună și despre dumneata, i-am spus eu, vârând mâna în buzunar și scoțând guineea. Îți trimite asta, ca să te ajute cu cheltuielile făcute pentru mine...

Arkwright a luat moneda, a dus-o la gură și a mușcat-o tare. A cercetat-o îndeaproape, apoi a zâmbit și a dat din cap în semn de mulțumire. O studiase ca să fie sigur că era o guinee adevărată, făcută din aur, și nu vreun fals, lucru care m-a deranjat. Credea oare că magistrul meu ar fi putut încerca să-l tragă pe sfoară? Sau mă bănuia pe mine?

— Hai să avem încredere unul în celălalt o vreme, tinere Ward, îmi zise el, și să vedem ce se întâmplă. Hai să ne acordăm un răgaz suficient ca să avem șansa de a ne face o părere corectă unul despre celălalt.

— Magistrul meu mi-a spus că o să mă înveți o mulțime de lucruri despre ținutul de la nord de Caster, am continuat eu, străduindu-mă să nu-i arăt că mă

enervasem după întâmplarea cu guineea. Despre lucrurile care vin din apă...

— Da, o să te învăț și despre asta, dar mai ales o să te călesc bine. Ești puternic, tinere Ward?

— Destul de puternic pentru vârsta mea, am zis eu, deși cam fără convingere.

— Ești sigur de asta, nu-i așa? zise Arkwright, măsurându-mă din cap până-n picioare. Eu cred însă că o să ai nevoie de ceva mai mulți mușchi pe tine ca să supraviețuiești în meseria asta! Te pricepi la skandenberg?

— N-am mai încercat niciodată...

— Ei bine, poți s-o faci acum. O să capăt astfel o idee despre ce trebuie făcut în privința ta. Vino-ncoace și așază-te! porunci el, luând-o înainte spre masă.

Fusesem mezinul familiei, până în urmă cu trei ani, și ratasem întrecerile frățești, dar îmi aminteam skandenbergul dintre frații mei Jack și James la masa din bucătărie, de-acasă, de la fermă. Pe atunci, Jack câștiga întotdeauna, pentru că era mai în vârstă, mai înalt și mai puternic. Eu aveam să fiu la fel de dezavantajat ca James în fața lui Arkwright.

M-am așezat cu fața la el și ne-am apropiat brațele stângi, încleștându-ne palmele. Ținând cotul pe masă, brațul meu era mai scurt decât al lui. Am făcut tot ce-am

putut, dar el a împins puternic și constant și, în ciuda tuturor eforturilor mele de a-i rezista, mi-a dat brațul pe spate până mi l-a lipit de masă.

— Asta-i tot ce poți face? Ce-ai zice dacă-ți dăm puțin ajutor?

Spunând acestea, s-a dus până unde-și lăsase sacul, și-a scos caietul de însemnări din el și s-a întors la mine.

— Uite, pune-ți asta sub cot...

Caietul lui de însemnări mi-a mai ridicat cotul de la nivelul mesei, astfel încât brațul meu avea acum aproape aceeași lungime cu al lui. Așadar, când am simțit prima presiune constantă, mi-am adunat toate puterile ca să mă opun cât de rapid am putut. Spre satisfacția mea, am izbutit să-i împing un pic brațul înapoi și am zărit surpriza în ochii lui, dar a contraatacat imediat, cu o forță care mi-a culcat brațul pe masă în câteva secunde. Cu un mârâit, mi-a dat drumul la mână și s-a ridicat, în vreme ce eu îmi frecam mușchii îndurerați.

— A fost ceva mai bine, zise el, dar ai nevoie să-ți întărești mușchii ăia, dacă vrei să supraviețuiești. Ți-e foame, tinere Ward?

Am dat din cap.

— Prea bine, atunci, o să pregătesc ceva pentru micul dejun, după care o să încercăm să ne cunoaștem mai bine.

Își deschise sacul și scoase două sticle goale de vin și restul proviziilor: brânză, ouă, slănină, carne de porc și doi pești mari.

— Aștia au fost prinși în dimineața asta! exclamă el. Nici c-ar putea fi mai proaspeți. O să mâncăm unul acum, iar pe celălalt, la micul dejun de mâine. Ai gătit vreodată pește?

Am dat din cap în semn că nu.

— Păi nu, că *voi* vă permiteți luxul să țineți duhul ăla domesticit, care face toate corvezile în locul vostru, comentă Arkwright, clătinând și el din cap, dezaprobat. Ei bine, aici noi trebuie să muncim pentru noi, așa că mai bine te uiți la mine cum îl pregătesc pe ăsta, pentru că mâine o să faci și tu la fel cu celălalt. Nu te superi c-o să ai de lucru și la bucătărie, nu-i așa?

— Bineînțeles că nu, i-am răspuns.

Speram doar să fiu în stare să o scot la capăt. Magistrul meu nu avea o părere prea bună despre priceperea mea la gătit.

— Atunci e-n regulă. Când o să terminăm de mâncat, îți arăt împrejurimile. O să vedem dacă ești atât de curajos cum te laudă magistrul tău.

CAPITOLUL 6 ÎNVĂȚĂTURILE APEI

Peștele era bun, iar în timpul mesei, Arkwright păru dornic să vorbească.

— Primul lucru pe care trebuie să-l ții minte despre teritoriul pe care-l apăr eu este că e plin de apă. Iar apa este foarte udă, și asta poate fi o problemă...

Am crezut că vrea să facă o glumă, așa că am zâmbit, dar el m-a privit cu asprime.

— Nu-i de râs, tinere Ward. În realitate, nu-i deloc de râs. Prin „udă” vreau să spun că îmbibă tot, pătrunde în pământ, în corp, ba chiar și în suflet. Se infiltrează în întregul ținut și stă la baza tuturor problemelor de care ne lovim. Este un mediu la care vrăjitoarele s-au adaptat

și în care Întunericul prosperă. Noi suntem ființe de uscat, nu de apă. Așadar, e foarte greu să te confrunți cu astfel de creaturi.

Am dat din cap.

— „Se infiltrază” înseamnă același lucru ca „îmbibă”?

— Întocmai, tinere Ward. Apa ajunge peste tot și în toate. Și pe-aici e multă. Pentru început, avem Golful Morecambe, care seamănă cu o mușcătură zdravănă făcută de mare în coasta Comitatului. Vaduri periculoase, precum râurile adânci, străbat nisipurile mișcătoare ale golfului. Oamenii le traversează când refluxul le-o îngăduie, dar apele se umflă repede și, uneori, sunt ascunse și de o ceață deasă. În fiecare an, marea își ia tributul de trăsuri, cai și călători. Dispar fără urmă... Apoi, ar mai fi lacurile, în nord. Înșelător de liniștite, în unele zile, dar foarte adânci. Și din lacuri ies creaturi periculoase.

— Domnul Gregory mi-a spus că dumneata l-ai prins pe Spintecătorul din Coniston. Că ucisese peste treizeci de oameni înainte să faci dumneata malurile lacului sigure.

Arkwright s-a luminat la față.

— Da, tinere Ward. La început, ce se întâmpla era un mister care-i zăpăcise pe localnici, îmi explică el. Pândeau pescari singuratici și-i trăgea din barcă în apă. Lumea

presupunea că oamenii se înecaseră, dar dacă era așa, de ce nu le erau corpurile aduse la mal? În cele din urmă, numărul victimelor a crescut prea mult și atunci m-au chemat pe mine. N-a fost treabă ușoară. Bănuiam că e un spintecător, dar unde să-și fi avut bârlogul? Și, odată golite de sânge, ce se întâmpla cu cadavrele? Ei bine, tinere Ward, îți trebuie și răbdare, și stăruință în îndeletnicirea noastră. Până la urmă, i-am dat de urmă. Își avea bârlogul într-o peșteră, chiar sub malul lacului. Își târa victimele până la o poliță de stâncă și se hrănea în tihnă. Atunci, eu am săpat un tunel ca să ajung la peșteră de pe malul de deasupra. Priveliștea dinăuntru era ca desprinsă dintr-un coșmar. Bârlogul era plin de oase și de cadavre — carne putrezită colcăind de viermi, laolaltă cu cadavre proaspete. N-o să uit niciodată duhoarea aceea. L-am așteptat pe spintecător trei zile și trei nopți, până când a sosit, în sfârșit, cu o nouă victimă. Era prea târziu să-l mai salvez pe pescar, dar pe spintecător l-am dat gata cu sare și pilitură de fier.

— Când ne-am întâlnit cu domnul Gilbert la canal, a zis că te-ai dus în nord ca să cercetezi ce s-a întâmplat cu un cadavru găsit în apă, dar care fusese golit de sânge, ca și alte două găsite mai înainte. Au fost și acelea victimele unui spintecător? Încă mai e vreunul în libertate?

Arkwright se uită pe fereastră, adâncit deodată în gânduri, și răspunse cu mare întârziere.

— Nu, de data asta a fost o vrăjitoare de apă. S-au cam înmulțit, în ultima vreme. Dar era deja departe, când am ajuns eu. O să lovească din nou, fără îndoială, și nu putem decât să sperăm că o să-și aleagă viitoarea victimă de undeva de mai aproape de casă, ca să am și eu timp s-o vânez. Dar nu numai de spintecători și de vrăjitoare trebuie să ne păzim. Mai sunt și trombele...

Făcu o pauză, apoi mă întrebă:

— Ai auzit vreodată de trombe?

Am clătinat energic din cap.

— E o creatură foarte rar întâlnită, care trăiește în crăpături, fie sub apă, fie în apropierea ei. În loc de o limbă obișnuită, din bot îi iese un tub osos, subțire și ascuțit la vârf, cu care creatura poate suga sângele victimelor sale.

— Sună groaznic, am zis eu.

— Oh, chiar este, răspunse Arkwright. Se întâmplă însă ca demonica făptură să cadă, câteodată, și ea victimă. E folosită, când și când, de vrăjitoarele de apă în ritualurile lor. După ce tromba a băut tot sângele victimei sale — una pe care i-o aleg vrăjitoarele —, sugând din ea încet, timp de câteva zile la rând, până ce aceasta își dă și

ultima suflare, vrăjitoarele o mănâncă de vie. Puterea magiei sângelui astfel dobândită e de trei ori mai mare decât în cazul în care vrăjitoarea bea direct de la victimă.

Arkwright se ridică deodată în picioare și se duse până la spălătorul de vase, ca să ia cuțitul uriaș de pe pervazul ferestrei. Îl aduse la masă.

— Am ucis o dată o trombă cu ăsta! zise el, așezându-l înaintea mea. Lama asta are mult argint în aliajul ei, la fel ca și lama toiagului meu. Am luat-o prin surprindere și i-am retezat mâinile și picioarele! O armă foarte folositoare, cuțitul ăsta! Și am mai prins, tot așa, una tânără lângă canalul ăsta, în urmă cu vreo cinci ani. Două în cinci ani lasă de înțeles că și numărul lor a crescut.

Între timp, terminaserăm micul dejun, așa că Arkwright își trase la o parte scaunul de la masă și se bătu mulțumit pe burtă.

— Ți-a plăcut peștele, tinere Ward?

Am încuviințat.

— Da, mulțumesc, a fost foarte gustos.

— Picioarul unei vrăjitoare de apă e și mai gustos, zise el. Poate o să ajungi să încerci și tu unul, până să ți se împlinescă termenul de șase luni.

Am rămas cu gura căscată și m-am uitat la el, înlemnit. Mânca vrăjitoare?

Dar Arkwright izbucni în râs.

— Stai liniștit, tinere Ward, ăsta e umorul meu. Chiar de-ar fi perfect fript, tot nu m-aș atinge de piciorul unei vrăjitoare, nici împuns cu prăjina de împins șlepul. Ia seama însă, câinii mei n-ar fi totuși atât de reținuți — așa cum o să afli, într-o bună zi!

M-am întrebat unde-și ținea câinii, căci eu nu-i văzusem și nici nu-i auzisem.

— Vrăjitoarele de apă sunt, de fapt, problema cea mai mare prin părțile astea, continuă Arkwright. Spre deosebire de celelalte vrăjitoare, ele *pot* trece peste o apă, mai ales peste una stătătoare. Pot rămâne sub apă cu orele, fără să respire; se afundă în mълul albiei sau în cel de pe mal, așteptând să se ivească vreo victimă neatentă. Ai vrea să vezi una, tinere Ward?

În vară, Vraciul și cu mine merseserăm la Pendle și luptaserăm cu trei clanuri principale de vrăjitoare de-acolo. Fusesse o luptă grea și avuseserăm noroc să rămânem în viață, așa că mi se cam luase de vrăjitoare, pentru o vreme. Probabil lucrul acesta mi s-a putut citi pe față, pentru că, deși am încuviințat cu un semn din cap, Arkwright zâmbi ironic.

— Nu pari prea entuziasmat, tinere Ward. Nu-ți face griji, n-o să te muște. O țin la loc sigur, cum o să-ți dai seama imediat! O să te conduc să-ți prezint moara și

o să-ți arăt și vrăjitoarea, dar mai întâi hai să terminăm de aranjat camera în care o să dormi. Vino cu mine!

Ieși din bucătărie și l-am urmat la etaj, până în dormitorul cu un pat de o singură persoană, cel cu salteaua neacoperită. Am crezut că avea să-mi confirme că aia va fi camera mea, în schimb el a tras salteaua de pe pat.

— Hai să ducem asta jos! mi-a zis el grăbit și am cărat-o împreună până în bucătărie.

După asta, a urcat din nou, întorcându-se repede cu o boccea de cearșafuri și pături.

— Sunt cam umede, zise, dar în bucătărie or să se usuce curând și apoi o să le putem duce înapoi, în camera ta. Bun, acum eu am puțină treabă sus, dar mă întorc în mai puțin de o oră. Până atunci, de ce nu-ți notezi tu prima lecție despre vrăjitoarele de apă și trombe? Ți-ai luat la tine caietul de însemnări, nu?

Am dat din cap.

— Ei bine, du-te și adu-l! îmi comandă el.

Simțindu-i nerăbdarea, am scotocit prin sac și m-am așezat la masă, cu caietul, tocul și o mică sticlură cu cerneală în față, în timp ce Arkwright a urcat la etaj.

Am trecut pe hârtie tot ce mi-am putut aminti din prima mea lecție și apoi am început să mă întreb ce-o fi

făcând Arkwright sus atâta vreme. La un moment dat, mi s-a părut că-l aud stând de vorbă cu cineva. Dar, într-adevăr, în mai puțin de o oră a coborât și, trecând pe lângă mine, i-am simțit damful de vin. Apoi, cu un felinar într-o mână și strângând bine toiagul în cealaltă, m-a condus în încăperea în care intrasem prima oară.

În afară de sfeșnicul pe care îl dusesem eu în bucătărie, încăperea arăta absolut la fel: un scaun într-un colț și altul în colțul opus, lăzi și sticle goale de vin, masa solitară și cele trei ferestre bătute în scânduri. Dar în lumina felinarului am descoperit ceva ce nu observasem înainte.

În partea stângă a ușii de la intrare era un chepeng. Arkwright mi-a întins toiagul, s-a aplecat și, cu mâna liberă, a apucat de belciugul de fier și l-a deschis. Niște trepte de lemn se cufundau în întuneric și, de jos, se auzea zgomotul pârâului curgând năvalnic prin albia lui pietruită.

— Ei bine, tinere Ward, zise Arkwright, de obicei este destul de sigur, dar fiindcă șase zile am fost departe de casă, s-ar fi putut întâmpla orice în răstimpul ăsta. Stai pe lângă mine — pentru orice eventualitate.

Cu acestea, începu să coboare, iar eu l-am urmat în bezna adâncă de sub casă, ducându-i toiagul, mult mai

greu decât cele cu care eram eu obișnuit. Un iz pătrunzător de lemn ud și putred mi-a asaltat nările și m-am trezit nu într-o pivniță cu podea de piatră, ci în noroiul de pe malul pârâului. În stânga noastră se vedea arcul uriaș al roții nemișcate a morii.

— Mi s-a părut că am auzit roata învârtindu-se, azi-noapte, am murmurat eu.

Eram sigur că, de fapt, nu se învârtise, ci fusese o iluzie din ansamblul celor stârnite de ciudata bântuire, un ecou al evenimentelor ce se petrecuseră în trecut. Dar eram curios și, într-un fel, speram ca Arkwright să-mi poată spune ce se petrecea.

În loc de asta, s-a uitat fioros la mine și i-am văzut fața aprinzându-i-se de mânie.

— Ți se pare c-ar mai putea să se miște? urlă el.

Am clătinat uluit din cap și am făcut un pas înapoi. Arkwright înjură în barbă, îmi întoarse spatele și continuă să înainteze, cu capul plecat, pe sub moară.

Curând, am ajuns la un puț pătrat, iar Arkwright s-a oprit, cu vârful uriașelor sale ghetete depășindu-i marginea. Mi-a făcut semn să mă apropii și am venit lângă el, dar am avut grijă ca vârful ghetelor mele să rămână pe pământ. Puțul era închis cu treisprezece drugii de fier, așa-dar nu puteai să cazi în el. Asta nu însemna totuși că

erai în deplină siguranță. O vrăjitoare putea să scoată mâna printre drugi și să te înhațe de gleznă. Unele erau foarte rapide și puternice și se puteau mișca mai iute decât ți-ar fi luat să clipești o dată din ochi. Nu voiam să risc.

— O vrăjitoare de apă se poate ascunde în pământ, tinere Ward, așadar, va trebui s-o împiedicăm să facă asta. Cu toate că nu-i poți vedea decât capacul zăbrelit, ai în față chiar o cușcă, de forma unui cub, cu celelalte cinci fețe îngropate în pământ.

Nu era prima oară când vedeam așa ceva. Vrăjitorul folosea acest tip de cușcă pentru a ține închise vrăjitoarele lamia, care aveau și ele obiceiul să se ascundă în pământ.

Arkwright ridică felinarul deasupra puțului.

— Uită-te jos și spune-mi ce vezi.

Vedeam apa reflectând lumina, iar într-o parte a puțului, o poliță îngustă și înămolită. Pe ea parcă era ceva, dar nu puteam desluși ce anume. Părea să fie pe jumătate îngropată în mâl.

— Nu văd bine, am recunoscut eu.

Arkwright oftă nerăbdător și întinse mâna după toiag.

— Ei bine, ai nevoie de un ochi format. În lumină slabă, ai putea călca pe o creatură ca asta fără să-ți dai seama. Și-ar înfige dinții în corpul tău și te-ar târî în apă, la pieire, în câteva secunde. Poate că asta o să te ajute...

Luă toiagul de la mine și îl coborî încet, cu lama înainte, printre doi drugi, chiar deasupra poliței, apoi împunse brusc. Imediat izbucni un țipăt de durere și am zărit pentru o clipă un păr lung și încâlcit și niște ochi plini de ură, iar ceva se aruncă de pe marginea poliței în apă, împrôșcând-o în toate părțile.

— Acuma o să rămână acolo, la fund, o oră întreagă sau poate chiar mai mult. Dar în mod sigur am trezit-o, nu-i așa? zise el, cu un zâmbet crud.

Nu mi-a plăcut c-o rănise pe vrăjitoare doar ca s-o pot vedea eu mai bine. Mi s-a părut complet fără rost — ceva ce magistrul meu n-ar fi făcut, în niciun caz.

— Ține minte, nu e întotdeauna atât de înceată. Știind că voi lipsi mai multe zile, i-am pus o doză în plus de sare. Pune prea multă în apă și s-a zis cu ea, așadar trebuie să-ți faci socotelile cu atenție. Așa o ținem supusă. La fel procedăm și cu trombele — și cu orice iese din apă chioară. De-aia am un șanț cu apă de jur împrejurul grădinii. N-o fi el prea adânc, dar concentrația de sare este foarte mare, ca să oprească orice creatură să intre sau să iasă. Vrăjitoarea asta ar fi moartă în câteva secunde dac-ar izbuti să iasă din puțul ăsta și-ar încerca să traverseze șanțul. Tot el oprește și grozăviile din mlaștină să pătrundă în grădină... În orice caz, tinere Ward, eu

nu sunt la fel de milos ca domnul Gregory. El ține vrăjitoarele în puțuri pentru că nu-i vine să le omoare, în vreme ce eu o fac doar ca să le pedepsesc. După o vreme, le scot și le ucid. Acum, hai să vedem dacă putem vedea ceva din tromba aia pe care am prins-o, cum ți-am spus, lângă canal...

Mă conduse către un alt puț, aproape de două ori mai mare ca primul. Partea de sus era acoperită, la fel ca și la celălalt, cu drugi de fier, dar mult mai mulți și mai apropiați. N-am mai văzut nicio poliță nămolosă, doar apă murdară dintr-un capăt în celălalt. Mi-am dat seama însă că e foarte adânc. Arkwright s-a uitat încruntat la apă și a clătinat din cap.

— Se pare că stă la pândă undeva la fund. E încă ascultătoare după doza mare de sare pe care am pus-o în apă. Cu trombele, cel mai bine e să le lași în pace, să doarmă. O să mai ai destule ocazii s-o vezi în astea șase luni pe care-o să le petreci aici. Bun, acum, să vedem grădina...

— Are vreun nume? am întrebat eu, făcând semn spre puțul vrăjitoarei, când am trecut pe lângă el.

Arkwright se opri brusc, se uită la mine și clătină din cap. Pe față i se perindară fulgerător mai multe

expresii, niciuna de bine. În mod limpede, spusese o mare tâmpenie.

— E doar o vrăjitoare oarecare, zise el, pe un ton sarcastic. Oricum și-o zice ea, nu știu și nici nu-mi pasă! Nu mai pune întrebări prostești!

M-am înfuriat brusc și am simțit cum îmi iau foc obrazii.

— Poate fi de folos să știi numele unei vrăjitoare! i-am răspuns eu tăios. Domnul Gregory ține un registru cu numele tuturor vrăjitoarelor de care a auzit sau pe care le-a întâlnit personal.

Arkwright își apropie fața de-a mea așa de mult, că răsufierea lui acră mă izbi din plin.

— Acum nu ești la Chipenden, băiete. În prezent, eu sunt magistrul tău și ai să faci lucrurile ca mine. Iar dacă-mi mai vorbești o dată pe tonul de adineauri, te bat de te zvânt! M-ai înțeles?

Mi-am mușcat buzele ca să mă abțin de la a-i răspunde, apoi am dat din cap și mi-am plecat privirea în pământ. Oare de ce vorbise astfel gura fără mine? Păi, în primul rând pentru că mi se păruse că nu avea dreptate. Și-n al doilea rând, pentru că nu-mi plăcuse tonul vocii cu care *el* îmi vorbise *mie*. Dar n-ar fi trebuit să-mi dau pe față mânia. La urma urmelor, magistrul meu îmi

spusese că Arkwright face lucrurile altfel și că eu eram cel care trebuia să se adapteze metodelor sale.

— Urmează-mă, tinere Ward, zise Arkwright, cu vocea acum împlânzită, o să-ți arăt grădina.

În loc să se îndrepte spre treptele de lemn ce dădeau în camera din față, Arkwright se întoarse către roata morii. La început, am crezut că o să se chinuie să treacă pe lângă ea cumva, dar apoi l-am văzut descuind o ușă îngustă aflată în stânga acesteia. Am ieșit în grădină și am văzut că, deși se ridicase puțin, ceața încă se mai târa în depărtare, dincolo de copaci. Am dat un ocol complet șanțului de apă; din când în când, Arkwright se oprea să-mi mai arate câte ceva.

— Aia e Mlaștina Mănăstirii, zise el, împungând cu degetul spre sud-vest. Iar dincolo de ea e Dealul Călugărului. Să nu încerci niciodată să treci mlaștina singur — cel puțin, până nu înveți bine pe unde s-o iei sau nu înainte de a fi studiat o hartă. Dincolo de mlaștină, mai bine spus către vest, e un mal înalt de pământ care protejează zona de fluxul din golf.

Eu mă uitam în jur, atent la tot ce-mi spunea.

— Acum, continuă el, aș vrea să mai faci cunoștință cu cineva...

Spunând acestea, își duse două degete la gură și scoase un fluierat lung și pătrunzător. Îl repetă și, aproape imediat, dinspre mlaștină am auzit ceva venind în fugă spre noi. Doi câini-lupi mari își făcură apariția, amândoi sărind cu ușurință peste șanțul cu apă. Eram obișnuit cu dulăii de la fermă, dar animalele acestea aveau o înfățișare sălbatică și păreau să vină drept la mine. Erau mai mult lupi decât câini și, dac-aș fi fost singur, sunt convins că m-ar fi pus la pământ în câteva secunde. Unul era de un cenușiu-murdar, cu dungi negre; tovarășul lui era negru ca tăciunele, cu doar un smoc cenușiu în vârful cozii. Aveau boturile larg căscate și colții gata să muște.

Dar, la comanda lui Arkwright — *Jos!* —, se opriră imediat, se așezară pe labele din spate și se uitară în ochii stăpânului lor, gâfâind, cu limbile atârându-le afară din bot.

— Cățeaua e aia neagră, zise Arkwright. O cheamă *Gheară*. Nu te întoarce cu spatele la ea — e periculoasă. Iar asta e *Colț*, adăugă el, arătând către cenușiu. E mai cumsecade din fire, dar amândoi sunt câini de pază, nu animale de companie răsfățate. Mă ascultă pentru că-i hrănesc bine și îmi știu de frică. Primesc afecțiune doar unul de la celălalt. De altfel, sunt o pereche. De nedespărțit.

— Am crescut la o fermă. Aveam și noi câini de pază, i-am spus eu.

— Serios? Atunci înțelegi ce vreau să spun. Nu-i loc pentru sentimente cu un câine de pază. Poartă-te corect cu ei, hrănește-i bine, dar, drept răsplată, pune-i să-și câștige pâinea. Mă tem că între câinii de fermă și ăștia doi sunt prea puține asemănări. Noaptea, de obicei, îi țin în lanț, pe lângă casă, i-am învățat să latre dacă se apropie ceva. Ziua, vânează iepuri dincolo de marginile mlaștinii și sunt atenți la orice ar putea amenința casa. Dar când plec cu vreo treabă, mă însoțesc. Odată ce-au adulmecat vreo urmă, nu se lasă până nu descoperă prada. Vânează orice-i pun eu să vâneze. Și, dacă e nevoie, la comanda mea chiar omoară. Cum am mai spus, muncesc din greu și sunt hrăniți bine. Când ucid o vrăjitoare, primesc și ei un premiu, pe lângă mâncarea obișnuită — inima acesteia. După cum ți-a spus deja magistrul tău, asta o împiedică să se întoarcă în lumea noastră într-un alt trup și, de asemenea, să se folosească de trupul mort ca să-și scurme drum spre lumină. De-asta nu păstrez vrăjitoare moarte. Nu mai irosesc nici timp, nici spațiu.

Exista o pornire brutală în Arkwright — cu siguranță nu era omul pe care să-l superi. Când ne-am întors și

am pornit către casă, câinii ținându-se după noi ca umbrele, am ridicat din întâmplare privirea și am zărit ceva ce m-a surprins. Două fuioare distincte de fum se ridicau deasupra acoperișului morii. Unul trebuie să fi fost de la soba din bucătărie. Dar al doilea foc unde era? M-am întrebat dacă nu cumva venea de la odaia încuiată în care-mi fusese interzis accesul. Oare să fi fost acolo ceva sau cineva despre care Arkwright nu voia să știu și eu? Apoi mi-am adus aminte de morții care nu-și găsiseră tihna și cărora le îngăduia să umble prin casă. Știam de-acum că era iute de mânie și eram aproape sigur că nu voia să-mi bag nasul, dar eram și foarte curios.

— Domnule Arkwright, am început eu, politicoș, pot să te întreb ceva?

— De-asta te afli aici, tinere Ward...

— E în legătură cu ceva ce ai scris în biletul pe care mi l-ai lăsat. De ce le îngădui morților să-ți bântuie casa?

Din nou pe chipul lui a fulgerat mânia.

— Morții de aici sunt din familie. Familia *mea*, tinere Ward. Și nu vreau să discut lucrul ăsta nici cu tine, nici cu altcineva, așa că va trebui să-ți înăbuși curiozitatea. Când te întorci la domnul Gregory, întreabă-l pe el. Știe ceva despre asta și cu siguranță c-o să-ți spună și ție. Dar, până atunci, nu mai vreau să aud niciun cuvânt

despre treaba asta. Înțelegeți? E ceva despre care pur și simplu nu vreau să vorbesc.

Am dat din cap și l-am urmat până în casă. M-oi fi aflat eu aici ca să pun întrebări, însă primirea răspunsurilor era o cu totul altă problemă!

CAPITOLUL 7

DAU DIN PICIOARE CA BROASCA

De îndată ce s-a întunecat, am mâncat ceva, apoi Arkwright m-a ajutat să duc salteaua și așternuturile înapoi în camera mea. Cearșafurile erau în regulă, dar salteaua era încă umedă, deși nici prin cap nu-mi trecea să mă plâng.

Eram obosit și m-am culcat în mica mea odaie goală, sperând să dorm bine, dar peste vreo oră am fost trezit de aceleași zgomote tulburătoare pe care le auzisem și cu o noapte înainte — huruitul greoi al roții de moară și țipătul sfâșietor care-mi făcea părul măciucă. Dar, de data asta, de îndată ce ecourile s-au stins, am auzit două perechi de pași urcând scara dinspre bucătărie.

Eram convins că Arkwright era încă în pat, așa că am dedus că trebuiau să fie stafiile care bântuiau moara. Sunetele de pași au ajuns la primul etaj și au trecut prin fața ușii dormitorului meu. Am auzit ușa camerei alăturate deschizându-se și apoi închizându-se la loc, iar cineva s-a așezat pe uriașul pat dublu — cel cu așternuturile mustind de apă. Arcurile au scârțâit ca și cum cineva s-ar fi întors pe partea cealaltă, încercând să se așeze cât mai comod, după care s-a lăsat o liniște deplină.

Liniștea s-a menținut o bună bucată de timp, iar eu tocmai începusem să scap de încordare și dădeam să ațipesc, când de dincolo de perete s-au auzit niște voci:

— Tot nu-mi găsesc locul, se plânse un glas de bărbat. Oh, ce n-aș da să mai dorm într-un pat uscat, măcar o dată!

— Vai, îmi pare rău, Abe, răspunse o voce de femeie. Nespus de rău. N-am vrut să-ți creez neplăceri. E de la apa din pâ râul morii. Apa în care m-am înecat. Nu mai pot scăpa de ea, oricât aș încerca. Mă dor și oasele rupte, dar rănile de la apă mă dor cel mai tare. De ce nu pleci și mă lași pe mine cu ale mele? Nu poate să iasă nimic bun din faptul că stăm împreună așa.

— Să te părăsesc? Cum te-aș putea părăsi vreodată, draga mea? Ce înseamnă o neplăcere ca asta, când ne avem unul pe celălalt?

La acestea, femeia începu să plângă, umplând toată casa cu jalea și durerea ei. Peste alte câteva clipe, s-au auzit niște cizme grele coborând scara de la etajul de deasupra. Acești pași nu aparțineau însă vreunei stafii. Crezusem că Arkwright se dusese la culcare, dar probabil că fusese la etaj, în camera aceea de sus de tot.

Străbătu palierul și l-am auzit oprindu-se la ușa de vizavi de a mea, deschizând-o și spunând:

— Vă rog să veniți sus. De ce nu urcați în camera mea, unde v-ar fi cald și bine? Hai să stăm de vorbă. Să-mi povestiți ceva din zilele când eram cu toții fericiți; împreună.

A urmat o lungă tăcere, apoi l-am auzit urcând din nou scările. Nu le-am auzit și pe stafii urmându-l, dar, după o vreme, de deasupra s-a auzit un murmur de glasure, de parcă Arkwright ar fi pornit deodată o conversație cu cineva.

N-am putut desluși ce spuneau, dar, la un moment dat, Arkwright a râs cu o veselie forțată. După o vreme, m-a furat somnul și, când m-am trezit, lumina cenușie a zorilor îmi inundase deja odaia.

Mă trezisem înaintea noului meu magistru și am reușit să pregătesc peștele cât să fie mulțumit. Am mâncat în

tăcere. Nu mă simțeam în largul meu cu el și chiar simțeam lipsa clipelor petrecute cu Vraciul și cu Alice. John Gregory poate că era, uneori, cam sever, dar îmi plăcea. Când mă mai lua gura pe dinainte, mă puneă la punct, ferm, e drept, dar cu siguranță nu m-ar fi amenințat niciodată cu bătaia.

Nu așteptam cu prea mare tragere de inimă noile lecții, dar m-aș fi simțit și mai lipsit de zel dac-aș fi bănuț ce avea să urmeze.

— Știi să înoți, tinere Ward? mă întrebă Arkwright, ridicându-se de la masă.

Am clătinat din cap în semn că nu. Nu fusese nevoie să învăț. Singurele ape de pe lângă ferma noastră erau câteva pâraie puțin adânci și niște bălți, iar cel mai apropiat râu era traversat de un pod solid. Cât despre magistrul meu, John Gregory, nu-mi pomenise niciodată despre asta. Din câte aflasem, nici el nu știa să înoate.

— Ei bine, trebuie să rezolvăm problema asta cât mai repede cu putință. Urmează-mă! Și nu te osteni să-ți mai iei și toiagul, nu vom avea nevoie decât de al meu. De asemenea, n-or să-ți trebuiască nici haina, nici pelerina!

L-am urmat pe Arkwright prin grădină și de-a lungul pârâului, spre canal. Odată ajuns pe mal, se opri și-mi arătă apa de jos.

— Pare cam rece, nu-i așa?

Am aprobat din cap. Mă lua cu frig numai uitându-mă la ea.

— Ei bine, acum suntem abia în octombrie, o să fie mult mai rece până la sfârșitul iernii, dar uneori n-avem de ales și trebuie să ne aruncăm în ea. Dacă știi să înoți, poți scăpa cu viață în părțile astea ale Comitatului. Și ce șanse ai avea împotriva unei vrăjitoare de apă, dacă n-ai ști să înoți? Așadar, sări degrabă, tinere Ward, și hai să începem! Prima parte e cea mai grea și cu cât treci mai repede de ea, cu atât mai bine!

M-am uitat în jos, la apa măloasă a canalului. Nu-mi venea să cred că mă punea să sar în ea. Am șovăit și m-am întors cu fața la el, gata să protestez, dar Arkwright a oftat și și-a întors toiagul, ținându-l de lama ucigătoare. Apoi, spre totala mea uluire, s-a aplecat și m-a împins cu putere în piept. Mi-am pierdut echilibrul și m-am prăbușit în canal cu un *pleosc!* zgomotos. Șocul apei reci m-a făcut să deschid gura și să trag aer în piept, dar cum aveam capul sub apă, aceasta mi-a năvălit pe nas și pe gură, blocându-mi respirația.

Pentru o clipă, n-am știut încotro era suprafața. Înțelegând foarte clar că apa era mai adâncă decât măsuram eu în înălțime, am început să mă agit. Din fericire,

mi-am scos curând capul deasupra apei și am putut zări cerul. L-am auzit pe Arkwright strigându-mi ceva, dar, înainte să apuc să trag o dată aer în piept, m-am dus din nou la fund. Mă zbăteam, îngrozit că eram gata să mă înec, dădeam din mâini și din picioare în toate direcțiile, încercând să mă prind de ceva — de orice care să mă scoată de-acolo și să mă ducă înapoi pe mal, în siguranță.

De ce nu mă ajuta Arkwright? Nu vedea oare că mă înec? Chiar atunci am simțit că mă împunge ceva în piept, așa că am întins mâna și m-am apucat zdravăn. Ținându-mă cu îndârjire, am simțit că sunt scos din apă. În clipa următoare, cineva și-a vârât degetele în părul meu și m-a tras la suprafață.

Mă aflam lângă mal, și m-am uitat în sus, la Arkwright, care rânjea. Am încercat să vorbesc, să-i spun pe șleau ce gândeam în momentul ăla. Ce tâmpenie mai era și asta? Încercase să mă înece! Dar încă mă sufocam și găfâiam să-mi recapăt suflul, iar din gură-mi ieșea numai apă, în loc de vorbe.

— Ascultă, tinere Ward, când cineva vrea să se ducă la fund, cel mai simplu mijloc este să ia în brațe un pietroi, ca greutatea acestuia să-l poarte repede în adânc. Tu n-ai să te duci la fund, fiindcă ți-e mai ușor să plutești decât să te scufunzi. Corpul tau plutește de la sine. Tot

ce trebuie să faci este să-ți ții capul sus, ca să poți respira și să înveți câteva mișcări. Ai văzut cum dă o broască din picioare? mă întrebă el.

M-am holbat la el, nedumerit. Abia atunci am fost în stare să-mi umplu cum trebuie plămâni cu aer. Era așa de bine să pot respira, că nimic altceva nu mai conta.

— O să te trag prin apă cu toiagul meu, tinere Ward, iar tu o să dai din picioare ca broasca. De brațe o să ne ocupăm mâine...

Am vrut să las toiagul și să mă cațăr pe mal, dar, mai înainte de-a apuca să fac vreo mișcare sau să protestez, Arkwright începu să meargă spre sud, de-a lungul malului, trăgând după el toiagul cu mâna stângă, așa că am fost silit să-l urmez.

— Dă din picioare! îmi porunci el.

I-am îndeplinit ordinul. Frigul îmi intrase până-n măduva oaselor, așa că trebuia să mă mișc, ca să nu îngheț. După câteva sute de metri, schimbă direcția.

— Dă-i, dă-i, dă-i! Haide, tinere Ward, poți mai mult decât atât! Mai tare! Închipuie-ți că te urmărește o vrăjitoare de apă!

După vreun sfert de ceas, m-a scos din apă. Eram înțepenit de frig și murat tot, iar din ghetete îmi țâșnea

apă murdară. Arkwright se uită în jos, la ele, și clătină din cap.

— Firește, înotatul ar fi mult mai simplu fără ghetele astea grele, dar s-ar putea să nu ai timp să ți le scoți. Oricum, hai să ne întoarcem la moară, ca să te usuci.

Mi-am petrecut restul dimineții înfodolit într-o pătură, la gura sobei, ca să-mi încălzesc corpul. Arkwright m-a lăsat singur și a petrecut multă vreme în odaia de sus. Nu-mi plăcea deloc metoda pe care o folosise ca să mă învețe să înot și, de bună seamă, îmi pierise tot cheful pentru următoarea lecție.

După-amiaza târziu, m-a dus în grădină, de data asta spunându-mi să-mi iau și toiagul. S-a oprit într-un luminiș și s-a întors deodată să mă înfrunte.

M-am uitat la el, amuțit. Își ținea toiagul ridicat la patruzeci și cinci de grade, ca și cum ar fi vrut să mă împungă cu el sau să se apere. Dar apoi îl suci iarăși cu lama spre el și cu mânerul spre mine.

— Întoarce-ți și tu toiagul cum am făcut eu! Îmi porunci. Fără îndoială că lama ta va rămâne în lăcașul ei, dar n-am vrea să se întâmple ceva neprevăzut, nu-i așa? Acuma, hai, încearcă să mă lovești! Hai să vedem din ce ești plămădit!

L-am atacat de câteva ori, fără prea mare tragere de inimă, dar el mi-a parat fiecare lovitură.

— Asta-i tot ce poți? Vreau să văd ce știi să faci ca să-mi dau seama cum să te ajut să-ți îmbunătățești tehnica. Hai, încearcă. Nu-ți face griji, n-o să mă rănești. Domnul Gregory spunea că ești bun. Hai să vedem ce poți face...

Așa că m-am străduit. Chiar m-am străduit. Am lovit stânga-dreapta cât am putut de repede, până când mi s-a tăiat răsufierea, și la sfârșit am încercat să-l împung — o manevră specială, pe care o învățasem de la magistrul meu: fandez cu toiagul într-o mână, dar îl treci rapid în cealaltă. Era o figură care-mi salvase viața când mă luptasem cu Grimalkin, vrăjitoarea asasină. Eram sigur c-o să trec de garda lui Arkwright, dar când am dat să-l împung, mi-a culcat toiagul într-o parte cu ușurință.

Părea însă mulțumit că, în sfârșit, încercasem tot ce știam și a început să-mi arate cum să-mi așez piciorul ca să-mi fie mai ușor la fandări. Am continuat așa până s-a întunecat aproape de tot și atunci a dat semnalul de oprire.

— Ei bine, tinere Ward, ăsta a fost doar începutul. Să dormi bine în noaptea asta, pentru că mâine va fi mai greu. O să începi lucrând cu lupii. Apoi o să ai parte de

a doua lecție de înot la canal, urmată de alt exercițiu de luptă. Data viitoare o să încerc eu să te lovesc *pe tine!* Să sperăm că te poți apăra, altminteri o să te alegi cu o vânătaie sănătoasă pentru fiecare tentativă de apărare ratată.

Am intrat în casă pentru o binemeritată cină. Fusese o zi grea, ca să spun doar atât, dar trebuia să recunosc un lucru. Or fi fost metodele lui Arkwright dure, dar el era un profesor bun. Simțeam că învățasem deja multe.

CAPITOLUL 8 NEVASTA PESCARULUI

S-a întâmplat ca, a doua zi, să nu mai am parte de nicio lecție. Nici nu ne terminaserăm bine micul dejun, când în depărtare s-a auzit dangătul unui clopot. A bătut de trei ori.

— Sună a neazuri, observă Arkwright. Ia-ți toiagul, tinere Ward. Hai să mergem să vedem despre ce-i vorba...

M-a condus prin grădină, peste șanțul cu apă, spre canal. Un bărbat trecut de vârsta mijlocie aștepta lângă clopot, strângând la piept o bucată de hârtie.

— Deci te-ai hotărât... îi zise Arkwright când ajunserăm mai aproape de el.

Omul dădu din cap. Era înalt și slab, cu smocuri de păr cenușiu, încărunțit, la tâmple. Arăta de parcă prima pală de vânt mai sănătoasă l-ar fi putut lua pe sus. Ținea hârtia astfel ca Arkwright s-o poată vedea. Pe foaie erau trecute nouăsprezece nume într-o parte și trei în cealaltă.

— Am votat ieri, zise el, cu un scâncet tânguitor în glas. Aproape toți au zis da. Nu vrem s-o știm locuind lângă noi. Nu-i cinstit. Nu-i cinstit deloc...

— V-am mai spus și data trecută, îl repezi Arkwright, nervos. Nici măcar nu suntem siguri că ea este. Au copii? Slăbănogul clătină din cap.

— N-au, dar câinii tăi or să știe dacă ea e, nu-i așa? Or să fie în stare s-o descopere?

— Probabil, dar nu-i întotdeauna atât de simplu. În orice caz, o să vin să rezolv problema — într-un fel sau altul.

Omul a dat din cap și a pornit repede de-a lungul canalului.

Când a dispărut din vedere, Arkwright a oftat.

— Nu-i una dintre misiunile după care mă dau în vânt, asta de-acu'. Un grup de oameni *de bine* — zise el, apăsând cu sarcasm pe „de bine” —, dintr-un sat mai dinspre nord, crede că un localnic pescar trăiește cu o kelpie. Se frământă de aproape un an, încercând să ajungă la o concluzie. Acum vor să mă ocup eu de ea.

— O *kelpie*? Asta ce-i? am întrebat eu.

— O *kelpie* este o creatură care-și poate schimba forma; mai e cunoscută și ca „femeia-focă”, tinere Ward. De obicei, își petrece viața în mare, dar uneori se îndrăgostește de câte-un pescar — probabil zărindu-l când e în larg, cu barca, sau când își cârpește năvoadele. Cu cât i se aprind mai tare călcâiele după el, cu atât înfățișarea ei devine mai omenească. Preschimbarea durează o zi, cel mult — și transformarea în femeie e perfectă —, timp în care se arată ca o femeie foarte frumoasă. Pescarul, de obicei, se înamorează până peste urechi de cum dă cu ochii de ea și o ia de nevastă. Nu pot avea copii, dar, în afară de asta, căsătoria lor e fericită. Eu nu văd niciun rău în treaba asta, dar dacă există vreo plângere, trebuie să iau măsuri. Face parte din îndeletnicirea mea. Trebuie să-i ajut pe oameni să se simtă în siguranță. Asta înseamnă că va trebui să folosesc lupii. Uneori, o *kelpie* trăiește printre oameni ani de-a rândul, fără să atragă asupra ei nici umbră de îndoială. De cele mai multe ori, nevestele sunt cele care îi stârnesc pe bărbați să se plângă de vreo *kelpie*. Devin geloase. Vezi tu, pe lângă faptul că e deosebit de frumoasă, o *kelpie* aproape că nu îmbătrânește.

— Și pescarul... dacă nevasta lui e o *kelpie*, el are cunoștința de asta? am întrebat eu.

— După o vreme, unii își dau seama. Dar nu se plâng... Spunând acestea, Arkwright ridică din umeri și slobozi un fluierat prelung și ascuțit. Aproape numaidecât îi răspunse un lătrat îndepărtat și câinii veniră în goană, cu boturile căscate amenințător. Curând, Arkwright ne conducea către miazănoapte, pe malul canalului, cu Gheară și Colț escortându-l, gâfâind cu limbile scoase, și cu mine la câțiva pași în urmă. Nu după mult timp, l-am ajuns pe săteanul mesager, dar Arkwright n-a schițat nici măcar un salut.

Nu-mi plăcea deloc misiunea asta și, oricât de nemilos ar fi putut părea, nici Arkwright nu era prea bucuros. Într-un fel, kelpia îmi amintea de lamia — și acestea își puteau schimba, în timp, înfățișarea, luând chip omenesc. M-am gândit la Meg, vrăjitoarea lamia pe care magistrul meu o iubise odinioară. Cum s-ar fi simțit dac-ar fi pornit cineva cu câinii după ea? Probabil la fel cum avea să se simtă și pescarul când avea să vadă că veniserăm după nevasta lui. Se părea că și mama mea era o lamia, la fel ca surorile ei, și știam cum s-ar fi simțit tata dacă ar fi fost vânată astfel. Toată povestea asta mă făcea să mă simt foarte prost. Dacă nevasta pescarului nu făcea rău nimănui, de ce trebuia vânată?

Am părăsit canalul, luând-o spre apus, către țărm, iar peste puțin timp, o fâșie întinsă și netedă de nisip a apărut în fața ochilor noștri. Ziua era geroasă — nicio picătură de căldură în razele soarelui, deși scânteia orbitor pe marea din depărtare. Făcând un ocol mare ca să mă feresc de câini, am venit lângă Arkwright. Eram curios și trebuia să-i pun câteva întrebări.

— Kelpiile au vreo putere? am început eu. Folosesc magia neagră?

El clătină din cap, evitând să se uite la mine.

— Singura lor putere adevărată este aceea de a-și schimba înfățișarea, răspunse el, posomorât. Odată ce-au luat formă omenească, dacă sunt amenințate, se pot preface înapoi în câteva minute.

— O kelpie aparține Întunericului? am stăruit eu.

— Nu de la bun început, răspunse el. Sunt aidoma oamenilor, în privința asta — pot merge fie pe o cale, fie pe cealaltă.

Curând intram într-un cătun cu doar vreo șapte case, unde se simțea în aer miasma slabă a peștelui stricat. Se vedeau plase de pescuit și vreo două bărci mici, dar nici urmă de locuitori. Nici măcar perdele mișcate pe la vreo fereastră. Probabil îl văzuseră pe Arkwright venind și se ferecaseră dinadins în case.

După ce-am ieșit din cătun, am văzut o colibă singuratică și, pe o movilă în spatele ei, un om cârpindu-și plasa de pescuit. În fața colibeii, la marginea fâșiei de nisip, o frânghie de rufe se întindea de la un cârlig de metal bătut în perete, lângă ușa de la intrare, până la un stâlp de lemn. Rufele fluturau numai pe jumătate din frânghie. O femeie ieși din colibă cu brațele pline de haine ude, pe care începu să le atârne la uscat.

— Ei bine, hai să vedem cum stă treaba, mârâi Arkwright, fluierând încetisor.

Imediat, cei doi câini țâșniră înainte.

— Nicio grijă, tinere Ward, continuă el, sunt bine dreșiți. Dacă e femeie-femeie, nici n-or să se atingă de ea!

Deodată, o luă la fugă spre colibă, iar în clipa aceea, pescarul își ridică privirile din plasa lui și se ridică. Avea părul alb și părea destul de bătrân. Atunci am văzut că vraciul nu fugea către femeie — ținta lui era pescarul. Femeia era însă a câinilor. Când ne văzu, se întoarse, scăpă rufele pe jos, își suflecă fustele deasupra genunchilor și o zbughi către mare.

Fără voia mea, am început și eu să alerg, luându-mă după câini și prada lor. Deci era într-adevăr o kelpie? Dacă nu, de ce fugea? Probabil vecinii erau răzbunători și se aștepta la necazuri din partea lor. Sau poate că-i

era pur și simplu frică de câini — unii oameni se tem. Iar Colț și Gheară ar fi speriat pe oricine. Însă faptul că o luase la fugă drept spre mare îmi tăiase curajul.

Părea tânără — cu mult mai tânără decât pescarul, destul cât să-i fie fiică. Acum ne apropiaserăm de ea, în ciuda faptului că alerga de-i sfârâiau călcâiele, cu părul fluturându-i în urmă. Părea că n-are nicio șansă de a-i întrece pe Colț și pe Gheară. Marea era încă destul de departe. Dar atunci am observat canalul — se-ntindea drept în fața noastră. Era ca un râu care traversa plaja, iar fluxul pătrundea năvalnic prin albia lui, dinspre vest. Apa învolburată părea deja adâncă. Gheară era chiar la călcâiele femeii acum, cu botul căscat larg, când ea făcu deodată un efort și mări viteza, aproape lăsându-l pe câine pe loc.

Apoi începu să-și smulgă din fugă hainele de pe ea și se aruncă drept în apă. Am ajuns și eu la marginea canalului și m-am uitat în jos, la torent. Nu era nici urmă de ea. Se înecase? Prefera să moară astfel decât să fie sfâșiată de câini?

Animalele urlau, gonind pe lângă mal, dar fără să intre în apă. Apoi, o față și doi umeri se iviră pentru o fracțiune de secundă deasupra apei. Femeia s-a uitat înapoi, spre mine, și atunci am știut...

Nu mai era o față omenească. Ochii îi erau bulbucăți, pielea lucioasă. Fusese într-adevăr o kelpie, iar acum se afla în siguranță, în apa în care se născuse. Dar mă mira purtarea lupilor. De ce n-o urmăriseră și în canal?

Kelpia înota acum cu putere în josul acestuia, împotriva fluxului, îndreptându-se spre largul mării. I-am urmărit, câteva momente, capul care juca deasupra valurilor, până când a dispărut din vedere. Atunci m-am întors, mergând agale către colibă, cu lupii după mine, abătuți și pleoștiți. În depărtare, l-am putut vedea pe Arkwright, care-l ținea strâns în brațe pe bărbat. Îl oprise să sară în ajutorul nevestei sale.

Când m-am apropiat, Arkwright i-a dat drumul omului, care a început să dea nebunește din mâini. Ajuns lângă el, mi s-a părut mai bătrân ca înainte.

— Ce rău am făcut? Ce rău? se tânguia pescarul, cu lacrimile curgându-i șiroaie pe obraji. Viața mea s-a sfârșit acum. Doar pentru ea trăiam. Aproape douăzeci de ani am fost împreună... și voi le-ați pus capăt, așa... Și de ce? Din cauza clevetelilor câtorva invidioși, așa-nu-miți vecini? Ce soi de oameni sunteți voi? Ea era blândă, și bună, și n-ar fi făcut rău nimănui!

Arkwright clătină din cap, dar nu-i răspunse. Îi întoarse spatele și am pornit împreună către cătun,

dincolo de care se adunau nori negri și grei de ploaie. Când ne-am apropiat, ușile au început să se deschidă și perdelele să se miște la ferestre. Cu toate acestea, o singură persoană a ieșit în drum — omul costeliv care trăsesese clopotul, chemându-ne la această misiune nefericită. Se apropie și-i întinse lui Arkwright un pumn de monede. Părea că sătenii făcuseră colectă ca să-i plătească magistrului meu. Plata era surprinzător de promptă, dacă mă gândesc că John Gregory rareori primea banii imediat ce-și încheia misiunea. Adesea trebuia să aștepte luni de-a rândul — uneori chiar și până după următoarea recoltă.

Am crezut, pentru o clipă, că Arkwright n-o să ia banii. Chiar și atunci când i-am văzut în mâna lui, părea mai curând gata să-i arunce omului în față decât să-i vâre în buzunar. Însă i-a luat și, fără niciun cuvânt, și-a văzut de drum.

— Dar ea n-o să se întoarcă, acum că noi am plecat? l-am întrebat, în timp ce ne îndreptam spre canal.

— Nu se întorc niciodată, tinere Ward, răspunse Arkwright, întunecat la față. Nimeni nu știe de ce, dar o să petreacă ani buni în mare de acum încolo. Poate o să rămână acolo pentru tot restul zilelor ei. Cel puțin dacă nu pune ochii pe alt om. Sau poate că va sta singură, în larg...

— De ce n-au urmărit-o câinii în apă? I-am mai întregat eu.

Arkwright dădu din umeri.

— Dacă ar fi prins-o de la bun început, ar fi moartă acum, nu te îndoi de asta. Dar în elementul ei e foarte puternică, se poate apăra de minune. Lăsată în pace, nu face niciun rău, iar eu nu-mi pun niciodată câinii să riște degeaba. Altfel stau lucrurile cu o vrăjitoare de apă, când mă aștept ca lupii mei să-și pună viața la bătaie. Dar pentru o femeie-focă, de ce s-ar osteni? Nu reprezintă o amenințare pentru nimeni. Acum a plecat, iar sătenii se vor simți mai în siguranță în paturile lor, la noapte. Așadar, noi ne-am făcut datoria.

Mie mi se păruse o cruzime și mă simțeam foarte prost că trebuise să iau parte la ceea ce mi se păruse o intervenție complet inutilă. Pescarul și kelpia trăiseră împreună aproape douăzeci de ani, iar acum omul avea în față doar singurătatea și o bătrânețe amară. Mi-am jurat în sinea mea, în clipa aceea, că, atunci când voi deveni vraci, vor fi misiuni pe care nu le voi îndeplini.

CAPITOLUL 9 TROSC-PLEOSC!

Am ajuns înapoi la moară pe la începutul după-amiezii, exact când a început și ploaia. Sperasem că o să mâncăm, dar Arkwright mi-a spus să-mi iau carnetul de însemnări și să mă așez la masa din bucătărie. Părea că avea să-mi predea o lecție.

L-am așteptat o bună bucată de vreme. În cele din urmă, a apărut din prima cameră ținând strâns un felinar aprins și o sticlă de vin roșu, pe jumătate golită. Băuse oare deja atâta vin? Era mai întunecat decât un nor de furtună și nu părea nici pe departe dispus să-mi țină vreo lecție.

— Scrie ce te-am învățat în dimineața asta, îmi zise, așezând felinarul în mijlocul mesei.

L-am privit cu mirare. Era cam întuneric în bucătărie, dar mai puteam încă să lucrez la lumina zilei. Apoi a luat o înghițitură zdravănă de vin din sticlă, privind pe fereastra mohorâtă din bucătărie ploaia torențială ce făcea să se reverse o cascadă de apă de pe acoperiș.

Cât am scris la masă, în conul larg de lumină galbenă, Arkwright a stat cu ochii pironiți pe fereastră, luând, din când în când, câte-o dușcă din sticla lui. Până am terminat eu de notat tot ce aflasem despre kelpii, aproape că o golise.

— Gata, tinere Ward? întrebă el, când lăsai tocul jos. Am dat din cap în semn că da și i-am zâmbit, dar nu mi-a răspuns în același fel. În schimb, a scurs și ultima picătură de vin din sticlă și a reintrat în priză.

— În cazul ăsta, cred că e timpul pentru trosc-pleosc! Ia-ți toiagul și vino cu mine!

Am rămas cu gura căscată și m-am uitat la el, uluit. Eram foarte tulburat. Nu-mi plăcuse sclipirea aspră, crudă, din ochii lui. Își înșfăcă toiagul și felinarul și porni hotărât, legănându-și umerii agresiv, așa că mi-am luat și eu toiagul și m-am grăbit să-l ajung din urmă.

M-a condus prin bucătărie și de-a lungul culoarului până la ușa din capăt. Aceasta era prevăzută cu doi drugi grei, cu care putea fi baricadată, dar amândoi erau acum dați la o parte.

— Ai mai intrat vreodată aici, tinere Ward?

Am negat din cap, iar Arkwright deschise ușa și coborî vreo două trepte în întuneric. L-am urmat, iar el a atârnat felinarul de un cârlig din mijlocul tavanului.

Primul lucru ce mi-a sărit în ochi a fost acela că încăperea nu avea ferestre. Avea cam trei metri pe trei și era situată ceva mai jos decât restul casei, cu dale de piatră în loc de dușumea.

— Ce-i aia „trosc-pleosc”? am întrebat, crispat.

— Așa numesc eu exercițiile practice. Te-ai antrenat în aruncarea lanțului în grădina domnului Gregory și ți-ai pus toiagul în acțiune împotriva unui trunchi uscat de copac. Ieri, am făcut împreună un pas înainte, când ai încercat să mă lovești și ai dat greș. Dar acum e timpul să trecem la ceva mai dureros. O să fac tot ce pot ca să te lovesc cu toiagul. Fără îndoială c-o să te alegi cu vreo câteva vânătăi, dar o să deprinzi, deopotrivă, și tehnici folositoare de luptă. Vino, tinere Ward! Hai să vedem din ce aluat ești făcut!

Spunând acestea, își repezi toiagul spre mine, ținându-mi capul. M-am dat un pas înapoi, chiar la ținac, fiindcă măciulia grea a trecut la doar câțiva centimetri de nasul meu. S-a năpustit din nou asupra mea și m-am văzut silit să dau înapoi.

Vraciul mă punea adesea să exersez, antrenamentul fizic fiindu-mi necesar în lupta împotriva Întunericului. Pregătit și supravegheat de magistrul meu, repetam mișcările până cădeam lat de oboseală. Dar truda asta îmi prinsese bine, în cele din urmă. În mai multe situații periculoase, îmi salvase pielea. Însă nu luptasem niciodată împotriva *lui*, nu ne încrucișaserăm niciodată toiegele. Iar Arkwright băuse din nou, ceea ce se părea că-l făcea și mai iute la mânie.

Atacă rapid, a doua oară, lovind cu toată puterea. Am izbutit să-i parez lovitura la timp, contactul făcându-mi însă brațul să se zdruncine din umăr. Mă roteam la stânga, contrar acelor ceasornicului, retrăgându-mă cu prudență, întrebându-mă dacă chiar avea de gând să mă bată sau doar mă silea să exersez.

Răspunsul nu s-a lăsat așteptat. A fandat la dreapta, apoi și-a repezit toiagul într-un arc scurt de cerc și m-a

nimerit în umărul stâng. Șocul izbiturii a fost atât de cumplit, că am scăpat imediat toiagul din mână.

— Ridică-ți toiagul, tinere Ward! Nici n-am început să luptăm bine...

Mâna stângă îmi tremura în clipa în care mi-am apucat toiagul. Umărul îmi zvâcnea dureros și aveam furnicături în tot brațul.

— ...că tu ești deja în încurcătură. Dacă ai fi făcut exerciții și te-ai fi pregătit pentru această situație, acum ai fi putut să lupți cu mâna dreaptă!

Mi-am ridicat toiagul în apărare, apucându-l cu amândouă mâinile, ca să nu mai tremure. Trei lovituri rapide, una după alta, date cu sete — trei trosnete crâncene de lemn pe lemn. Abia de-am reușit să le blochez. Dacă le-aș fi ratat, m-ar fi nimerit în cap sau pe corp. Arkwright respira mai repede acum, fața îi era roșie de furie, ochii bulbucăți, gata să-i iasă din orbite, și venele de pe tâmpile umflate. Arăta de parcă ar fi vrut să mă omoare — se năpusti cu ferocitate asupra mea, o dată, încă o dată, și încă o dată, până ce am pierdut socoteala loviturilor parate. Și, cu toate acestea, eu încă nu-l atinsesem niciodată și începusem să clocotesc de mânie. Ce fel de om mai era ăsta? Așa înțelegea un vraci să-și antreneze ucenicul?

Îmi era superior ca forță. El era bărbat, iar eu, doar un puști. Dar poate că aveam și eu, totuși, un avantaj asupra lui: viteza...

Tot ce trebuia să fac era să-mi încerc norocul. Nici nu-mi prinsese bine contur gândul acesta în minte, că mi s-a și ivit prilejul. Arkwright și-a repezit toiagul spre mine, dar m-am ferit. Și-a pierdut puțin echilibrul — probabil de la vinul băut — și s-a întins cât era de lung, iar eu l-am izbit cu putere în umăr, ca răsplată pe măsură pentru lovitura pe care mi-o dăduse mai devreme.

Dar Arkwright nu și-a scăpat toiagul, ci s-a întors și m-a atacat mai îndârjit ca niciodată. O lovitură m-a nimerit în umărul drept, apoi alta în același braț, și toiagul *meu* a fost cel care s-a rostogolit pe dalele de piatră. Următorul lucru de care-mi aduc aminte a fost că și-a repezit toiagul spre capul meu. Am încercat să fac un pas înapoi, dar m-a trosnit fulgerător în frunte și am căzut în genunchi.

— Ridică-te, mi-a zis, uitându-se în jos, la mine. Nu te-am lovit chiar atât de tare. Doar o mică atenționare, ca să-ți arăt ce s-ar fi putut întâmpla într-o luptă adevărată. Lovitura asta din urmă ar fi putut să însemne sfârșitul zilelor tale. Viața e dură, tinere Ward, și sunt

puzderie de vrăjmași colo, afară, căroro le-ar plăcea la nebunie să te vadă la doi metri sub pământ. Datoria mea e să te antrenez bine. Datoria mea e să mă asigur că ai pregătirea necesară ca să-i oprești! Chiar dacă te va costa câteva cucuie, asta e! E-un preț care merită plătit!

M-am simțit nespus de ușurat când, în cele din urmă, a declarat lecția încheiată. Ploaia încetase și s-a dus să verifice canalul în partea de sud, luându-și câinii cu el. Mi-a spus să repet substantivele și verbele latinești cât lipsea. Mie mi se părea că nu voia să mă aibă pe cap și ar fi fost foarte bucuros dacă m-aș fi întors la Vraci.

Ascultător, am lucrat la verbele mele o vreme, dar îmi era greu să mă concentrez. Atunci, am auzit un zgomot, undeva sus. Să fi venit de la primul etaj ori de la cel de deasupra...? Am ascultat cu atenție, la baza scării. După vreo câteva momente, s-a auzit din nou. Nu erau nici pași, nici bufnituri și nici pocnituri — nu-mi prea puteam da seama, de fapt, ce fel de zgomot era. Un soi de scrâșnet. Era cineva sus? Sau o fi fost una dintre stafiile pe care le mai auzisem și-n nopțile dinainte? Stafia cuiva din familia lui Arkwright?

Știam că nu e înțelept să mă duc la etaj — noului meu magistru cu siguranță nu i-ar fost pe plac, dar mă

plictissem și eram curios și, pe deasupra, furios pe Arkwright pentru lovitura pe care mi-o dăduse în cap. O numise el „o mică atenționare”, dar fusese mai mult decât atât. Și, în plus, mă săturasem de el și de secretele lui.

Cum era plecat, ceea ce nu știa n-avea cum să-l supere, așa că am început să urc încet scările, treaptă după treaptă, încercând să fac cât mai puțin zgomot cu putință. Ajuns pe palierul de la primul etaj, exact vizavi de dormitorul cu pat dublu, m-am oprit puțin și am ascultat cu atenție. Mi s-a părut că aud un foșnet slab dinăuntru. Am deschis încet ușa și am intrat în odaie, dar s-a dovedit a fi goală. Așternuturile erau în continuare răvășite în jurul patului. Am atins iar, ușor, cearșafurile cu degetele. Salteaua era la fel — mustea de apă. Doar că astăzi, cearșafurile păreau trase ceva mai jos.

M-am înfiorat, am părăsit în goană încăperea și am aruncat o privire și-n celelalte trei. Nimic nu părea schimbat. Stăteam în pragul odăii mele, când am auzit din nou zgomotul acela. Venea de la etajul de deasupra.

Prin urmare, de-acum arzând de curiozitate, am urcat repede scara. Pe următorul palier nu era decât o ușă. Am apăsat pe clanță și am descoperit că era încuiată. Ar fi trebuit să fac stânga-mprejur și să cobor scările chiar

atunci. La urma urmelor, Arkwright mă prevenise stăruitor să mă țin departe de odaia asta. Dar eram atât de pornit din pricina felului în care se purtase cu mine — și asta, și pentru că refuza deseori să-mi răspundă la întrebări —, încât, cedând impulsului de moment și un pic supărat, mi-am scos cheia specială din buzunar și am descuiat ușa.

Odată intrat, am fost surprins de mărimea odăii. Era imensă, cum am văzut în lumina celor două lumânări groase. Podeaua era cât toată suprafața casei. Al doilea lucru pe care l-am observat a fost aerul, cald și uscat. Era și aici o sobă, de două ori mai mare decât cea de jos, din bucătărie, care duduia de căldură. Lângă ea se afla un coș mare de cărbuni, din care ieșeau un vătrai și o pereche de clești.

Doi pereți erau acoperiți de rafturi cu cărți — așadar, Arkwright chiar avea o *bibliotecă* a lui. Dușumeaua era dintr-un lemn întunecat, foarte bine lustruit, iar în fața celor trei scaune din jurul sobei se afla un covoraș dintr-o piele de miel. În clipa aceea am observat ceva în colțul cel mai îndepărtat al odăii...

La prima vedere, am crezut că lumânările erau așezate pe două măsuțe ovale. Dar m-am înșelat. De fapt, erau

două sicrie, unul lângă altul, fiecare așezat pe o capră de lemn. Am înaintat către ele, simțind cum părul de pe ceafă începea să mi se ridice. Odaia devenise treptat foarte rece, sau așa mi se părea, semn că morții care nu-și găsiseră pacea se apropiau. M-am uitat la sicrie și am citit plăcuțele de alamă. Pe cea dintâi scria:

Abraham Arkwright

Spre deosebire de sicriul acesta, curat și lustruit de părea aproape nou, lemnul celui de-al doilea era putred și acoperit cu mucegai; spre uimirea mea, chiar puteam vedea cum ieșeau aburi din el în aerul din odaie. Plăcuța de alamă era coclită și doar cu mare greutate am izbutit să deslușesc ce era gravat pe ea:

Amelia Arkwright

Imediat sub plăcuță, am descoperit un cerculeț subțire de aur, așezat pe lemn. Părea să fie o verighetă. De bună seamă, a Ameliei.

Am auzit două zgomote în spatele meu: un clinchet de metal pe metal, apoi ușița de la sobă deschizându-se.

M-am răsucit imediat și am văzut ușița dată de perete și vătraiul răscolind tăciunii aprinși. Țsta era zgomotul pe care-l auzisem din bucătărie. Scrâșnetul și râcâitul vătraiului ațâțând jarul!

Înfrișat, m-am întors imediat, cu gândul să părăsesc imediat odaia și să cobor în fugă scările. Ce soi de stafie mai era și asta? Duhurile puteau mișca obiectele, puteau arunca bolovani și stânci, puteau sparge farfurii și azvârli cu tigăile printr-o bucătărie. Dar nu stafiile. Cu siguranță, nu stafiile. Toată puterea lor se mărginea, de obicei, la speriatul oamenilor, foarte rar ajungând să-i ducă pe cei mai slabi de înger în pragul nebuniei. Stafiile nu puteau să-ți facă rău fizic. Uneori te mai trăgeau te păr; stafiile sugrumătoare își înfingeau mâinile în gâtul tău și începeau să strângă. Dar acesta era un spirit cu totul altfel decât cele despre care învățasem eu sau pe care le mai întâlneam. Ridicase vătraiul greu din coșul cu cărbuni, deschisese ușița sobei și începuse să ațâțe focul!

Ceea ce a urmat a fost și mai rău. În capul scării, în hol, mă aștepta Arkwright, cu o sticlă de vin pe jumătate golită în mână și cu fața prevestind furtună.

— Am ascultat aici vreo câteva clipe și nu mi-a venit să-mi cred urechilor. N-ai fost doar până la tine-n odaie,

nu-i așa, tinere Ward? Te-ai amestecat în treburile altora. Ți-ai vârât nasul unde nu-ți fierbe oala!

— Am auzit un zgomot, sus, am bălmăjit eu, oprindu-mă pe ultima treaptă.

Îmi tăia calea.

— Se aud multe zgomote acolo, după cum bine știi, făcute de morții care nu și-au găsit liniștea. De familia mea. Iar asta e treaba *mea*, adăugă el, periculos de calm, și nu te privește pe tine absolut deloc. Așteaptă puțin!

Cu sticla în continuare în mână, mă împinse cât colo și urcă în fugă treptele, câte două o dată. L-am auzit mergând pe coridorul de la primul etaj și intrând într-una dintre cele trei odăi. Apoi a urcat și următorul rând de trepte, după care l-am auzit răcnind de mânie. Uitasem să încui ușa la ieșire. Era furios că intrasem în odaia lui personală. Nu voise să văd și eu sicriile...

Arkwright a coborât în goană scara și-a venit drept la mine. Pentru o clipă, am crezut că avea să-mi dea în cap cu sticla, dar m-a pălit cu mâna liberă peste urechea dreaptă. Încercând să mă feresc, mi-am pierdut echilibrul, am alunecat și m-am prăbușit cât eram de lung pe podeaua bucătăriei. Mi-am ridicat privirea, cu capul vâjâindu-mi și horcăind după aer. Mă simțeam paralizat

și amețit: căderea îmi tăiase răsufierea. Arkwright ridică un picior și-am crezut că avea să-mi tragă și un șut, însă se lăsă pe vine, pironindu-și ochii furioși într-ai mei.

— Ei bine, șuieră el, trimițându-mi un damf acru de vin drept în nări, asta să-ți fie învățare de minte. Plec din nou cu lupii să controlez mlaștina. Între timp, fă bine și vezi-ți de învățat. Dacă se mai întâmplă o dată, n-ai să apuci să știi de la ce ți s-a tras!

După ce a plecat, m-am plimbat în sus și-n jos prin bucătărie, spumegând de mânie și profund umilit. Niciun ucenic nu trebuise vreodată să îndure ce îndurasem eu.

Nu mi-a luat mult să hotărâsc ce aveam de făcut. Pregătirea mea cu Arkwright luase sfârșit. Aveam să mă întorc la Chipenden. Fără îndoială că Vraciul n-avea să fie deloc mulțumit să mă vadă înapoi atât de curând, dar nu puteam decât să nădăjduiesc că va crede tot ce-i voi povesti că mi se întâmplase și că-mi va ține partea.

Fără să mai stau pe gânduri, mi-am luat sacul și toia-gul, am traversat camera din față spre ușa boltită și am ieșit în grădină. Am șovăit. Și dacă lupii aveau să-mi simtă mirosul?

Am ascultat cu atenție, dar tot ce-am putut auzi a fost tânguirea vântului prin ierburile mlaștinii. Câteva clipe mai târziu, treceam pleoscăind prin șanțul cu apă sărată, bucuros să le întorc spatele lui Arkwright și morii aceleia mustind de apă. Curând, aveam să fiu din nou alături de Alice și de Vraci.

CAPITOLUL 10 SCRISOAREA VRACIULUI

Când am ajuns la drumul de edec, am luat-o pe marginea canalului, către sud. La început, am mers repede, temându-mă că Arkwright ar putea să vină după mine și să încerce să mă târască înapoi la moară. După o vreme, am scăpat și de spaima asta, căci el ar fi fost fericit să nu mă mai aibă pe cap. Fără îndoială că asta încercase să facă de la bun început— să mă gonească.

Am mers așa cam o oră, încă fierbând în sinea mea, dar, în cele din urmă, furia și durerea de cap mi s-au risipit. Soarele cobora către orizont, dar aerul era înghețat și înțepător, cerul curat și nu se vedea niciun fuior de ceață pe nicăieri. Am început să mai prind inimă.

Curând, aveam s-o revăd pe Alice; aveam să fiu înapoi, pregătindu-mă cu Vraciul, și toate acestea urmau să mi se pară doar un vis urât.

Trebuia să gădesc un loc unde să-mi petrec noaptea — se părea că avea să se lase ger și să cadă chiciură spre dimineață. Când porneam la drum, Vraciul și cu mine ne petreceam de obicei nopțile în vreun hambar sau într-un șopron de vite, dar cum pe-aici erau o mulțime de poduri, de la moara lui Arkwright până la Caster, m-am gândit să mă înfășor în pelerină și să mă bag sub primul care avea să-mi iasă în cale.

Lumina zilei scăzuse cu repeziciune, când în sfârșit am întâlnit unul. Un mârâit gros undeva în dreapta mea m-a făcut să mă opresc însă brusc. Sub gardul de mărăcini ce mărginea drumul de edec stătea gata să atace un câine mare, negru. O singură privire și-am știut că era unul dintre lupii lui Arkwright — mai precis, Gheară, cățeaua feroce. Oare o trimisese el să mă vâneze? Și-acum, ce-ar fi trebuit să fac? Să dau înapoi sau să trec pe lângă ea și să-mi văd de drum?

Precaut, am făcut un pas înainte. A rămas nemișcată, dar continua să mă urmărească atent. Încă un pas și am ajuns în dreptul ei. Am auzit un mârâit de avertizare. Privind cu grijă peste umăr, am mai făcut un pas, apoi

încă unul. Peste câteva clipe, mă îndepărtam în grabă, dar am putut s-o aud sărind pe drumul de edec și pornind în paralel cu mine. Atunci mi-am amintit ce-mi spusese Arkwright: *Nu te întoarce cu spatele la ea — e periculoasă.*

Acum, Gheară era chiar în spatele meu! Am aruncat o privire înapoi și-am văzut că păstra distanța. Dar de ce se ținea după mine? M-am hotărât să nu-mi mai petrec noaptea sub podul acela, ci sub următorul. Până când ajungeam la acesta, câinele probabil s-ar fi săturat de mers și s-ar fi dus acasă. Când am ajuns la arcul podului însă, spre disperarea mea, un alt câine-lup și-a făcut apariția și a venit către mine, cu un mârâit gros și amenințător. Era Colț.

În clipa aceea, m-am speriat de-a binelea. Un câine uriaș în fața mea, altul în spate... Încet și cu gesturi măsurate, mi-am așezat sacul pe pământ și mi-am pregătit toiagul. O mișcare bruscă și m-ar fi atacat. Nu eram prea convins că aveam să mă descurc cu amândoi, dar ce altceva puteam face? Mi-am vârât degetul mare în adâncitura secretă din toiagul meu și, cu un clic, lama a ieșit la lumină.

În clipa aceea, din întunericul de sub pod, am auzit pe cineva spunând:

— Eu n-aș face asta, dac-aș fi în locul tău, tinere Ward! Ți-ar sfâșia gâtul cât ai clipi!

Arkwright a înaintat, ieșindu-mi în cale. Chiar și în lumina aceea săracă, tot i-am putut vedea rânjetul disprețuitor de pe față.

— Te duceai înapoi la Chipenden, nu-i așa, băiete? Ai rezistat numai trei zile! *Niciun* băiat n-a mai fugit până acum după atât de scurt timp! Credeam că ai mai multă vână în tine. Cu siguranță nu ești ucenicul despre care mi-a vorbit domnul Gregory...

Am tăcut, pentru că, orice aș fi zis, probabil i-aș fi declanșat mânia. Sau poate că aș fi avut parte de un alt atac — de data asta, al câinilor. Am vârat, așadar, lama toiagului la loc și am așteptat să văd ce mai urma. Oare voia să mă ducă înapoi, cu de-a sila, la moară?

Fluieră, iar câinii se așezară cumiși la picioarele lui. Clătinând din cap, veni spre mine, băgă mâna în buzunarul interior al pelerinei și scoase un plic.

— Scrisoarea asta e de la magistrul tău pentru mine, zise el. Citește-o și alege: fie te întorci înapoi la Chipenden, fie continui să te pregătești cu mine, aici!

Acestea fiind zise, îmi întinse scrisoarea și porni spre nord, pe drumul de edec. L-am petrecut cu privirea până când și el, și câinii lui mi-au pierit din vedere, apoi

am scos scrisoarea din plic. Era, într-adevăr, scrisul Vraciului. Abia de-am putut să deslușesc ceva, pentru că, între timp, se întunecase de-a binelea. Chiar și așa, am citit-o de două ori.

Lui Bill Arkwright

Îți cer să-ți pregătești tu pe ucenicul meu, Tom Ward, și să începeți cât mai curând cu putință. Este foarte urgent. După cum ți-am scris data trecută, Cel Rău a fost eliberat în lume, iar primejdia Întunericii a crescut pentru noi toți. Dar, cu toate că l-am ferit pe băiat cu grijă din casea lui, mă tem că, foarte curând, Cel Rău va încerca iar să-ți nimicească. Trebuie, probabil, că sunt neghiob, căci, după cât de aspru te-ai

purtat cu ucenicii mei dinainte, n-aș fi crezut să-ți mai încredințez vreodată altul. Dar trebuie s-o fac. Amenințarea asupra lui Tom Ward devine pe zi ce trece mai mare. Chiar dacă n-o să fie atacat direct de Cel Rău, mă tem că acesta își va trimite aști slujitori după el. În orice caz, băiatul trebuie cășit și învățat cum să lupte și cum să vâneze, fiindcă are urgentă nevoie de abilitățile astea. Dacă supraviețuiește, cred că se va dovedi un puternic adversar al Întunericului, înzestrat așa cum nu s-a mai văzut altcineva în lumea noastră, de multe decenii încoace.

Așadar, cu speranța că nu fac o mare greșală, îl dau pe mâna ta pentru

o perioadă de șase luni. Fac ce trebuie făcut. În ceea ce te privește, Bill Arkwright, îți dau același sfat ca pe vremea când mi-ai fost ucenic. Să lupți cu Întunericul este de datoria ta. Dar mai merită oare lupta, dacă are drept urmare faptul că însuși sufletul tău se ofilește și moare? Ai multe să-i spui băiatului. Învăță-l bine, cum te-am învățat și eu pe tine. Dar, învățându-l pe el, nădăjduiesc că o să poți învăța și tu, la rândul tău, câte ceva. Lasă sticla, o dată pentru totdeauna. Dă uitării amărăciunea și redevino cel ce ești merit să fii!

John Gregory

Am pus scrisoarea înapoi în plic și apoi în buzunarul pantalonilor, după care am intrat în bezna de sub pod și, înfășurându-mă în pelerină, m-am întins pe pământul rece și tare. A mai trecut mult până am adormit, căci aveam o mulțime de lucruri la care să mă gândesc.

Vraciul încercase să-și ascundă temerile de mine — dar fără prea mare succes. Era convins că Necuratul se va întoarce să mă nimicească, de aceea mă cocoloșise atât. Mă trimisese la Arkwright ca să învăț să lupt și să mă călesc, dar însemna asta oare să fiu bătut și umplut de vânătăi de un bețivan? Chiar și Vraciul avea rețineri. Se pare că Arkwright se purtase urât și cu alți ucenici de-ai lui, însă, în pofida experiențelor trecute, el *tot* mă trimisese la acest magistru crud, ceea ce nu putea să însemne decât că era important. Și-atunci, mi-am amintit ceva ce-mi spusese Alice după ce ne confruntau serăm cu Mama Malkin și eu o împiedicaserăm să-o ardă pe vrăjitoare: *Fii mai puțin milos, altminteri n-ai să trăiești mult! Să faci doar ce-ți spune Moșul Gregory n-o să fie de ajuns. O să mori, ca și ceilalți!*

Mulți dintre ucenicii magistrului meu fuseseră uciși în timp ce se pregăteau pentru meseria lor. Îndeletnicirea noastră era destul de periculoasă, mai ales acum, când Diavolul își făcuse apariția. Dar mai puțin milos însemna

oare că trebuia să fiu la fel de crud ca Arkwright? Să-mi las și eu sufletul să mi se ofilească și să moară?

Multă vreme argumentele mi s-au succedat, unul după altul, în minte, dar în cele din urmă am căzut într-un somn adânc, fără vise și, în pofida frigului, am dormit buștean până la prima rază de lumină a zorilor cenușii. Era o altă dimineață cețoasă, dar acum îmi simțeam mintea limpede și activă. Când mă trezisem, descoperisem că ajunsesem la o hotărâre: aveam să mă întorc la Arkwright și să-mi continui pregătirea.

În primul rând, pentru că aveam încredere în magistrul meu. Simțeam că era important să fiu aici. Dacă mă întorceam la Chipenden, aș fi ratat pregătirea pe care aș fi căpătat-o aici. Iar dac-aș fi ratat-o, eu aș fi fost cel care avea de pierdut. Știam că va fi greu și cu siguranță nu mă simțeam încântat la gândul că urma să petrec șase luni cu Arkwright.

Când am ajuns la moară, ușa din față era descuiată, iar mirosul de mâncare te învăluia dinainte să intri în bucătărie. Arkwright prăjea ouă cu șuncă.

— Ți-e foame, tinere Ward? întrebă el, fără să se întoarcă.

— Mi-e o foame de lup!

— Trebuie că ești ud și înghețat. Asta pățești când petreci noaptea în umezeala și bezna de sub un pod, în loc să dormi la căldură. Dar să nu mai vorbim despre asta. Te-ai întors, asta contează acum.

Cinci minute mai târziu, ședeam la masă, înghițind un foarte gustos mic dejun. Arkwright părea mult mai vorbăreț decât cu o zi în urmă.

— Dormi adânc, zise el. Prea adânc. Și asta mă îngrijorează...

M-am uitat la el, nedumerit. Ce voia să spună oare?

— Noaptea trecută, am trimis cățeaua înapoi, să te păzească, în cazul în care ar fi ieșit ceva din apă. Ai citit scrisoarea magistrului tău. Cel Rău putea să trimită ori-când ceva după tine, așa că nu-mi permiteam să risc. Când m-am întors, cu puțin înainte de a se crăpa de ziuă, erai cufundat încă într-un somn foarte adânc. Nici n-ai bănuțit că sunt acolo. Nu-i bine, tinere Ward. Chiar și când dormi trebuie să simți primejdia. Trebuie să facem ceva în privința asta...

De îndată ce am terminat micul dejun, Arkwright s-a ridicat în picioare.

— Iar curiozitatea asta a ta îți va scurta zilele. Așadar, ca să te scutesc să-ți mai vâri nasul în treburile altora, o să-ți spun despre ce-i vorba și o să-ți explic cum stau

lucrurile în casa asta, după care nu mai vreau să aduci vreodată vorba despre asta. M-ai înțeles?

— Da, am zis eu, împingându-mi scaunul și ridicându-mă, la rîndul meu.

— Bine, tinere Ward, atunci urmează-mă...

Arkwright mă conduse direct în camera cu patul pentru două persoane — cel îmbibat de apă.

— Aici sunt două stafii care bântuie moara, zise el, cu tristețe. Spiritele tatălui și mamei mele, Abe și Amelia. De cele mai multe ori, noaptea, dorm împreună în patul ăsta. Ea a murit în apă, de aceea e așa de ud... Vezi tu, s-au iubit atât de mult, încât chiar și după moarte refuză să se despartă. Tata repara acoperișul când s-a întâmplat cumplitul accident. A căzut și a murit. Mama a fost așa de distrusă că l-a pierdut, încât s-a sinucis. Pur și simplu n-ar fi putut trăi fără el, așa că s-a aruncat sub roata morii. A avut parte de o moarte dureroasă, oribilă. Roata a târât-o sub apă și i-a zdrobit toate oscioarele. Pentru că și-a luat zilele, nu poate trece dincolo, în lumea spiritelor, iar bietul tata stă cu ea. E puternică, în pofida celor suferite, mai puternică decât orice altă stafie am întâlnit vreodată. Ține focul aprins, încercând continuu să-și încălzească oasele reci și ude. Dar se simte mai bine când sunt eu prin preajmă. Amândoi se simt mai bine.

Am deschis gura să spun ceva, dar cuvintele au refuzat să-mi iasă de pe buze. Era o poveste zguduitoare. Oare de-asta era Arkwright atât de crud?

— Așa, tinere Ward. Hai, mai sunt și altele de văzut. Urmează-mă...

— Am văzut destule, mulțumesc, am răspuns eu. Îmi pare sincer rău pentru mama și tatăl tău. Ai dreptate, nu-i treaba mea...

— Dacă tot am început, atunci o să mergem până la capăt. O să vezi totul!!!

M-a condus pe următorul șir de trepte, sus, în camera lui. În sobă mai erau câțiva tăciuni, dar aerul era cald. Vătraiul și cleștii erau în coșul de cărbuni. Am trecut pe lângă cele trei scaune și ne-am dus direct la sicriile din colț.

— Spiritele părinților mei sunt legate de oasele lor, îmi spuse el, așa că nu pot să se miște prea mult dincolo de hotarele morii. Am săpat și i-am scos pe amândoi, aducându-i aici, să le fie mai bine. Mai bine așa, decât să bântuie prin cimitirul bătut de vânturi de la marginea mlaștinii. Nu vor să facă rău nimănui. Uneori stăm toți trei aici și vorbim. Atunci sunt cei mai fericiți...

— Nu se poate face nimic? am întrebat eu.

Arkwright se întoarse spre mine, cu fața lividă de mânie.

— Crezi că n-am încercat? De-asta m-am și făcut *vraci*, în primul rând. Am crezut că pregătirea mea îmi va da cunoașterea necesară pentru a-i elibera. Dar totul a fost în zadar. În cele din urmă, a venit și domnul Gregory, ca să vadă dacă nu poate da o mână de ajutor. A făcut tot ce-a putut, dar în zadar. Așadar, te-ai lămurit acum, da?

Am dat din cap și mi-am plecat ochii în podea, căci nu mă simțeam în stare să-i înfrunt privirea.

— Uite, zise el, cu glasul mult îmblânzit, și eu mă lupt cu un demon — „Demonul Beției”, ca să-i spun pe nume. Mă face mai aspru și mai crud decât aș fi în lipsa lui, dar în prezent pur și simplu nu rezist fără el. Îmi alungă durerile — îmi îngăduie să uit ce am pierdut. Fără îndoială că am lăsat lucrurile să-mi cam scape de sub control, dar mai am încă multe să te învăț, tinere Ward. Ai citit scrisoarea magistrului tău — e de datoria mea să te călesc și să te pregătesc ca să poți înfrunta amenințarea tot mai mare a Celui Rău. Am și dovada că puterile Întunerului cresc mai repede ca niciodată. Din clipa în care am auzit că vii, sarcina mea a devenit mai grea. Niciodată n-am văzut atâta freamăt printre vrăjitoarele de apă. Chiar e posibil să fie îndreptate asupra ta. De aceea trebuie să fii pregătit. M-ai înțeles?

Am dat din nou din cap.

— Noi doi am pornit cu stângul. Am pregătit trei uce-nici pentru domnul Gregory, dar niciunul dintre ei n-a avut atâta lipsă de obraz să ajungă atât de departe. Acum știi cum stau lucrurile, prin urmare, mă aștept să stai departe de odaia asta. Am cuvântul tău în privința asta, tinere Ward?

— Da, bineînțeles. Chiar îmi pare foarte rău, i-am spus.

— Bine, atunci, cu asta ne-am lămurit. De-acum o putem lua de la capăt. Pentru restul zilei, o să faci lecții în casă, ca să recuperăm după-amiaza de ieri, dar mâine o să trecem iarăși la exerciții fizice.

Arkwright trebuie să fi văzut deznădejdea întipărită pe fața mea. Cu siguranță nu mă încânta deloc ideea unei alte lupte cu toiegele.

— Nu-ți face griji, tinere Ward. O să le dăm răgaz vreo câteva zile vânătăilor tale, să se mai vindece înainte de a lupta din nou.

Săptămâna care a urmat a fost grea, dar, din fericire, n-am mai luptat, iar vânătăile mele au început să pălească, încetul cu încetul.

Am petrecut mare parte a timpului lucrând cu câinii. Eram foarte crispat aflându-mă atât de aproape de ei, însă erau bine dresați și ascultători, așa că mă simțeam în

siguranță câtă vreme Arkwright era de față. Spre est, în mlaștină erau niște păduri și ne antrenam folosind câinii să gonească vrăjitoarele de-acolo. Cel mai înspăimântător era când trebuia să joc eu rolul vrăjitoarei, ascunzându-mă sub pământ.

Arkwright striga:

— Șo pe ucenic!

Câinii mă încolțeau din spate și mă mânau drept spre locul unde mă aștepta el, cu lama ghimpată a toiagului pregătită. Asta îmi amintea de adunatul oilor, dar când, în sfârșit, mi-a venit și mie rândul să-l vânez, jocul a început să-mi placă.

Mai puțin plăcute erau lecțiile de înot. Înainte de a intra a doua oară în apă, am fost pus să imit lovitul apei, stând în echilibru, cu burta în jos, pe un scaun, cu brațele și picioarele întinse. Arkwright m-a învățat să trag aer în piept când deschideam brațele larg și le aduceam în spate, cu palmele lipite, ca niște vâsle, apoi să expir, când îmi întindeam din nou brațele înainte; în același timp, dădeam din picioare, cât de tare puteam, ca broasca. Curând, am început să mă mișc bine, dar mi-a venit mult mai greu să fac aceleași mișcări în apă.

În prima zi am înghițit atâta apă murdară, că mi s-a făcut rău. După aceea, Arkwright a intrat în apă odată cu

mine și, cu el alături, încrederea mi-a crescut considerabil, astfel că, în scurt timp, am izbutit să înot câțiva metri fără ajutor. Pe ansamblu, lucrurile se îmbunătățiseră mult, iar Arkwright părea să facă eforturi să nu mai bea. Se ducea după sticlă numai la sfârșitul mesei de seară, iar asta era un semnal pentru mine să plec la culcare.

Pe la sfârșitul săptămânii, puteam face cinci lățimi de canal, întorcându-mă repede la capăt când loveam malul cu picioarele. Puteam, de asemenea, să „înot câinește”; nu părea la fel de eficient precum celălalt stil, dar îmi permitea să „stau” pe apă, fără să mă duc la fund — lucru de mare ajutor pentru cineva atât de speriat ca mine când venea vorba de înotat!

— Ei bine, tinere Ward, mi-a spus Arkwright, începi să faci progrese. Mâine vom exersa iarăși vânătoarea cu câinii. Va fi puțin diferită, de data asta. E timpul să înveți să te descurci prin mlaștină.

CAPITOLUL 11 DEGETUL VRĂJITOAREI

După micul dejun, noul meu magistru m-a pus să strâng masa și să spăl vasele, iar el a dispărut în odaia lui pentru vreo oră. Când a coborât, a adus cu el o hartă mică, desenată de mână, pe care a întins-o pe masă.

— O să repetăm exercițiul cu vânătoarea, cum îți spunem, dar de data asta terenul va fi mult mai dificil. Vrăjitoarele de apă adoră mlaștinile și, uneori, trebuie să intrăm și noi în ele, ca să le gonim! Aici sunt canalul și moara, zise el, arătând cu degetul pe hartă, iar aici e mlaștina de la sud-vest. Cea mai înșelătoare zonă, care te-ar putea înghiți cât ai clipi, este balta, deci stai departe de ea. I se spune „Balta Mică”. Nu e cine știe ce întindere de apă, dar o înconjoară un smârc periculos pe ceva

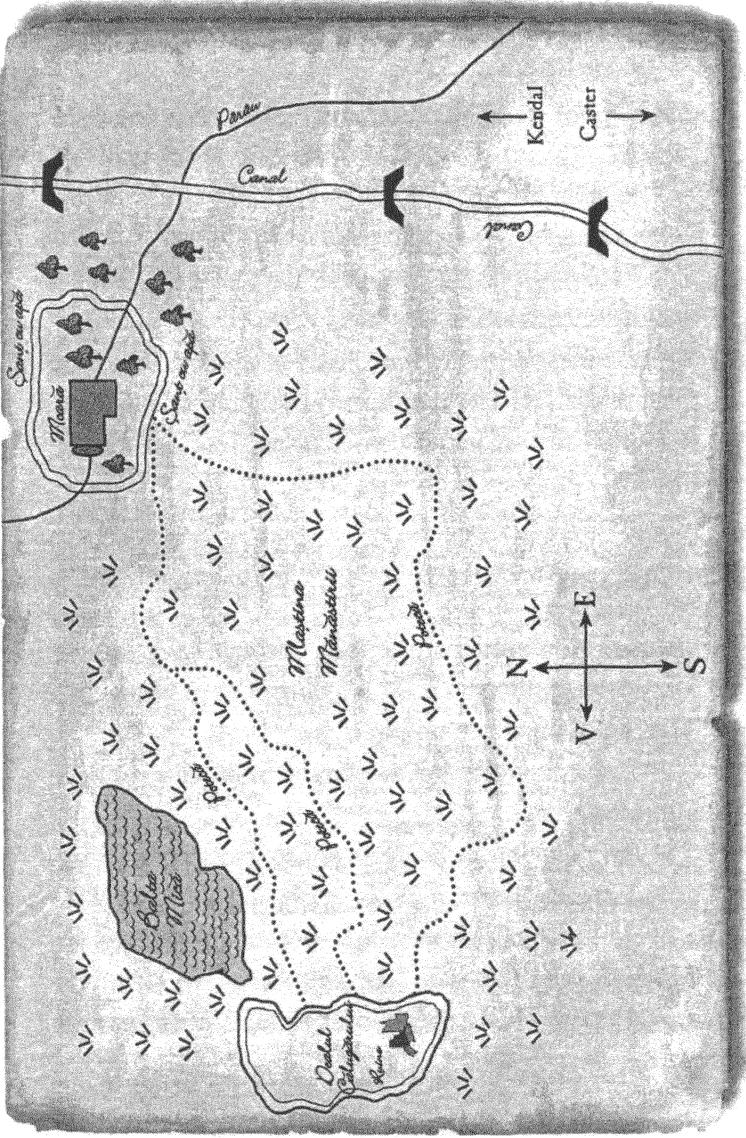
distanță — mai ales spre sud și spre est. În rest, s-ar putea dovedi dificil, dar ai scăpa, probabil, cu viață. Ei bine, prin mlaștină sunt o mulțime de poteci, dintre care trei sunt marcate și pe harta asta. Depinde de tine să afli care este cea mai bună. Una dintre ele ți-ar putea îngădui chiar să scapi de urmărirea câinilor...

Văzându-mă uluit, Arkwright zâmbi larg, arătându-și dinții.

— Asta e punctul spre care te vei îndrepta, continuă el, arătându-mi iarăși pe hartă. Sunt ruinele unei mici mănăstiri de pe Dealul Călugărului. N-a mai rămas prea mult din ea, doar câteva ziduri și ceva din fundații. Dacă ajungi acolo înainte să te prindă câinii, ai câștigat. Asta înseamnă că nu va mai trebui să repeți figura și mâine! Și, ține minte, e spre binele tău. Să te obișnuiești cu împrejurimile unei mlaștini ca asta e una dintre părțile importante ale pregătirii tale. Ei bine, ai două minute să studiezi harta asta, după care pornim.

Am studiat încruntat câteva momente harta lui Arkwright. Cea mai dinspre nord potecă era cea mai directă, dar câinilor le-ar fi luat cel mai scurt timp să mă prindă. Trecea pe lângă Balta Mică și marginile ei noroioase și înșelătoare, dar m-am gândit că merita să-mi încerc norocul. Așadar, odată ce mi-am ales traseul, am ieșit în grădină, gata să trec la treabă și să scap și de asta.

Arkwright stătea pe treptele de la intrare, cu câinii la picioare.

— Ei bine, tinere Ward, știi ce faci?

Am zâmbit și am dat din cap.

— Putem s-o lăsăm pe mâine, dacă vrei, se oferi el, vād că a început să se lase iarăși ceața.

Am aruncat o privire dincolo de grădină. Ceața urca dinspre vest, purtată deasupra mlaștinii în fuioare care se împleteau apoi într-o perdea deasă. Dar încă aveam încredere că alesesem poteca bună. Și tare-aș fi vrut să termin odată cu misiunea asta.

— Nu, am s-o fac acum. Cât avans îmi dai? am întrebat, zâmbind.

După atâta vânătoare și înot, trebuie să fi fost în formă, mă gândeam eu. Ar fi fost frumos să câștig; mă întrebam dacă era cu putință.

— Cinci minute! mârâi Arkwright. Și-am început deja numărătoarea...

M-am răsucit pe călcâie și-am luat-o la fugă către șanțul cu apă sărată.

— Hei! a strigat Arkwright. N-o să ai nevoie de toiag!

Fără să mă uit înapoi, l-am aruncat și am sărit, improșcând apa, peste șanț. I-arăt eu lui! Câinii ăia or fi

fost ei rapizi și firoși, dar, cu un avans de cinci minute, n-aveau să mă prindă niciodată!

Câteva secunde mai târziu, alergam mâncând pământul de-a lungul potecii alese de mine, ceața înconjurându-mă complet. Nu fugeam însă decât de vreo două minute când am auzit câinii lătrând. Arkwright nu se ținuse de cuvânt! Le dăduse drumul mai devreme! Făcea tot ce-i stătea în puteri să-mi dea pregătirea de care aveam nevoie, dar, cu toate acestea, îi plăcea să câștige numai el, de fiecare dată. Supărat, am mărit și mai mult viteza, zburând pur și simplu de-a lungul potecii.

Dar vizibilitatea s-a redus curând la câțiva pași și am fost silit să încetinesc. Buzuindu-se pe miros, câinii n-aveau să întâmpine însă aceeași problemă. Încet-încet, în minte mi se înfiripa convingerea că oricum nu i-aș fi întrecut. De ce nu acceptasem oare propunerea lui Arkwright de a aștepta până a doua zi? În timp ce fugeam, am simțit cum începe să-mi pleoscăie pământul sub picioare și mi-am dat seama că ajunseseam la cea mai periculoasă parte a călătoriei mele — cel mai apropiat punct de baltă.

Încă mai puteam auzi lătratul înfundat al câinilor în spațele meu. Ceața deforma sunetele, așa că era greu de spus cât de aproape erau de fapt. Între timp, încetinisem la o alergare ușoară — mult prea ușoară pentru ce aveam nevoie.

Atunci am auzit un strigăt ciudat, îndurerat, venind de undeva din față. Ce fusese asta? O pasăre? Dacă da, era una pe care n-o mai auzisem niciodată înainte. Peste alte câteva momente, strigătul s-a repetat și, nu știu din ce cauză, mi-a tăiat tot curajul. Avea în el ceva de-a dreptul nenatural. Dar am continuat să înaintez, conștient că în urma mea veneau câinii, din ce în ce mai aproape.

După vreo alte trei sau patru minute, am zărit o siluetă pe potecă, în fața mea. Încet, m-am oprit, uitând pe moment de câini.

Ce era asta? M-am zgâit prin ceață și am deslușit o femeie care mergea înaintea mea. Părul negru, lucios îi curgea pe umeri și purta un șal verde și o cămașă lungă, maronie, care mătura pământul. Am pornit din nou, cu pași mari. După ce treceam de ea, puteam s-o iau din nou la fugă. Poate prezența ei avea să-i facă pe câini să-mi piardă urma.

Nu voiam s-o sperii pe biata femeie, apărându-i brusc în spate și luând-o pe nepregătite, așa că, odată ajuns la vreo zece pași de ea, am strigat, cu o voce prietenoasă:

— Hei! Vă supărați dacă trec înainte? Știu că poteca e foarte îngustă, dar dacă vă opriți puțin, o să mă pot strecura...

Mă așteptam ca femeia să facă un pas în lături sau să se uite înapoi, să vadă cine-i vorbise, dar ea s-a oprit pur și simplu pe potecă, rămânând cu spatele la mine. Căinii se auzeau acum foarte aproape. *Trebuia* să o depășesc neapărat, altminteri m-ar fi prins, iar Arkwright ar fi câștigat.

În clipa aceea am simțit frigul subit — avertismentul că o făptură de-a Întunerului se afla prin preajmă. Dar era mult prea târziu...

Când nu mai aveam decât doi pași până la ea, femeia s-a răsucit deodată să se uite la mine și mi-a sărit inima din piept în fața coșmarului cu care mă confruntam. Gura deschisă lăsa la vedere două șiruri de dinți galben-verzui, dar, în loc de caninii obișnuiți, ea avea patru colți imenși. Am icnit când m-a învăluit răsufierea ei puturoasă. Avea ochiul stâng închis, dar cel drept îi era deschis — o crăpătură verticală, aidoma ochiului rece al unui șarpe sau al unei șopârle —, iar nasul îi era ca un cioc, un os coroiat și ascuțit, dar fără niciun pic de carne pe el, nici măcar piele. Măinile îi păreau omenești, mai puțin unghiile, care erau niște gheare ascuțite, încovoiate.

Părul îi lucea pentru că era ud flească și ceea ce luasem drept șal era de fapt o cămașă plină de mătasea-broaștei, în vreme ce fusta îi era zdrențuită și îmbâcsită de

noroiul maroniu din mlaștină. Picioarele, vizibile acum de sub tiv, desculțe și mânjite cu noroi, nu erau de om — degetele erau unite cu o pieleță și se terminau cu câte o gheară ascuțită.

Chiar când voiam să mă întorc pe unde venisem, ea și-a atins deodată cu două degete pleoapa de sus a ochiului stâng, care s-a deschis brusc foarte mult.

Ochiul era roșu — și nu vorbesc doar de iris! Întregul glob părea plin cu sânge. Am împietrit, în ambele sensuri ale cuvântului: îngrozit peste măsură și incapabil să mă mișc, de parcă mă prefăcusem în stană de piatră. Am început să nădușesc de frică, în vreme ce ochiul acela parcă se făcea tot mai mare și mai strălucitor.

Nici nu mai respiram — simțeam că mi se astupaseră și pieptul, și gâtulejul și că mă sufoc —, dar nici nu-mi puteam dezlipi ochii de la vrăjitoare. Oare dac-aș fi izbutit să-mi smulg privirea, atunci puterea ei asupra mea ar fi încetat? Mi-am încordat fiecare mușchi din corp, dar degeaba. Nu mă puteam mișca și pace.

Și-a repezit mâna stângă spre fața mea, ca un șarpe, și și-a înfipt gheara degetului arătător în urechea mea stângă. Am simțit un junghi ascuțit când s-a răsucit și mi-a străpuns-o.

A făcut un pas în lături de potecă, spre mlaștină, târându-mă după ea. Încă doi, și picioarele au început să mi se afunde în mâl. Am dat din mâini către ea, dar eram atât de năuc de durere, că nu puteam să fac altceva decât s-o urmez, pas cu pas, tot mai adânc în mlaștină.

Cât aș fi vrut să-mi fi luat toiagul! Știam însă că nici el nu m-ar fi ajutat, pentru că mă aflam sub vraja ochiului plin de sânge, incapabil să mă mișc cum voiam. Ce era oare ființa asta? Un soi de vrăjitoare de apă? Am încercat să strig după ajutor, dar tot ce mi-a ieșit de pe buze a fost un geamăt animalic de groază și durere.

În clipa următoare, dinspre potecă s-a auzit un mârâit și ceva negru s-a aruncat asupra celei care mă ținea captiv. Am zărit ca-ntr-o străfulgerare colții dezveliți ai lui Gheară, apoi degetul vrăjitoarei a fost smuls din urechea mea și am căzut pe spate. Pentru o clipă, mlaștina s-a închis deasupra capului meu. Din instinct, am închis gura și mi-am ținut respirația, dar, chiar și așa, mâlul subțire mi-a pătruns în nas și am simțit că mă duc la fund. Faptul că știam să înot mă ajuta prea puțin. Dădeam disperat și din mâini, și din picioare, încercând să-mi țin capul la suprafață, când am simțit niște mâini înșfăcându-mă de umeri și trăgându-mă afară.

În câteva clipe, zăceam întins pe spate pe potecă, iar Arkwright stătea în genunchi lângă mine, privindu-mă cu o expresie ce părea de îngrijorare, apoi și-a vârât degetele în gură și a fluierat pătrunzător, iar câinii au venit înapoi, puțind a mlaștină și scoțând aburi. Gheară scâncea de durere, dar avea ceva în bot.

— Dă-l aici! porunci Arkwright. Lasă-l jos, lasă-l, fetișo, acum!

Cu un mârâit, Gheară lăsă să-i cadă ceva din bot drept în mâna lui întinsă.

— Bravo, bravo! Ce fetișă cuminte și deșteaptă! În sfârșit, după atâția ani! trâmbiță Arkwright, triumfător. Acum o s-o găsim! N-o să ne mai scape, de data asta...

M-am uitat la ce ținea în palmă și nu mi-a venit să-mi cred ochilor.

Era un deget. Un deget arătător lung, acoperit de o piele de culoare verde. În loc de unghie, avea o gheară încovoiată. Câinele îi retezase vrăjitoarei degetul.

CAPITOLUL 12 MORWENA

O dată întorși la moară, Arkwright a dat fuga după doctorul ținutului, să-mi îngrijească urechea rănită. În pofida faptului că nu-i plăcea să primească străini în casă, socotea probabil rana destul de serioasă pentru a face o excepție. Adevărul e că eu nu credeam c-ar fi fost chiar așa de grav, nu durea prea tare. Mă îngrijora doar posibilitatea de a mi se infecta rana.

Arkwright urmări cu un ochi critic cum doctorul îmi pansă urechea. Acesta era un bărbat înalt, bine clădit și plesnind de sănătate, dar la fel de speriat ca majoritatea oamenilor în prezența unui vraci, așa încât n-a pus nicio întrebare despre cum mă rănisem.

— Am curățat-o cât de bine am putut, dar tot mai există riscul unei infecții, mă avertiză el, privind neliniștit în jos, la câini, care mârâiră amenințător. Totuși, ești tânăr, iar tinerețea are putere de vindecare. O să-ți rămână o cicatrice mică.

Odată ce termină cu mine, doctorul începu să se ocupe de cățeaua rănită, care scâncea de durere, în timp ce Arkwright o ținea la podea. Rănile ei nu erau mortale, dar avea găuri adânci în piept și în șale, unde fusese sfâșiată de gheare. Doctorul i le curăță, apoi le mânji din belșug cu alifie.

Când și-a luat geanta să plece, îi spuse lui Arkwright:

— O să mai trec poimâine, ca să văd cum o mai duc pacienții.

— N-aș vrea să-ți pierzi timpul, doctore, mârâi Arkwright, întinzându-i o monedă pentru osteneală. Băiatul e puternic și sunt convins c-o să se facă bine. Cât despre cățea, va fi ca nouă în câteva zile. Dar, dacă o să mai fie totuși nevoie, o să te caut eu.

Cu aceste cuvinte, doctorul fu condus dincolo de șanțul cu apă.

— Gheară și-a salvat viața, îmi zise Arkwright când se întoarse. Dar n-a făcut-o de dragul tău. Va trebui să muncești mult cu câinii ăștia. Să vedem dacă te lasă

să le dai de mâncare. Însă acum trebuie să stăm de vorbă. Cum s-a întâmplat? Cum de-a reușit vrăjitoarea să se apropie atât de mult de tine?

— Mergea înaintea mea pe potecă. Eu fugeam cât puteam de repede, încercând să rămân în fața câinilor, și-am vrut să trec pe lângă ea. Când s-a întors, era deja prea târziu. M-a prins cu gheara de ureche până să apuc să fac vreo mișcare...

— Nu sunt mulți cei care au rămas în viață după ce au fost prinși în gheare de vrăjitoare, tinere Ward, așa că te poți socoti norocos. Uneori își înfig degetul în gura victimei, scoțându-l prin obraz, zise el, arătând către cicatricea de pe obrazul lui stâng. Da, asta-i semnul pe care mi l-a făcut mie — și eu am avut norocul să scap. Aceași vrăjitoare mi l-a făcut! S-a întâmplat acum vreo șapte săptămâni. Am rămas cu otrava în mine și am zăcut la pat trei săptămâni, de-am fost la un pas de moarte. Uneori, își prind victima de mână — de regulă, stânga. Alteori, își înfig gheara pe sub maxilar și o scot prin gură, peste dinți. Dacă ar fi făcut și acum așa, te-ar fi ținut mai zdravăn. Dar, agățându-te de ureche, n-a putut să tragă prea tare, fiindcă s-ar fi rupt. Însă, dacă te-ar fi prins de falcă, te-ar fi târât în mlaștină cu mult înainte să apuce cățeaua să-i reteze degetul.

— Cine e? am întrebat.

Mi se părea că Arkwright o cunoștea foarte bine.

— Un vechi dușman de-al meu, tinere Ward. O vrăjitoare pe care o vânez de multă vreme — cea mai bătrână și mai periculoasă dintre toate vrăjitoarele de apă.

— De unde vine?

— E foarte bătrână, începu el să-mi povestească. Unii spun c-ar avea peste o mie de ani. Nu știu dacă asta e vârsta ei reală, însă știu că bântuie pe aici, ca și prin alte ținuturi, de foarte multă vreme. Circulă povești despre ea vechi de mai multe secole. Mlaștinile și șesurile cu ferigi sunt preferatele ei, dar nu-i displac nici lacurile sau canalele. Eu nu le cinstesc pe vrăjitoarele de apă cu un nume, fiindcă nu sunt ca vrăjitoarele de uscat. Cele mai multe și-au pierdut puțința de a vorbi și nu sunt decât cu o treaptă mai sus față de animale. Însă aceasta e deosebită — are chiar două nume. Morwena este cel adevărat, iar Ochi-de-sânge e porecla pe care i-au dat oamenii de prin Comitat. E vicleană. Foarte vicleană. Uneori, iese după câte-o pradă ușoară, cum ar fi copiii mici, dar poate târî cu ușurință în apă și un om în toată firea, sugându-i sângele în timp ce-l îneacă. Cu toate acestea, după cum ai aflat-o pe pielea ta, ochiul stâng e

arma sa cea mai periculoasă. O singură privire cu ochiul acela și prada e paralizată.

— Și-atunci, cum ne vom putea apropia de ea? am întrebat eu. O singură privire de ne aruncă și-o să fim pironiți în loc.

Arkwright clătină din cap.

— Nu-i totul chiar așa de lipsit de speranțe cum pare, tinere Ward. Unii, ca și tine, au fost destul de aproape, dar au rămas în viață să spună ce-au pățit. Vezi tu, se pare că vrăjitoarea își păstrează puterile pentru clipele când are mai multă nevoie de ea. Ochiul ei stâng e adesea închis, iar pleoapele sunt zăvorâte laolaltă cu o așchie ascuțită de os, ceea ce are și un dezavantaj — nu poate fixa decât o singură persoană o dată.

— Pari să știi foarte multe despre ea, am zis eu.

— O vânez de zece ani, dar niciodată n-a venit până aici, atât de aproape de casa mea. Niciodată până acum nu s-a aventurat pe potecile dinspre Mlaștina Mănăstirii. Și-atunci, ce-a mânat-o acum încioace? Asta e întrebarea pe care trebuie să ne-o punem. Pe tine te aștepta pe poteca din mlaștină, așadar, cred că avertismentul domnului Gregory s-ar putea să fie întemeiat.

— Vrei să spui...

— Da, băiete, e foarte posibil ca Diavolul s-o fi trimis să teucidă. Și asta o s-o coste foarte scump, pentru că acum am degetul ei și o să putem să-i luăm urma. După atâția ani iroșiți, în sfârșit, acum am s-o prind!

— Câinii or să-i poată lua urma peste apă? l-am întrebat eu, uluit.

Arkwright clătină din cap și îmi dăruie un rânjet cât casa de mare.

— Sunt ei buni, dar nici chiar așa, tinere Ward! Dacă iese vreo creatură din apă și o ia pe uscat, fie și peste o mlaștină adâncă, îi pot lua urma, însă nu și prin apă. Nu, altfel o să-i găsim bârlogul Morwenei, dar numai când vom fi cu toții refăcuți și în putere. Să mai treacă vreo câteva zile, ca să vi se vindece rănila, ție și lui Gheară.

Am încuviințat cu un semn din cap, pentru că, între timp, urechea începuse să-mi zvâcnească.

— Până atunci, zise Arkwright, am o carte despre ea și-ți sugerez să stai pe lângă sobă și s-o citești cât te refaci, ca să știi exact cu cine avem de-a face.

Zicând acestea, urcă la etaj și veni înapoi în câteva momente cu o carte legată în piele, pe care mi-o întinse. Titlul, am văzut pe cotor, era *Morwena*.

Mă lăsă singur și plecă, luându-și câinii cu el, așa că am deschis cartea. Primul lucru pe care l-am observat a

fost că era scrisă de mâna lui Arkwright. Chiar el era autorul! Am început să citesc.

Există multe legende și relatări care descriu cum a apărut pe lume Morwena. Unii o consideră progenitura altei vrăjitoare. Alții cred că a fost cumva zămislită din pământ moale, ca icrele depuse în mâl și mângă, clocite în adâncurile Pământului-mamă, în cele mai adânci prăpăstii ale pântecului său. Prima teorie mi se pare mai aproape de adevăr, dar, dacă-i pe-așa, cine a fost mama ei? Nici în legendele și basmele populare, nici în numeroasele povești îndoielnice pe care le-am cules nu este pomenit vreodată numele său.

Însă toate cad de acord asupra unui singur lucru — identitatea tatălui Morwenei. Acesta este Cel Rău, cunoscut și ca „Diavolul”, „Necuratul”, „Părintele minciunilor” sau „Stăpânul Întunericului”.

Aici am făcut o pauză, surprins de cele citite. Tatăl își trimisese propria fiică să măucidă! Abia în clipa aceea mi-am dat seama ce norocos fusesem să scap cu viață după întâlnirea din mlaștină. De n-ar fi fost Gheară, acum aș fi fost mort. Am citit mai departe, sărind peste pasajele prea dificile sau neclare. Curând, am înțeles că,

deși Arkwright îmi spusese câte ceva despre Morwena, mai erau multe de aflat.

Morwena este, de departe, cea mai faimoasă dintre toate vrăjitoarele de apă, iar crimele ei, prea numeroase ca să fie trecute pe hârtie. Se hrănește cu sânge — aceasta este sursa puterii magiei sale întunecate.

Cu mult timp în urmă, în numele ei se făceau sacrificii omenești, de fiecare dată când luna era în creștere, sângele fiind atunci mai capabil să-i întărească forțele. Pruncii nou-născuți îi satisfăceau pe deplin setea de sânge, dar când nu puteau fi găsiți, erau bine primiți și adulții, de toate vârstele. Cei tineri erau aruncați în Lacul Sângelui; ceilalți, folosiți pe post de ofrandă, erau ținuti în lanțuri, într-o încăpere de sub pământ, până la momentul potrivit.

Când era foarte însetată, Morwena bea, uneori, și sânge de animale mari — vite și cai. Dacă era disperată, se mulțumea și cu animale mici: rațe, găini, șobolani, ba chiar și șoareci.

Morwena părăsește rareori apa și se spune că nu poate trăi mai mult de o oră pe uscat, unde, de asemenea, slăbiciunea ei este mare.

Asta era iarăși ceva demn de ținut minte. Dar cum s-o fi ademenit afară din mediul ei? Dacă o atacam amândoi

odată, unul ar fi rămas neatins de vraja ochiului ei de sânge. Asta ar putea fi cheia înfrângerii ei.

În dimineața următoare, urechea nu mă mai durea așa tare și, cât am pregătit eu micul dejun, Arkwright a colindat cu câinii pe potecile mlaștinii. A stat mai bine de un ceas.

— Nu e nici urmă de vrăjitoare pe nicăieri! zise el, când se întoarse. Ei bine, după ce mâncăm, o să ne vedem de lecții, dar în după-amiaza asta va trebui să ieși până la canal. Aștept un transport de sare. Cinci butoaie. Nu sunt foarte mari, dar sunt grele și va trebui să le aduci pe fiecare în cârcă, ferindu-le de umezeală. O să folosim o parte la gătit, așa că ai grijă cum o aduci, că nu vreau să mi-o strici.

Astfel, cam la vreo oră după prânz, am pornit agale spre canal, să-l aștept pe domnul Gilbert. Nu eram singur. Arkwright o trimisese pe Gheară cu mine, în eventualitatea în care Morwena ar fi stat la pândă prin vreo baltă.

Eram la moară de mai bine de o săptămână, așa că asta era ocazia cea mai potrivită să le dau de știre Vraciului și lui Alice de cum o mai duceam. Mi-am luat, așadar, tocul, cerneala, un plic și niște hârtie și, cât l-am

așteptat pe barcagiu, am scris două scrisori scurte. Prima a fost pentru Alice:

Dragă Alice,

Mi-e tare dor de tine și de traiul de la Chipenden.

Să fii ucenicul lui Arkwright nu-i ușor. E un om dur, uneori chiar crud, dar, dincolo de asta, își cunoaște foarte bine meseria și are multe să mă învețe despre creaturile care ies din apă. De curând, ne-am confruntat cu o vrăjitoare de apă, pe care o numește Morwena. În scurt timp, o să mergem să-i găsim bârlogul și s-o nimicim pentru totdeauna.

Nădăjduiesc să te revăd curând.

Cu drag,

Tom

După aceea, am început să-i scriu Vrăciului:

Dragă domnule Gregory,

Sper că ești bine, sănătos. Trebuie să mărturisesc că n-am pornit cu dreptul în ucenicia mea cu domnul Arkwright, dar lucrurile s-au mai

liniștit acum. Cum cunoaște bine creaturile care ies din apă, trag nădejde că voi învăța multe de la el.

De curând, pe o potecă din mlaștină, aproape de moară, am fost atacat de o vrăjitoare de apă pe nume Morwena. Se pare că e un vechi dușman de-al lui Arkwright și că niciodată, până acum, n-a mai avut îndrăzneala să se apropie atât de mult de casa lui. Probabil că ai auzit de ea. Arkwright spune că este chiar fiica Diavolului și crede că a fost trimisă după mine de către tatăl ei.

Curând vom pleca s-o vânăm. Abia aștept să lucrăm din nou împreună, în primăvară.

Ucenicul duminică,

Tom Ward

Când am terminat de scris, am pus amândouă scrisorile într-un plic, după care am trecut destinatarul: *Domnului Gregory, din Chipenden.*

Apoi, m-am așezat pe malul canalului, să-l aștept pe Matthew Gilbert. Gheară stătea în stânga mea, uitându-se când la mine, când la apă. Era o zi rece și senină, iar

canalul nu părea nici pe departe amenințător; cu toate astea, mă simțeam mai în siguranță știind-o lângă mine.

Peste vreun ceas, șlepul a apărut pe canal, dinspre sud. După ce l-a legat de mal, domnul Gilbert a des-
hămat caii și i-a priponit să pască niște iarbă.

— Ei bine, m-ai scutit de a mai trage clopotul! strigă el vesel, când mă văzu.

L-am ajutat să scoată butoaiele cu sare din cală și să le aducă pe mal.

— Aș mai avea un răgaz de vreo cinci minute până să plec din nou la drum, zise el, așezându-se la pupa șlepului, cu picioarele pe drumul de edec. Cum merge ucenicia la Arkwright? Se pare că ai fost deja rănit, mai zise, arătând spre urechea mea.

Am rânjit și m-am așezat lângă el.

— Da, a fost un început cu scânteii, așa cum mi-ai prezis dumneata. Atât de aprig, că era cât pe ce să mă întorc la domnul Gregory. Dar acum ne înțelegem mai bine. Am început să mă obișnuiesc și cu câinii, i-am zis eu, făcând semn spre Gheară.

— Cu niște câini ca ăștia durează până te obișnuiești, fără îndoială, încuviință domnul Gilbert. La fel și cu stăpânul lor. Nu doar un băiat s-a întors la Chipenden cu coada între picioare, așa că n-ai fi fost tu primul. Dacă te

hotărăști vreodată să pleci, eu trec pe-aici, în drum spre sud, în fiecare miercuri, cu un transport de sare care mă duce, în cele din urmă, până la capătul canalului, în Priestown. În ceea ce privește viteza, călătoria cu șlepul nu-i mult mai rapidă decât mersul pe jos, dar te-ar scuti de oboseală și te-ar scoate din Caster pe cea mai dreaptă cale. Ți-aș putea ține și companie pe drum, plus că am un fiu și o fiică, tot cam de vârsta ta, care fac cu rândul să mă ajute cu șlepul, din când în când.

I-am mulțumit pentru propunere și apoi i-am dat plicul și o monedă, ca să plătească poștalionul. Mi-a făgăduit c-o să-l trimită de la Priestown. Când a înhămat caii, am ridicat și eu un butoi. Deși era destul de mic, era greu. Mă căzneau să-l așez sub braț.

— Pe umăr, e cel mai bine așa! mi-a strigat vesel domnul Gilbert.

Sfatul lui s-a dovedit bun. Odată așezat cum trebuie, butoiul s-a dovedit ușor de cărat. Astfel, cu Gheară ținându-se scai de mine, am făcut cinci drumuri până la casă, în mai puțin de o jumătate de oră.

După asta, Arkwright mi-a predat o altă lecție.

— Deschide-ți caietul de însemnări, tinere Ward...

L-am deschis imediat și mi-am ridicat privirea, așteptând curios ce-avea să zică.

— Titlul este „Morwena”, mi-a spus el. Vreau să scrii tot ce ți-am spus eu și tot ce-ai citit până acum despre vrăjitoare, lucrurile astea îți vor prinde bine. Vremea să plecăm la vânătoare o să vină curând. Avem degetul ei, care ne va folosi de minune.

— *Cum* ne va folosi? l-am întrebat.

— O să afli curând, așa că ține-ți curiozitatea în frâu. Rănile câinelui par să nu se fi infectat și văd că, deocamdată, nici ție nu ți-a căzut urechea. Presupunând că nu se va schimba nimic până mâine, o s-o luăm peste plajă, către Cartmel. Dacă aflăm ce trebuie — ei bine, s-ar putea să nu ne întoarcem la moară o bună bucată de vreme. Nu până ce nu vom termina cu Morwena o dată pentru totdeauna!

CAPITOLUL 13 SIHASTRUL DIN CARTMEL

In ziua următoare, curând după venirea zorilor, cu amândoi câinii după noi, am pornit spre Cartmel: cea mai rapidă cale era peste nisipurile din Golful Morecambe. Se anunța o altă zi senină și mă bucuram că aveam să fiu departe de moară, o vreme. Abia așteptam să văd partea Comitatului de la nord de golf, cu munții și lacurile sale pitorești.

Dac-aș fi fost cu Vraciul, aș fi cărat amândoi sacii, dar se pare că Arkwright și-l ducea întotdeauna singur pe-al lui. N-am avut prea mult de mers până la Malul Poruncii, punctul de pornire în călătoria noastră peste plajă. Aici am găsit două trăsuri și trei călăreți, precum și mulți

drumeți. Plaja netedă părea să ne invite s-o străbatem, iar marea strălucea la mare distanță; întrebându-mă ce așteptau cu toții, am îndrăznit să-l descos pe Arkwright.

— Acum poate că par sigure, dar nisipurile golfului sunt de fapt foarte înșelătoare, îmi răspunse el. În fața fiecărei trăsuri va merge o călăuză — adică un om care știe terenul, fluxul și refluxul la fel de bine ca liniile din palmă. Vom avea de trecut două brațe de râu — cel de-al doilea, mai ales, Kent, poate fi foarte periculos după ce plouă mult. Se poate preface în nisip mișcător. Acum așteptăm ca refluxul să ajungă la nivelul la care trăsurile astea două vor putea trece fără probleme. Niciodată să nu străbați plaja golfului fără o călăuză, tinere Ward. Am trăit aici cea mai mare parte din viață, dar nici eu nu m-aș încumeta s-o fac. Poate că ai învățat să înoți de curând, dar nici măcar un om în toată firea, cu ani buni de experiență, n-ar supraviețui. Apa năvălește pe albiile râurilor atât de repede, că ești târât și înecat cât ai clipi!

Un bărbat înalt, cu o pălărie cu boruri largi se apropie de noi; era desculț și ținea într-o mână un toiag.

— El e domnul Jennings, călăuza, mi-l prezintă Arkwright. Face de pază peste nisipurile astea de mai bine de douăzeci de ani.

— O zi minunată! strigă domnul Jennings de la distanță. Cine e băiatul pe care-l ai cu tine, Bill?

— Bună ziua și ție, Sam. El e Tom Ward, ucenicul meu pentru următoarele șase luni.

Fața arsă de soare și bătută de vremuri a călăuzei se încreți într-un zâmbet, în timp ce-mi strângea mâna.

Avea înfățișarea unuia căruia îi place munca pe care-o face.

— Fără îndoială, Bill, l-ai prevenit despre pericolele ce pândesc în nisipurile astea, nu?

— I-am spus foarte clar. Să sperăm că m-a și ascultat.

— Da, să sperăm. Nu toată lumea o face. Ar trebui să plecăm peste vreo jumătate de oră.

Cu acestea, se duse la grupul celorlalți. Când, în cele din urmă, am pornit, Sam Jennings mergea cu pași mari în fața trăsurilor, iar călătorii pedestri încheiau coloana. Nisipurile netede erau încă ude și brăzdate de o rețea complicată de șanțulețe, săpată de reflux. Înainte, abia de suflase o adiere de vânt, dar acum o briză puternică ne lovea drept în față dinspre nord-vest, în vreme ce, în depărtare, soarele se reflecta orbitor în mare.

Trăsurile înaintau greu; le-am prins din urmă când am ajuns la prima albie de râu. Sam intră în apă, să cerceteze vadul, afundându-se până la genunchi. Făcu vreo

două sute de pași către est prin apă, apoi fluieră și își agită toiagul, arătând pe unde trebuia să trecem. Apoi veni înapoi, către primul vizitiu.

— Țsta e locul de unde vom călători și noi cu trăsura! zise Arkwright.

O luă la fugă deodată și sări în spatele unei trăsuri. Urmându-i exemplul, am înțeles curând și de ce. În timp ce traversam râul, apa ajunsese până sub burțile cailor. Scăpaserăm, astfel, fără să ne udăm zdravăn. Câinii, pe de altă parte, nu păreau supărați că se udă și înotară cu putere, ajungând pe malul celălalt înaintea cailor.

Am coborât și noi și am mai mers o vreme, până am ajuns la albia râului Kent, care se dovedi a fi cam de aceeași adâncime.

— Nu mi-ar plăcea să fiu aici când vine fluxul! am zis eu.

— Cred și eu că nu, tinere Ward. Primăvara, apa fluxului e destul de adâncă să te acopere de trei ori cât ești, dacă nu mai mult. Vezi locul ăla?

Arkwright îmi arăta undeva dincolo de mal. Am zărit câteva pante împădurite, cu niște creste violet răsărind deasupra.

— Munții ăia sunt în spatele Cartmelului — acolo mergem noi. Nu mai avem mult.

Traversarea plajei însemnase vreo nouă mile, dar Arkwright mi-a spus că nu era totdeauna atât. Cursul râului Kent se muta din loc în loc, așa că distanțele până la vadurile sigure variau. Era, într-adevăr, un loc periculos, dar traseul era mult mai scurt decât dac-am fi urmat arcul golfului.

Am ajuns într-un loc numit Malul Kentului, unde, după ce i-am plătit și mulțumit călăuzei, am părăsit întinderea de nisip și am început să urcăm spre Cartmel, ceea ce ne-a luat aproape o oră. Am trecut pe lângă o mare casă de rugăciune, vreo două taverna și aproape treizeci de case. Locul îmi aducea aminte de Chipenden, cu copiii flămânzi zgâindu-se din praguri și cu ogoarele din jur despuiate de grâne. Efectele războiului se făceau simțite peste tot și, fără îndoială, curând aveau să muște și mai adânc. Crezusem că urma să petrecem noaptea în Cartmel, dar se părea că aveam treabă ceva mai departe.

— Mergem să-i facem o vizită lui Judd Atkins, un sihastru ce-și are sălașul sus, în munții ăștia, îmi zise Arkwright, fără să se uite la mine, cu privirile ațintite asupra pantei abrupte din fața noastră.

Știam că un sihastru era, de obicei, un om sfânt căruia îi plăcea să trăiască singur, departe de lume, așa că nu

mă așteptam să fie prea încântat să ne vadă. Oare el era cel care ar fi putut, folosindu-se cumva de degetul retezat al vrăjitoarei, să ne spună unde se afla Morwena?

Tocmai voiam să întreb, dar când am trecut de ultima colibă, o femeie bătrână ieși din întunericul unei uși și își târșâi picioarele spre noi, pe poteca noroioasă.

— Domnule Arkwright! Domnule Arkwright! Slavă Domnului că ați venit, în sfârșit! exclamă ea, apucându-l de mânecă și ținându-l strâns.

— Lasă-mă-n pace, maică! o repezi Arkwright, iritat. Nu vezi că mă grăbesc — am treburi urgente de care trebuie să mă ocup!

Pentru o clipă, am crezut că o va împinge în lături și va trece mai departe, dar el doar se uită fioros în ochii ei și venele începură să i se umfle pe la tâmple.

— Dar suntem toți speriați de moarte, zise bătrâna. Nimeni nu mai e în siguranță. Ei își iau ce vor, noapte și zi. O să murim curând de foame, dacă nu face nimeni nimic să-i oprească. Ajută-ne, te rog, domnule Arkwright...

— Ce tot îndrugi acolo? *Cine* își ia ce vrea?

— O ceată de arcănire — cu toate că par mai curând o bandă de hoți oarecare. Nu se mulțumesc doar să ne

târască flăcăii la război, ci jefuiesc și tot ce ne-a mai rămas. Și-au făcut bârlog la ferma Saltcombe. Tot satul e înnebunit de frică...

Să fi fost aceeași ceată care mă capturase pe mine? Spuseseră ceva despre o retragere în nord, dar fugiseră când îi speriasse Alice. Îmi părea că tot ei erau. Eu unul cu siguranță nu voiam să-i mai întâlnesc și a doua oară.

— Asta-i o treabă pentru conetabil, nu pentru mine, zise Arkwright, încruntându-se.

— Acum trei săptămâni, l-au bătut de l-au lăsat mai mult mort decât viu. De-abia s-a mai sculat din pat și clar n-o să mai miște un deget, acum. Și-a încasat porția și își apără pielea. Așa că ajută-ne, te rog. Mâncarea e oricum puțină, iar dacă ăștia o țin tot așa și după ce-o veni iarna de-a binelea, o să murim de foame, fără nicio îndoială. Iau tot ce le pică în mână...

Arkwright clătină din cap și se smulse din strânsoarea femeii.

— Poate când mai trec pe aici, o să văd. Dar acum sunt mult prea ocupat. Am treburi importante, care nu suferă amânare!

Își continuă apoi urcușul, în urma câinilor, iar bătrâna își târșâi tristă picioarele înapoi în coliba ei. Îmi era milă

de ea și de satul ei, dar mi s-a părut ciudat, totuși, că-i cerea ajutorul lui Arkwright. La urma urmelor, nu era o treabă pentru vraci. Chiar credea că magistrul meu ar fi putut să se pună cu o trupă înarmată? Cineva ar fi trebuit să-l anunțe pe Înaltul Chestor din Caster — fără îndoială că acesta ar fi trimis un alt conetabil. Dar, pe de altă parte, m-am întrebat eu, ce făceau bărbații din sat? Oare chiar nu se puteau aduna și lua măsuri singuri?

După vreo oră de urcat pe munți, am văzut un fuior de fum în fața noastră. Părea să vină dintr-o gaură în pământ; așa mi-am dat seama că platforma stâncoasă pe care treceam noi era, de fapt, acoperișul unei sihăstrie. După ce-am coborât niște trepte foarte roase, am ajuns la intrarea unei peșteri destul de mari.

Arkwright îi puse pe câini să stea jos și să aștepte, apoi o luă înainte prin întunericul din grotă. Înăuntru mirosea atât de puternic a fum, încât mi-au dat lacrimile, dar tot am deslușit silueta cuiva ghemuit lângă un foc, care-și ținea capul în palme.

— Și ce zici că mai faci, bătrâne? strigă Arkwright. Încă te mai căiești pentru păcatele tale?

Sihastrul nu-i răspunse, dar, fără să-și piardă cum-pătul, Arkwright se așeză în stânga lui.

— Uite, știu că-ți place să fii singur, așa că hai să terminăm repede și te lăsăm în pace. Aruncă o privire la asta și spune-mi unde-aș putea s-o găsec...

Deschise sacul, scoase o cârpă mototolită și o întinse pe pământ, între sihastru și foc.

Când ochii mi s-au obișnuit cu lumina slabă, am putut vedea că Judd Atkins avea o barbă albă și o claie de păr cărunt. Pentru aproape un minut, nu s-a mișcat. De fapt, părea că nici nu respiră, dar în cele din urmă s-a aplecat și a ridicat degetul vrăjitoarei. Și l-a dus foarte aproape de ochi, apoi l-a întors în palmă de vreo câteva ori, ca năuc.

— Poți s-o faci? întrebă Arkwright.

— Cade ploaia din nori? întrebă sihastrul, cu glasul doar puțin mai clar decât cârâitul unui corb. Urlă câinii la lună? Am căutat izvoare ani de-a rândul, iar când m-am hotărât să găsec vreunul, niciodată n-am dat greș, până acum. De ce-ar fi altfel de data asta?

— Bunule sihastru! exclamă Arkwright, cu vocea plină de însuflețire.

— Da, am s-o fac pentru tine, William, continuă sihastrul. Dar trebuie să plătești un preț.

— Un preț? Ce preț? se minună Arkwright. N-ai nevoie de prea multe, bătrâne. Asta-i viața pe care ți-ai ales-o. Și-atunci, ce-ai putea vrea de la mine?

— Nu cer nimic pentru mine, răspuse sihastrul, vocea devenindu-i cu fiecare cuvânt mai puternică, alții sunt la ananghie. Jos, în sat, oamenii flămânzi trăiesc cu frica în suflete. Eliberează-i, și-o să ai ce-ți dorești...

Arkwright scuipe în foc și i-am văzut falca încleștându-se.

— Te referi la grupul ăla de la ferma Saltcombe? Ceata de arcănire? Vrei să mă duc *eu* să le vin de hac?

— Trăim vremuri de fărădelege. Când lucrurile se surpă, cineva trebuie să le pună la loc. Uneori, un fierar trebuie să repara o ușă sau un tâmplar să potcovească un cal. Cine altcineva mai e pe-aici, William? Cine, în afară de tine?

— Câți sunt? întrebă Arkwright, în cele din urmă. Și ce știi despre ei?

— Sunt cinci, cu toții. Un sergent, un caporal și trei soldați. Iau din sat ce vor ei, fără să plătească.

— O ceată de soldați lua recruți cu arcanul, pe lângă Chipenden, am spus eu, încruntându-mă. M-au prins

și pe mine, dar am avut norocul să scap. Erau tot cinci, de aceea mi se pare c-ar fi aceiași. Nu vreau să mai dau ochii cu ei a doua oară. Unul dintre ei e doar un băiat, nu mult mai în vârstă ca mine, dar sergentul este un mare ticălos. Sunt înarmați cu bâte și săbii. Nu cred că-ți vei putea dovedi, domnule Arkwright.

Arkwright se uită urât la mine, apoi dădu din cap:

— Sorții îmi sunt nefavorabili, se plânse el, întorcându-se iarăși către sihastru. Noi suntem numai trei și jumătate — eu, doi câini și un băiat cu răni încă proaspete. Am meseria mea. Nu sunt eu conetabilul...

— Odată ai fost soldat, William. Și toată lumea știe că-ți mai place încă să crapi țeste, mai ales după ce-ai tras o dușcă. Sunt sigur că treaba asta o să-ți facă plăcere.

Arkwright se ridică și se uită în jos, la sihastru, cu fața vânăată de mânie.

— Ai grijă să nu ți-o sparg și pe-a ta, bătrâne. Mă întorc până se întunecă. Până atunci, fă ce ai de făcut. Am pierdut deja o groază de timp! Ai o hartă a Ținutului Lacurilor?

Judd Atkins clătină din cap și atunci Arkwright scotoci prin sacul lui, de unde scoase o hartă împăturită cu grijă. O puse în fața bătrânului.

— Ia-o pe asta! se răsti el. Bârlogul ei e în zona asta, undeva destul de aproape de unul dintre lacurile aflate mai la sud, sunt sigur.

Și zicând acestea, ieși din peșteră, luând-o către est, cu pași mari și furioși.

CAPITOLUL 14 UN OM MORT!

Nu merseserăm prea mult de la peștera sihastrului, când Arkwright se opri, se așeză pe un tăpșan cu iarbă și își deschise sacul. Scoase o sticlă de vin roșu, îi smulse dopul cu dinții și începu să bea.

Am stat lângă el, abătut, o vreme, întrebându-mă dacă era asta cea mai bună pregătire pentru o confruntare cu niște tâlhari periculoși, dar mi-am adus aminte că sihastrul făcuse o observație importantă — Arkwright era întotdeauna mult mai agresiv după ce bea. Probabil că gândurile mi se citeau pe față, pentru că noul meu magistru se încruntă și îmi făcu semn, mânios, să mă așez.

— Ușurează-ți picioarele de povară, tinere Ward. Și, pe lângă asta, șterge-ți și jalea de pe față! exclamă el.

Simțind că dispoziția i se schimbase în rău, m-am supus imediat. Soarele cobora deja la orizont și m-am întrebat dacă avea de gând să aștepte până se înnopta ca să lupte cu ceata de soldați. Mie așa mi se părea cel mai înțelept. Ori asta, ori să-i atacăm când se crăpa de ziuă și i-am fi găsit încă amețiți de somn. Dar Arkwright era un om nerăbdător care, probabil dinadins, alegea întotdeauna calea mai grea.

Presimțirea mi s-a confirmat. Curând, termină vinul și pornirăm la drum. După vreo zece minute, m-am dat pe lângă el. Eram curios și voiam să știu dacă avea vreun plan.

— Domnule Arkwright... am început eu, tatonând terenul.

— Gura! lătră el. Vorbește când ești întrebat!

M-am retras. Eram supărat și jignit. Avusesem impresia că începusem să mă înțeleg mai bine cu Arkwright, dar se pare că, de fapt, nu se schimbaseră prea multe. Și Vraciul îmi mai închidea uneori gura, spunând că voi putea întreba mai târziu, dar niciodată n-o făcuse atât de violent și de grosolan. Fără îndoială, purtarea urâtă a noului meu magistru putea fi pusă pe seama vinului.

Curând, am ajuns pe o creastă, iar Arkwright s-a oprit, ducându-și mâna streășină la ochi ca să și-i apere de soarele de la apus. Jos se vedea o casă, de pe al cărei horn un fum cafeniu se ridica aproape vertical, așezată chiar în capătul unei văi înguste. Era limpede că fusese cândva o fermă de munte, unde se creșteau oi, dar acum nu se mai vedea nici urmă de vreun animal.

— Ei bine, iat-o! zise el. Ferma Saltcombe. Hai să coborâm și să terminăm cu povestea asta...

O luă cu pași hotărâți în josul pantei, fără să facă vreun efort de a se feri vederii. Odată ajuns în vale, se duse direct la ușa din față, pe care mă așteptam s-o văd din clipă în clipă deschizându-se și ceata năvălind, atacându-ne. Când nu mai avea nici douăzeci de pași, se opri și se întoarse spre mine, făcându-mi semn din cap către câini.

— Ține-i bine de zgardă și nu-i lăsa să-ți scape, îmi porunci. Când strig eu „Acum!”, le dai drumul, dar nu mai înainte. Ai priceput?

Am dat din cap fără convingere și am apucat strâns câinii de zgardă, căci voiau deja să se repeadă înainte. Dacă se hotărau cumva să fugă, n-aș fi putut să-i împiedic.

— Și dacă nu merge ceva cum trebuie? am întrebat.

Erau cinci soldați în casă — probabil încă înarmați cu bâte și săbii. Mi-am amintit ce spusese bătrâna despre

conetabilul parohiei, că-l bătuseră de-l lăsaseră mai mult mort decât viu.

— Tinere Ward, răspunse el batjocoritor, dacă există un singur lucru pe care nu-l pot suferi, acela e pesimismul. Fii convins că poți face ceva, astfel jumătate de bătaie e câștigată chiar înainte de-a o începe. O să-i vin de hac cetei ăsteia și o să mă întorc la adevărata mea misiune. Uite, ai grijă de ăsta pentru mine, mai zise el și lăsă sacul la picioarele mele.

Apoi își întoarse toiagul cu vârful ucigaș în jos, dând de înțeles că nu voia să le aplice soldaților vreo lovitură iremediabilă.

După aceea, se duse direct la ușa din față și, cu o lovitură puternică dată cu cizma lui grea, o dădu brusc de perete. Intră numaidecât, agitându-și toiagul, și am auzit înjurături, urmate de strigăte de durere și de mânie. Apoi, o namilă de om într-o uniformă zdrențuită, cu sângele curgându-i șiroaie din frunte, ieși în fugă pe ușă, venind drept spre mine, scuișându-și dinții. Cei doi câini mârâiră în același timp, iar el se opri și se holbă la mine o fracțiune de secundă. L-am recunoscut pe sergentul cu cicatrice pe obraz și am citit pe fața lui că-și aduce aminte de mine și apoi că se înfurie. Pentru o

clipă, am crezut că vrea să mă atace, în ciuda câinilor, în schimb, o luă la dreapta, pe pantă în sus.

L-am auzit pe Arkwright strigând:

— Acum!

Înainte să pot reacționa, câinii s-au eliberat din strânsoarea mea și au țâșnit pe ușa deschisă, lătrând furioși.

De cum intrară Colț și Gheară în casă, ceilalți patru soldați se precipitară afară. Trei o zbughiră pe ușă și o luară după sergent, pe coastă, iar cel de-al patrulea sări pe fereastra din față și se repezi drept spre mine, agitând un cuțit. Era caporalul. Câinii nu mă mai puteau ajuta acum, așa că mi-am ridicat toiagul și l-am ținut în diagonală față de corp, într-o poziție de apărare.

În timp ce se apropia, un zâmbet lipsit de veselie îi încreți fața. Se opri, aplecându-se să mă înfrunte, ținând cuțitul în mâna dreaptă, mult depărtată de corp.

— Mare greșală ai făcut dezertând, băiete. O să-ți spintec burta și o să-mi fac jartele din mațele tale!

S-a năpustit la mine, cu arma îndreptată spre burta mea. M-am mișcat mai repede decât m-aș fi așteptat, pregătirea cu Arkwright spunându-și, se pare, cuvântul. Prima mea lovitură l-a nimerit în încheietură, aruncându-i cât colo cuțitul din mână. A gemut de durere când l-am izbit a doua oară — o lovitură în cap care l-a

doborât în genunchi. L-aș mai fi putut lovi o dată, dar n-am făcut-o. S-a ridicat și, cu o înjurătură, a pornit după tovarășii săi. Fugeau cu toții spre creasta dealului de parcă Diavolul însuși era pe urmele lor.

Am luat-o și eu către casă, gândindu-mă că lupta se terminase, dar am rămas în prag, cu gura căscată, văzând cum Arkwright, mugind de mânie, se apucase să sfârâme totul în bucăți: mobilier, veselă și geamurile rămase întregi. Când termină, îi fluieră pe Colț și pe Gheară, chemându-i lângă el, și puse foc la casă. În timp ce urcam panta, părăsind valea, un fuior gros de fum negru întunecă apusul soarelui.

— Acu' n-a mai rămas nimic după care să se întoarcă! observă Arkwright cu un rânjet.

Chiar atunci, de pe creastă, cineva strigă în jos, către noi:

— Ești un om mort, vraciule! Ești un om mort! O să aflăm noi unde stai. Sunteți terminați — și tu, și băiatul! V-ați făcut-o cu mâna voastră. Noi îl slujim pe rege. O să atârnați în ștreang, fiți siguri!

— Nu face mutra asta așa de îngrijorată, tinere Ward, zise Arkwright, zâmbind ironic. Numai gura e de ei. Dacă ar fi avut curaj vreunul, ar fi fost aici, jos, la luptă, și nu în vârful dealului, țipând de frică.

— Dar n-or să raporteze ce li s-a întâmplat și-or să trimită mai mulți soldați după noi? Am lovit unul dintre soldații regelui, le-am distrus toate bunurile...

— Războiul merge prost, așa că mă îndoiesc foarte tare că vor avea soldați de ajuns ca să-i pună pe urmele unora ca noi. Pe de altă parte, sunt convins că ăștia sunt dezertori. Lor ar trebui să le fie frică de spânzurătoare, nu nouă. Cu siguranță nu se poartă ca o ceată de recrutare autentică. Să-l bați pe conetabilul parohiei parcă nu făcea parte din slujbă, când eram eu în armată!

Cu acestea, Arkwright se întoarse hotărât și porni spre peșteră.

— Când ai fost dumneata soldat? l-am întrebat.

— Demult. După ce mi-am încheiat ucenicia la domnul Gregory, m-am întors la moară și am încercat să-i eliberez pe mama și pe tata. Văzând că nu pot s-o fac, am fost atât de înciudat, că m-am lăsat de meserie, pentru o vreme. Armata m-a pregătit ca tunar, dar cum țara era în timp de pace, nu aveam în cine să trag, așa că mi-am răscumpărat milităria și m-am întors la vechea mea meserie. E ciudat cum au evoluat lucrurile. Dar îți mai spun un lucru — n-aș fi fugit niciodată dintr-o bătălie, cum au făcut-o iepurii ăștia fricoși.

— Ai fost tunar? Adică ai tras cu unul dintre tunurile alea mari?

— Un tun de optsprezece, da, tinere Ward. Cel mai mare tun din Comitat. Am fost tunar-șef, și sergent, pe deasupra. Adevărat până-n cele mai mici detalii, așa era tunul meu!

— L-am văzut, i-am spus eu. În vară, soldații l-au adus din Colne și l-au folosit ca să străpungă Turnul Malkin.

— Cât timp le-a luat? se interesă Arkwright.

— Au tras cam de la prânz până la apusul soarelui și apoi au sfârșit treaba în mai puțin de un ceas, în dimineața următoare.

— Așa? Nu-i de mirare că războiul din sud merge atât de prost. Am văzut turnul ăla și cred că eu i-aș fi putut străpunge zidurile în mai puțin de două ore. Totul depinde de tehnică și de pregătire, tinere Ward! zâmbi el.

Era ciudat cât de vesel și de vorbăreț devenise deodată. Parcă prinsese aripi, ca și cum bătaia cu dezertorii îi ridicase moralul.

Înapoi la sihăstrie însă, mânia lui Arkwright dădu din nou în clocot când descoperi că sihastrul nu fusese în stare să descopere bârlogul Morwenei.

— Eu mi-am îndeplinit partea mea din învoială — acum e rândul tău! zbiră el.

— Ai răbdare, William, zise Judd Atkins, calm. Pot crește grânele iarna? Bineînțeles că nu, pentru că toate lucrurile au timpul lor. Am spus că nu l-am descoperit încă. Nu că n-aș fi în stare s-o fac, până la urmă. Și m-am apropiat destul de mult ca să-ți spun că ai dreptate. Bârlogul ei se află undeva în Ținutul Lacurilor din sud. Dar e greu să găsești o vrăjitoare. Fără îndoială, își folosește puterile ca să-și ascundă lăcașul. E cumva o vrăjitoare deosebit de puternică?

Arkwright aprobă din cap.

— Nu se află alta mai puternică. Adevăratul ei nume e Morwena, dar unii îi spun Ochi-de-sânge. De bună seamă c-ai auzit și tu de ea.

— Da, am auzit, răspunse sihastrul. Ambele nume îmi sunt cunoscute. Dar cine n-a auzit? Orice mamă din Comitat tremură la auzul lor, căci zeci de copii au dispărut din cauza acestei vrăjitoare în ultimii douăzeci de ani. O să fac tot ce pot să te ajut, dar acum sunt obosit. Treburile astea nu pot fi grăbite. O să încerc din nou mâine, când lucrurile vor fi mai potrivite. Cum e vremea?

— S-a făcut mai cald și a început să bureze, mormăi Arkwright, nici pe departe împăcat.

— Doar nu vrei să călătorești pe-o astfel de vreme, nu? De ce nu rămâneți aici, peste noapte? Ați mâncat?

— Nu, de azi-dimineață. Eu n-am probleme, dar tânărul Ward, aici de față, e mereu flămând.

— Atunci o să încălzesc niște ciorbă pentru toți trei.

Înainte de a mânca, Arkwright m-a dus afară, pe coasta întunecată a muntelui, și ne-am antrenat din nou în lupta cu toiegele. Părea hotărât să se îngrijească de pregătirea mea indiferent de loc și de moment. O ploaie mărunță ne izbea în față, în timp ce încercam să ne ținem echilibrul pe iarba alunecoasă. De data asta, nu m-a mai lovit, ci s-a mulțumit să mă silească să dau înapoi și să-mi încerce îndemânarea într-ale apărării.

— Ei bine, tinere Ward, destul pentru azi, zise el, în cele din urmă. Chiar cred că încep să deslușesc un licăr de progres. Am văzut cum i-ai ținut piept caporalului, mai devreme. Ai luptat bine, băiete. Ar trebui să fii mândru de tine. Ține-o tot așa și, în șase luni, o să fii în stare să-ți porți singur de grijă.

Cuvintele lui m-au însuflețit și, întorcându-ne spre peșteră, am început să mă gândesc cu nerăbdare la ciorbă. Dar s-a dovedit o mare dezamăgire. Zeama era amară și, de la prima înghițitură, am făcut o mutră lungă. Mă întrebam ce-o fi pus sihastrul în ea.

Văzându-mă, Arkwright doar a zâmbit.

— Mănâncă, tinere Ward! E cea mai bună ciorbă de ierburi de care poți avea parte la nord de Caster. Judd e vegetarian. Câinii vor mânca mai bine decât noi, în seara asta.

Sihastrul nu dădu niciun semn că s-ar fi simțit jignit de vorbele lui Arkwright, dar, din respect, mi-am golit bli-dul și apoi i-am mulțumit. Nu știu ce-o fi fost în zeama aceea, dar am tras apoi cel mai bun somn de când ple-casem de la Chipenden.

CAPITOLUL 15 DANSUL DEGETULUI

Dimineată, n-am avut parte de mic dejun. Curând după ce se luminează de ziuă, Judd Atkins deschise harta lacurilor și o întinse pe pământ, lângă foc.

— Așa! zise el, după ce o studie o vreme cu atenție. Am dormit bine astă-noapte și sunt mult mai încrezător azi. Ar trebui s-o pot găsi acum.

Spunând acestea, scoase două obiecte din buzunar. Unul era un crâmpei de sfoară subțire, celălalt, degetul retezat al vrăjitoarei. Legă apoi un capăt al sforii de deget.

Sihastrul văzu că-l urmăresc atent și zâmbi.

— Înainte de a mă retrage din lumea plină de păcate, am fost căutător de apă, Thomas. De obicei, foloseam o

ramură de mesteacăn. Multe dintre izvoarele din nordul Comitatului au fost găsite de mine. Din când în când, descopeream și persoane dispărute. Legam un petic de haină sau o șuviță de păr cu o sfoară și le treceam pe deasupra unei hărți până când simțeam o zvâcnire în mână. Din nefericire, mulți dintre cei pe care îi găseam astfel erau deja morți, dar, chiar și-așa, familiile lor îmi erau recunoscătoare pentru trupurile neînsuflețite pe care le puteau îngropa în pământ sfințit. Acum, hai să vedem dacă pot găsi și o vrăjitoare de apă, pe nume Morwena...

Se apropie și Arkwright și ne-am uitat amândoi cum sihastrul începe o căutare metodică. Mișcând degetul vrăjitoarei încet, de la vest la est, apoi de la est la vest, căuta pe fâșii drepte, spre nord, pe toată lățimea hărții. După mai puțin de un minut, mâna îi tresări deodată. Se opri, respiră adânc, își duse mâna mai la dreapta și o aduse înapoi, foarte încet și în linie dreaptă. Brațul îi tresări din nou, de data asta zvâcnind în sus cu putere, așa încât degetul vrăjitoarei începu să danseze la capătul sforii.

— Pune semn aici, William! ceru sihastrul, iar Arkwright îl ocoli, îngenunche și desenă o cruce mică în locul indicat.

Sihastrul continuă să cerceteze harta. Curând, mâna îi zvâcnea din nou. Peste alte câteva clipe, degetul retezat dansa iar la capătul sforii, când bătrânul descoperi și cea de-a treia locație. De fiecare dată, Arkwright marca locul cu foarte mare atenție. Sihastrul continuă pe toată harta, dar nu mai găsi altceva.

Toate cele trei cruci erau la vest de Lacul Coniston: cea dintâi pe malul dinspre nord-vest, a doua marca un mic ochi de apă numit Tăul Caprei, iar a treia, mai spre nord, Lacul Cumpenei.

— Așadar, toate trei sunt sălașe ale vrăjitoarei, bătrâne, sau pur și simplu nu ești sigur? întrebă Arkwright, nerăbdător.

— E nevoie să fiu sigur ca să am dreptate? Întotdeauna trebuie să lăsăm loc și pentru îndoială, William. Ar putea foarte bine să fie vorba despre toate trei. Sunt sigur că petrece un timp în fiecare, explică sihastrul. S-ar putea să mai fie chiar și altele, mai la nord decât mi-ai cerut tu să caut. Cel mai puternic răspuns l-am primit însă pe malul Lacului Coniston, dar am simțit, de asemenea, că băntuie prin toată partea de vest a acestui lac. Cunoști bine locurile?

— Am fost chemat nu o dată pentru câte o treabă acolo, dar nu cunosc capătul cel mai nordic al lacului,

de la marginea Comitatului. Oamenii din Coniston sunt foarte ursuzi, înrădăcinați într-ale lor, și nu privesc cu ochi buni străinii. Mai degrabă ar suferi în tăcere decât să aducă un vraci din sud.

Am avut atâta minte cât s-o țin pentru mine, dar n-am putut să nu mă gândesc că asta era o exagerare din partea cuiva atât de puțin prietenos ca Arkwright, care abia de înghițea un ucenic în casa lui.

Tocmai când ne pregăteam să plecăm, vremea se schimbă brusc și, vântul se porni dinspre vest, aducând o ploaie dezlănțuită pe coasta dealului, care răpăia pe acoperișul grotei și își făcea loc prin gura ei, uneori sfârâind la marginea focului.

— Bătrân nătâng ce ești, îl necăji Arkwright pe sihastru, de ce Dumnezeu ai ales o grotă cu intrarea spre locul de unde suflă vântul mai avan?

— Frigul și umezeala fac bine la suflet. Tu de ce stai într-o casă la marginea unei mlaștini, când ai putea trăi mult mai sănătos aici, în bătaia vânturilor? i-o întoarse Judd Atkins.

Pe fața lui Arkwright fulgeră mânia, dar nu spuse nimic. Trăia acolo pentru că aceea fusese casa părinților săi, iar acum, când spiritul mamei sale era captiv, n-o

mai putea părăsi. Sihastrul probabil nu avea habar de asta, altminteri cu siguranță n-ar fi spus ceva atât de crud.

Din pricina vremii neîmblânzite, Arkwright hotărî să mai rămânem o noapte și să pornim spre Coniston la prima geană de lumină. Când Judd puse lemne pe foc, Arkwright mă luă la pescuit, deși ploua cu găleata. Am crezut că va folosi vreo undiță sau vreo plasă, dar el avea o metodă pe care o numea „gâdilă”.

— N-ai să suferi niciodată de foame dacă poți să faci asta! mi-a spus.

Ei bine, metoda consta în a te întinde pe burtă, pe malul râului, cu mâinile în apa rece. Trebuia să gâdili burta unui păstrăv, astfel ca el să se dea înapoi în palma ta și-atunci să-l arunci peste cap, în iarbă. Îmi arătă cum se face, dar trebuia multă răbdare și mie unuia nu mi-a poposit în palmă niciun păstrăv. Arkwright a prins totuși doi, pe care, în scurt timp, îi fripsese excelent. Sihastrul s-a mulțumit cu încă o înghițitură din fiertura sa, ceea ce-a însemnat că mie și lui Arkwright ne-a revenit câte un pește de fiecare. Erau delicioși și, curând, m-am simțit mult mai bine.

Dar apoi am avut iar parte de o luptă cu toiegele. M-a dezarmat cu ușurință și m-am ales cu o vânătaie pe braț, iar Arkwright a continuat până când n-am mai putut

mișca, frânt de oboseală. Prin urmare, am mai petrecut o noapte în grota aceea, dar, cu siguranță, somnul a fost mult mai odihnitor decât la moară.

Spre zori, ploaia s-a oprit, iar noi am pornit neîntârziat spre lacurile de la nord.

Vraciul avusese dreptate în privința peisajului din partea asta a Comitatului. Când am ajuns la Coniston și am luat-o de-a lungul malului său vestic, străjuit de copaci, totul în jurul nostru era o încântare. Pantele dinspre est erau împădurite cu foioase și conifere, cele din urmă fiind îndeajuns de verzi cât să învieze mohorâta zi de toamnă târzie. Norii se ridicaseră, așa că aveam o priveliște spectaculoasă a munților de la nord, iar zăpada căzută pe culmi le contura vârfurile cu un alb strălucitor pe fundalul cerului plumburiu.

Arkwright părea puțin mai binedispus, așa că, plictisit de îndelungata tăcere — nu scosese un cuvânt de când părăsiserăm grota sihastrului —, am riscat o întrebare:

— Muntele din față este cumva Bătrânul din Coniston?

— Întocmai, tinere Ward, ar trebui să știi asta după ce, ieri, am studiat harta aceea. Impresionant, nu? Cu mult mai înalt decât dealurile din spatele casei domnului Gregory. Îți bucură ochii, dar, uneori, locuri de aceeași

importanță nu ies la fel de mult în evidență. Vezi malul ăla de colo? zise el, arătând către partea cealaltă a lacului, dinspre răsărit.

Am făcut un semn de încuviințare.

— Ei bine, ăla e locul unde l-am ucis pe Spintecătorul din Coniston. Chiar sub malul de colo. Probabil cel mai bun lucru pe care l-am făcut de când mi-am încheiat ucenicia cu domnul Gregory. Dar dacă aş putea s-o prind sau s-oucid pe Morwena, de bună seamă că isprava asta ar întrece-o pe cea de-atunci.

Ceva ce aducea a rânjet îi încreți fața, ba chiar începu să fluiere încet, în vreme ce câinii săreau pe lângă noi, clămpănind în gol, entuziasmați.

Am intrat în satul Coniston pe la miazăzi. Am văzut câțiva localnici, dar păreau neprietenoși; unii chiar au preferat să traverseze pe partea cealaltă a drumului decât să treacă pe lângă noi. Era de așteptat. Cei mai mulți oameni erau foarte tulburați la gândul de a se afla aproape de un vraci, și asta chiar și la Chipenden, unde domnul Gregory se stabilise deja de patru ani. Magistrului meu îi plăcea să păstreze distanța și evita să meargă pe mijlocul drumului, iar când mă duceam după provizii, nu toată lumea era la fel de prietenoasă ca negustorii, care se bucurau să ne aibă mușterii statornici.

Ajungând la un fir de apă curgătoare — trecut pe hartă cu numele de Izvorul Bisericii —, am început să urcăm o potecă abruptă ce ducea spre vest, lăsând în urmă îngrămădirea de case cu hornurile lor fumegânde. Înaintea noastră se ridicau uluitoarele piscuri ale Bătrânului, dar tocmai când începuseră să mă doară picioarele de la urcuș, Arkwright ne conduse într-o curte mică, din fața unei taverne de la marginea drumului. Plăcuța de lemn de la intrare anunța:

**HANUL
IZVORULUI**

Doi bătrâni stăteau în prag, fiecare cu câte o halbă de bere în față. Se dădură în lături ca arși, făcându-ne loc, spaima de pe fețele lor nefiind stârmită doar de vederea celor doi câini-lupi feroși. Recunoscuseră, după haine și toiege, cu ce ne îndeletniceam.

Taverna era pustie, dar mesele erau curate și un foc primitor ardea puternic în cămin. Arkwright merse până la tejgheaua de lemn și bătu cu putere în ea. Am auzit pe cineva urcând scările și un bărbat rotofei, cu fața veselă și prietenoasă, încins cu un șorț curat, apăru pe ușa deschisă din dreapta noastră.

L-am văzut aruncând iute o privire îngrijorată spre câini și apoi măsurându-l cu privirea pe Arkwright din cap până-n picioare. Imediat însă, zâmbetul lui nedumerit de la început se prefăcu în expresia de întâmpinare a unei gazde cu experiență, puse pe treabă.

— Bună ziua la dumneavoastră, domnii mei, zise el. Cu ce vă pot fi de folos? O cameră, o masă ori numai două stacane din cea mai bună bere pe care o am?

— O să luăm două camere, hangiule, și o masă de seară — stufat, dacă aveți. Până atunci, o să ne așezăm acolo, în colț, lângă foc, și o să începem cu un carcalete.

Hangiul făcu o plecăciune și se îndepărtă grăbit. Eu m-am așezat pe scaunul din fața lui Arkwright, întrebându-mă ce se petrecea. În foarte rarele ocazii în care domnul Gregory și cu mine stăteam la vreun han, împărțeam aceeași cameră — el dormea în pat, iar eu pe podea. Arkwright, în schimb, comandase câte o odaie pentru fiecare.

— Ce-i ăla un carcalete? am întrebat eu.

— Ceva care te înveselește într-o seară rece și umedă de toamnă. Un amestec de vin fiert cu mirodenii și crupe fierte-n lapte, exact ce trebuie ca să ne crească pofta de stufat.

M-am cam îngrijorat, la început, când mi-a zis de vin. Lupta cu soldații îmi arătase cât de violent și de nestăpânit putea deveni Arkwright după ce bea și mă temeam de el când era astfel. Sperasem că o lăsase mai moale cu băutul în ultima vreme, dar se pare că episodul cu soldații îl ațâțase.

Am făcut un efort să privesc partea bună a lucrurilor, căci dormitul la un han era cu siguranță mai îmbietor decât o noapte petrecută lângă un gard viu sau într-un hambar bătut de vânt — cu toate că știam că John Gregory avea, adesea, motive foarte întemeiate să procedeze astfel. În primul rând, s-ar fi așteptat de la noi să ajunăm înainte de a înfrunța Întunericul, iar în al doilea, nu-i plăcea să știe lumea de treburile lui. S-ar fi apropiat, probabil, de unul dintre cele trei presupuse bârloguri ale Morwenei fără să treacă prin sat. Într-o așezare micuță ca asta, veștile se răspândeau iute ca focul. Cum hotărâserăm să ne petrecem noaptea acolo, tot Conistonul avea să știe curând că un vraci și ucenicul lui se aflau la han. Iar, uneori, vrăjitoarele aveau și prieteni printre localnici — aflasem asta în Pendle. Chiar și o vrăjitoare de apă malefică precum Morwena ar fi putut avea iscoade.

Pentru o vreme, m-am luptat cu mine însumi, neștiind ce să aleg: să nu-i spun nimic lui Arkwright și să suport

urmările ori să-i vorbesc de temerile mele și să risc să mă bată sau, cel puțin, să mă ocărăscă zdravăn. Simțul datoriei a câștigat, în cele din urmă.

— Domnule Arkwright, am început eu, păstrându-mi vocea scăzută, ca să nu ne audă hangiuul, dacă s-ar fi întors tocmai atunci, crezi că e înțelept din partea noastră să stăm aici, în văzul tuturor? Morwena ar putea să aibă prieteni în zonă.

Arkwright zâmbi strâmb.

— Nu mai fi așa de speriat, tinere Ward. Vezi vreo iscoadă prin preajmă? Ține minte, când ești cu mine, faci lucrurile în felul meu — iar eu am nevoie de puțină odihnă și de întăritoare înainte să mă înfrunt cu Morwena. Socotește-te norocos că o să ai burta plină și un pat moale la noapte, domnul Gregory nu-și tratează niciodată ucenicii atât de bine.

Probabil că avea dreptate. Nu era nimeni în jur și amândoi meritam o masă bună și odihnă după cele două nopți petrecute în peștera sihastrului. Eram sigur că domnul Gregory ar fi stăruiat să ajunăm înainte de a da piept cu Morwena, dar m-am hotărât să nu-l mai contrazic pe Arkwright — mai ales că, foarte curând, avea să se îmbete iarăși. M-am așezat mai bine în scaun, încetând să-mi mai fac griji și bucurându-mă de porția mea de carcalete.

Dar, curând, taverna a început să se aglomereze, iar când ne-a sosit într-un sfârșit mâncarea, aburindă, un grup de fermieri golea halbă după halbă, iar cele mai multe mese erau ocupate de oameni veseli, prietenoși, care glumeau, râdeau și-și umpleau burdihanele. Ni s-au aruncat câteva priviri bănuitoare și mi-am dat seama că unii vorbeau despre noi. Câțiva clienți chiar s-au întors din prag, la vederea noastră. Poate că erau doar tulburați de venirea noastră sau poate la mijloc era ceva mult mai sinistru.

Apoi, lucrurile au început s-o ia razna. Arkwright i-a cerut hangiului o halbă din cea mai tare bere a casei. A băut-o în câteva secunde, apoi a mai cerut încă una, și încă una. Cu fiecare înghițitură, glasul îi era tot mai spart și cuvintele mai dezlănate. Când se ridică să se ducă la tejghea după a șaptea halbă, se împiedică de masa cuiva, vărsând băuturile și alegându-se cu niște priviri mâni-oase. Am rămas la locul meu, încercând să nu-i atrag atenția asupra mea, dar Arkwright părea să nu aibă treabă cu mine. La tejghea, povestea cui voia să-l asculte cum îl învinsese el pe Spintecătorul din Coniston.

După o vreme, se întoarse clătinându-se la masa noastră, cu a opta halbă în mână. O bău repede, apoi râgâi zgomotos, atrăgându-și iar priviri piezișe de la cei din jur.

— Domnule Arkwright, am îndrăznit eu, nu credeți c-ar trebui să mergem la culcare acum? Mâine avem o zi grea și s-a făcut târziu...

— Iar începe, răspunse Arkwright tare, astfel că își găsi curând audiența dorită. Când o să învețe oare ucenicul meu că eu sunt cel care dă ordinele, nu viceversa? O să mă duc la culcare când o să-mi fie somn, tinere Ward, și nu mai devreme, mârâi el.

Umilit, mi-am plecat fruntea. Ce era să mai zic? După mine, noul meu magistru făcea o mare greșeală îmbătându-se atât de rău chiar înainte s-o înfruntăm pe Morwena, dar, cum spusese chiar el, eu eram doar un ucenic și trebuia să-i ascult ordinele.

— Întâmplător, băiatul totuși are dreptate, zise hangiul, venind să ne curețe masa. Nu-mi place să gonesc clienții cu bani, dar ai cam întrecut măsura, Bill, și o să cam ai nevoie să ai capul limpede, dacă într-adevăr te duci s-o vânezi pe Morwena.

Am înlemnit. N-aș fi crezut că magistrul meu îi dezvăluise și hangiului ce planuri aveam — oare cui îi mai spusese, cât stătuse la teighea?

Arkwright izbi cu pumnul în masă.

— Îmi spui tu mie că nu fac față după cât am băut? răcni el.

Deodată, în încăpere se făcu liniște, căci toată lumea se întorsese să se uite la noi.

— Nu, Bill, zise hangiuul, împăciuitor, și era clar că știa cum să-i ia pe bețivi. Ce-ai zice să te întorci mâine-seară, după ce vei sfârși cu Morwena, și să bei atunci cât do-rești — din partea casei.

Când rosti numele Morwenei, un val de șușoteli se porni printre ceilalți clienți.

— Bine, s-a făcut, se învoi Arkwright, spre marea mea ușurare. Tinere Ward, o să ne ducem la culcare devreme.

Am luat-o înainte, cu câinii, spre odăile noastre, iar el se împletici în urma noastră pe scări, dar când am intrat în odaia mea, a intrat și el după mine și a închis ușa, lăsând câinii afară.

— Ce părere ai de odaia ta? bolborosi el.

M-am uitat în jur. Patul părea îmbietor și totul, inclusiv perdelele, părea curat și bine îngrijit. Lumânarea de la capul patului era din ceară curată, de albine, nu din aceea puturoasă, de seu.

— Pare confortabilă, am zis.

Chiar atunci am observat o oglindă mare pe măsuța de toaletă din stânga mea.

— Să acopăr asta cu un cearșaf? l-am întrebat.

— Nu-i nevoie. Acum n-avem de-a face cu vrăjitoarele tale din Pendle, zise Arkwright, clătinând din cap. Nu, nu, nu, sughiță el, de data asta-i altfel. Foarte diferit, ține minte ce-ți spun. O vrăjitoare de apă nu poate folosi o oglindă ca să-i iscodească pe oameni. Nici măcar Morwena nu poate face asta. Oricum, tinere Ward, fii recunoscător. Domnul Gregory nu mi-a închiriat nicio-dată vreo odaie atât de confortabilă — în toți cei cinci ani cât i-am fost ucenic. Dar nu te face prea comod, nu te lăfăi ca un gândăcel într-un covoraș din fața sobei. Hai să ne bucurăm de vreo două ceasuri de odihnă, iar când orologiul bisericii va bate miezul nopții, vom pleca la vânătoare. La vânătoare! S-o iei la stânga, cum ieși pe ușă, și să cobori scările. Te aștept la ușa de la intrare. Ia-o încet și totul va merge ca uns!

Arkwright se împletici apoi afară din odaie, trăgând ușa după el, dar l-am putut auzi cântând „Am plecat la vânătoare”, în vreme ce bâjbâia, beat, să-și descuie ușa de la cameră. Atunci, fără să mă mai dezbrac, m-am întins pe pat. Oi fi dormind eu buștean, dar mă pricepeam să apreciez timpul, chiar și în somn, și dacă-mi puneam în cap să mă trezesc, aveam s-o fac chiar înainte să înceapă clopotele să bată ora cu pricina.

CAPITOLUL 16 DÂRE DE SÂNGE

Eram obosit după lungul drum pe jos până la Coniston, așa că am dormit adânc vreo două ore, dar m-am trezit brusc, cu puțin înainte să înceapă să bată clopotele bisericii. Din instinct mi-am dat seama că e miezul nopții, dar am numărat totuși bătăile, ca să fiu sigur.

Cu toate acestea, când am ajuns la ușa de la intrare, Arkwright nu era acolo. M-am uitat în jur, apoi am pornit spre camera lui. M-am oprit puțin pe hol și am ascultat: l-am auzit sforăind. Am bătut ușor în ușă, dar, cum nu mi-a răspuns, am deschis-o încet. Gheară și Colț au scos amândoi odată câte un mârâit gros când

am intrat în odaie, dar când m-au văzut, au început să dea din coadă.

Arkwright era întins pe pat, complet îmbrăcat. Dormea cu gura larg deschisă și sforăia zgomotos.

— Domnule Arkwright, i-am zis eu la ureche, domnule Arkwright, e timpul să vă sculați...

L-am strigat pe nume de mai multe ori, dar în zadar. În cele din urmă, l-am zgâlțâit de umăr și a sărit deodată în picioare, cu ochii holbați și fața schimonosită de mânie. Pentru o clipă, am crezut c-o să mă pocnească, așa că am început să turui:

— Mi-ai cerut să ne întâlnim afară, la miezul nopții, dar e trecut bine de miezul nopții...

Am văzut cum i se aprinde în ochi licărul lucidității; și-a coborât picioarele peste marginea patului și s-a ridicat anevoie.

Pe măsuta de la capul patului erau două felinare. Le-a aprins pe amândouă, mi-a întins mie unul, apoi a ieșit clătînându-se din odaie și a coborât scara, ținându-se de cap și gemând înfundat. A luat-o prin curtea din spate către panta de dincolo de ea, scăldată în lumina lunii. Am aruncat o privire către han: ferestrele de la etaj erau întunecate, dar la parter una încă mai arunca un

mănunchi de raze afară. Dinăuntru se auzeau niște glasuri răgușite și cineva lălăind aiurea.

Norii se împrăstiaseră și aerul era înghețat și tăios. Cei doi câini ne urmau îndeaproape, cu ochii sclipind însuflețiți. Am urcat pieptiș pe panta sudică a muntelui Bătrânul, până când zăpada a început să ne scrâșnească sub tălpi. Nu era foarte groasă, dar prinsese o pojghiță de gheață.

Când am ajuns la Tăul Caprei, Arkwright s-a oprit. Micul iezer își primise numele pe merit: numai caprele de munte s-ar fi putut simți ca acasă pe malurile sale povârnite și pe steiurile de piatră suspendate, inaccesibile omului. Malul pe care ne aflam era presărat cu stânci mari, făcând dificil accesul. Dar Arkwright nu se oprise să admire priveliștea. Spre uimirea mea, se aplecă brusc și începu să vomite violent, dând afară jeturi de bere amestecată cu stufat. M-am întors cu spatele la el și m-am îndepărtat câțiva pași, simțind că mi se întoarce stomacul pe dos. A continuat așa o vreme, dar apoi s-a oprit din icnit și l-am auzit trăgând adânc aer în piept.

— Te simți bine, tinere Ward? întrebă el, apropiindu-se de mine cu pași nesiguri.

Am încuviințat, dând din cap. Încă mai gâfâia și pe frunte avea broboane de sudoare.

— Stufatul ăla trebuie să fi fost stricat. Las' c-o să-i spun eu vreo două hangiului dimineață, nicio grijă!

Arkwright trase aer în piept și își șterse fruntea și gura cu dosul palmei.

— Nu mă simt prea bine. Cred că am nevoie de un pic de odihnă, zise el.

Am găsit, în apropiere, un bolovan pe care să stea și ne-am așezat împreună, într-o tăcere neîntreruptă decât de gemetele sale și de scâncetele la unison ale câinilor.

După vreo zece minute, l-am întrebat dacă nu se simțea mai bine. A dat din cap în semn că da și a încercat să se ridice, dar i s-au înmuiat picioarele și a căzut înapoi, ca un sac.

— Să mă duc singur, domnule Arkwright? i-am propus. Nu cred că ți-ai revenit destul cât să cauți vrăjitoare pe aici, ca să nu mai spun că mai avem și de mers înapoi la Coniston.

— Nu, băiete, nu poți să te duci singur. Orice-ar spune domnul Gregory, aici e vorba de Morwena, totuși. Mai stai cinci minute și-o să fiu ca nou.

Peste alte cinci minute, își voma și ultimele rămășițe din stomac; în mod clar, n-avea să fie în stare să pornească după Morwena în noaptea aceea.

— Domnule Arkwright, am insistat eu, cred c-ar fi mai bine să rămâi aici, cât arunc eu o privire prin

preajmă... sau putem să ne întoarcem la han și s-o căutăm pe Morwena mâine-noapte.

— Trebuie s-o facem acum, mă întrerupse Arkwright. Vreau să mă întorc la moară cât mai repede cu putință. Altfel, aș lipsi prea mult.

— Ei bine, atunci lasă-mă să caut eu în jurul lacului, am stăruit eu. O să iau un câine cu mine — voi fi în siguranță așa.

A primit, dar fără tragere de inimă.

— Bine. Ai câștigat. Nu mă simt în stare să ajung până la Coniston în noaptea asta. Te întorci pe unde am venit, spre nord-vestul lacului, și cauți acolo. Ține-ți felinarul acoperit, ca să nu atragi atenția cui nu trebuie. Dacă o vezi pe Morwena — sau pe oricine altcineva și se pare că se poartă ciudat —, nu risca nimic. Ține-te la distanță. Ai grijă la ochiul de sânge și încearcă doar să afli unde anume se ascunde, dar nimic în plus. Numai uită-te și întoarce-te să-mi spui ce-ai aflat. Dacă o să mă simt mai bine, o să arunc și eu o privire pe-aici; apoi, mai târziu, vom putea căuta împreună pe lângă Lacul Cumpenei. Și ia cățeaua cu tine, îmi porunci el, așa o să ai mai multe șanse să scapi, dacă dai de bucluc. Crezi că mai știi să te întorci la Coniston de aici?

Am dat din cap. Harta îmi rămăsese bine întipărită în memorie.

— Bine. Noroc și ne întâlnim aici.

Fără să mai aștepte vreun răspuns, se aplecă și șopti ceva la urechea lui Gheară, bătând-o ușurel cu palma pe spinare de trei ori. După ce am tras închizătorile de lemn pe lângă sticla felinarului, am luat-o către Lacul Coniston, cu Gheară venind ascultătoare pe lângă mine. Nu făcusem decât câțiva pași, când l-am auzit pe Arkwright icnind și gemând din nou. Eram sigur că nu fusese nimic în neregulă cu stufatul. Berea trebuie să fi fost foarte tare, iar el o dăduse pe gât mult prea repede.

Așadar, cu Gheară alături, m-am îndreptat spre Lacul Coniston pe direcția în care se afla luna, care tocmai apăruse deasupra copacilor.

În timp ce coboram panta către sat, pe același drum pe care veniserăm, un strigăt straniu se auzi de undeva din față. Am așteptat, încordat și neliniștit, simțind pri-mejdia. Era ceva cunoscut în strigătul acela. Putea foarte bine să fie un soi de avertisment sau de semnal. Dar apoi chemarea ciudată s-a repetat, chiar aproape deasupra capului meu și mi-am amintit deodată unde o mai auzisem — în mlaștină, cu puțin înainte s-o întâlnesc pe Morwena și să mă târască în noroi. În aceeași clipă, am zărit ceva zburând înapoi spre Tăul Caprei.

Fără îndoială, era un soi de pasăre; m-am hotărât să-l întreb despre asta pe Arkwright cu prima ocazie. Putea fi legată de Morwena. Unele vrăjitoare foloseau fie magia de sânge, fie magia de oase, dar erau și câteva care foloseau vietățile casei — animale care deveneau ochii și urechile lor și le ascultau întru totul poruncile. Poate că pasărea aceea ciudată era iscoada Morwenei?

În cele din urmă, am ajuns în sat și am străbătut repede străzile pustii, cu Gheară pe urmele mele. Numai câteva lumini mai pâlpâiau în ferestre. Odată ce-am trecut și de ultima casă, am ocolit lacul pe malul nordic, ținându-mă la adăpostul copacilor, de unde aveam o vedere bună asupra malului și a apei ce lucea argintie în lumina lunii.

Timpul trecea greu și, cu toate că și eu, și Gheară am căutat mult și bine, n-am văzut și n-am auzit nimic demn de atenție. Începusem să mă gândesc la Alice, întrebându-mă ce făcea și dacă îi era la fel de dor de mine cât îmi era mie de ea. M-am gândit și la magistrul meu, John Gregory. Oare se afla în siguranță, în patul lui, la Chipenden, sau, ca și mine, bântuia prin noapte, cu treburi de-ale vracilor?

În cele din urmă, m-am hotărât să mă întorc la Tăul Caprei și la domnul Arkwright — nu era nici urmă de Morwena pe-aici.

Urcușul mi se păru mai greu, de data asta, și cu toate că poteca se înălța treptat, se învârtea cumva în jurul Bătrânului. Curând, călcam din nou pe zăpada înghețată, luând-o după urmele pe care le lăsaserăm la venire. În cele din urmă, am ajuns în locul unde-l lăsasem pe Arkwright. Încercam să mă mișc fără să fac zgomot, ca să nu atrag atenția cuiva care-ar fi putut pândi dintre stânci, dar deodată, spre disperarea mea, Gheară începu să urle și apoi țâșni ca o săgeată înainte.

Mi-a luat ceva timp până am ajuns-o din urmă și a trebuit să mă ajut de toiag, să nu alunec pe zăpadă. Când m-am apropiat, am tras închizătorile felinarului, ca să văd mai bine.

Mi-a stat inima-n loc. Se părea că Arkwright și Colț o găsiseră pe Morwena — sau, mai curând, că ea-i găsisese pe ei. Trupul lui Colț zăcea nemișcat pe zăpada mânjită de sânge. Avea gâtul spintecat. Erau niște urme în jurul lui — niște tălpi cu gheare și cu degetele unite, dar ale cuiva care mergea în două picioare. O altă dâră lată de sânge ducea spre apă. În timp ce Gheară chelălăia cu jale lângă perechea sa, eu mi-am strâns mai bine în mână toiagul, năucit de ce aveam în fața ochilor, și am luat-o după dâra de sânge.

La lumina felinarului, am văzut toiagul lui Arkwright pe marginea lacului și o cizmă de-a lui jumătate în apă, jumătate afară. Era sfâșiată și arăta de parcă îi fusese smulsă din picior.

La început, n-am avut nicio îndoială despre ce se întâmplase: Morwena îl ucisese pe Colț și apoi îl prinsese pe Arkwright și-l târâse în apă. Dar apoi am observat mai în spate și alte urme de tălpi cu degetele unite. Multe. Nu fusese doar o vrăjitoare de apă aici. Dacă Arkwright o întâlnise pe Morwena, aceasta nu fusese singură. Să-l fi atacat oare din apă, în vreme ce vrăjitoarele celelalte veniseră pe la spatele lui Arkwright, tăindu-i orice cale de scăpare?

Inima mi s-a zvârcolit în piept de frică. Putea fi chiar acum ascunsă sub apă, urmărindu-mă. Ar putea fi chiar mai multe vrăjitoare, așteptând doar prilejul să atace. În orice clipă puteau țâșni de sub oglinda lacului și-atunci aș fi avut și eu aceeași soartă.

Gheară începu să urle de durere, ecoul întorcându-se din stânca de alături. Cuprins de panică, am luat-o la fugă cât de repede am putut. Cu fiecare pas mă simțeam tot mai în siguranță, iar urletele câinelui deveneau din ce în ce mai slabe. La un moment dat, m-am temut că ar putea suferi aceeași soartă ca și tovarășul ei, așa că

m-am oprit și am fluierat după ea. Am încercat de trei ori, fără niciun rezultat, și atunci am pornit grăbit spre han.

Mahmur cum era, Arkwright nu avusese prea multe șanse să se apere. O fi fost el un vraci cu experiență, dar făcuse o mare greșeală bând atât de mult. O greșeală care-l costase viața.

Am ajuns la adăpostul hanului și m-am încuiat în odaia mea, neștiind ce altceva să fac. De îndată ce avea să se lumineze de ziuă, voiam să pornesc spre Chipenden și să-i povestesc Vraciului ce se întâmplase. N-aș fi putut spune, cu mâna pe inimă, că-mi plăcuse prea mult Arkwright, dar eram mâhnit și zdruncinat de felul în care murise. Fusesse un vraci priceput și m-ar fi învățat o mulțime de lucruri folositoare — poate chiar vitale. Deși era violent și-i plăcea să bea, fusesse un dușman de temut al Întunericului, iar Comitatul avea să fie mai nesigur după moartea lui.

Dar eu oare nu eram în primejdie chiar acum? Ușile puteau fi sparte. Dacă hangiul jucase un rol în toată afacerea asta, vrăjitoarele de apă știau probabil cine și unde

eram. Ar fi putut apărea chiar Morwena sau ar fi putut trimite alte vrăjitoare de apă să mă târască până la lac.

Mi-am amintit atunci că Alice îmi propusese să folosim oglinda ca să comunicăm. Vraciului nu i-ar fi plăcut deloc treaba asta, dar eram disperat. Trebuia să le spun numaidecât ce se întâmplase. Poate că Vraciul avea să vină în nord, să mă ajute. Poate chiar avea să-mi dea întâlnire la jumătatea drumului.

Stând pe marginea patului, m-am aplecat și mi-am lipit palmele de sticla rece a oglinzii, apoi am început să mă gândesc la Alice, așa cum mă instruisese ea. Am încercat să-mi aduc în minte fața ei și m-am gândit la discuțiile pe care le avuseserăm, la timpurile fericite petrecute împreună în casa Vraciului de la Chipenden. M-am concentrat din răspuțeri, dar nu s-a întâmplat nimic.

După o vreme, m-am întins pe pat și am închis ochii, dar continuam să am în minte imaginea de groază cu trupul lui Colț neînsuflețit, sângele de pe zăpadă și cizma lui Arkwright părăsită în apă. M-am ridicat în capul oaselor și mi-am luat capul în mâini. Oare Alice mă simțea și folosea ce o învățase mătușa ei, Osoasa Lizzie? O fi descântat chiar acum în fața oglinzii, acolo, în casa din Chipenden?

Cum ar fi putut să funcționeze vraja, când ne despărțea o asemenea distanță? Și dacă o prindea magistrul meu? Ar fi înțeles oare că era o situație urgentă? Poate c-ar fi gonit-o — poate că asta avea să fie exact scuza pe care o căuta.

După vreo zece minute, mi-am lipit din nou mâinile de oglindă. De data asta, m-am gândit la momentul în care o condusesem pe Alice la mătușa ei din Staumin. Mi-am amintit de iepurii gustoși pe care-i prinsese și-i fripsese chiar ea, apoi cum mă luase de mână. Mâna ei o ținuse pe-a mea, iar eu mă simțisem un pic vinovat, știind că Vrăciului nu i-ar fi plăcut una ca asta, dar fusesem cu adevărat fericit.

Numaidecât oglinda începu să se lumineze, sticla se încălzi sub palmele mele și, deodată, în față-mi apărură chipul lui Alice. Mi-am lăsat mâinile jos și m-am uitat drept în ochii ei.

Gura i se deschise și începu să vorbească, dar oglinda rămase mută. Știam că vrăjitoarele folosesc oglinzi ca să se iscodească una pe alta și pe viitoarele lor victime, dar oare comunicau citindu-și de pe buze? Nu-mi dădeam seama ce zicea și am clătinat neajutorat din cap. Văzând asta, Alice se aplecă și oglinda începu să se înceteșeze. Rapid, scrise pe sticlă:

!etne h blfuc

Ce însemna asta? Pentru o clipă, am rămas nedumerit, dar apoi am izbutit să descifrez mesajul. Oglinda îi întorsese cuvintele invers. Era o indicație, „Sufală și scrie!”. Îmi arăta cum să-i comunic.

Atunci m-am aplecat și eu, am suflat peste oglindă, aburind-o, și am scris repede:

*Arkwright ucis de vrăjitoarea
de apă numită Morwena. AJUTOR!*

Alice făcu ochii mari, suflă și ea și scrise din nou:

? ite obnd

De data asta, mi-a fost mai ușor. *Unde ești?* Am șters oglinda cu palma, apoi am aburit-o din nou și i-am scris:

*Coniston. Pe drum, înapoi.
Spune-i vraciului.
Ne întâlnim la moara lui Arkwright.*

După vreo câteva secunde, am șters din nou oglinda, ca să-i văd fața. Ea dădu din cap și-mi zâmbi scurt, dar arăta foarte îngrijorată. În timp ce-o priveam, chipul ei începu să dispară, până când mi-am văzut iarăși doar propria reflexie.

M-am întins din nou pe pat și am așteptat zorile. Cu cât mai repede părăseam locul ăsta, cu atât mai bine.

CAPITOLUL 17 URMĂRIREA

La prima geană de lumină, m-am pregătit de plecare. Odăile și micul dejun fuseseră plătite dinainte pe trei zile, dar nu voiam să-mi mai arăt fața în sala de jos. Aveau să mi se pună întrebări despre dispariția magistrului meu, ca să nu mai spun că poate hangiul și clienții lui erau în cârdășie cu Morwena. Nu puteam risca, așa că, luându-mi sacul și toiagul, m-am furișat afară pe ușa din spate și, curând, mă îndreptam spre sud.

Cea mai ușoară și cea mai directă cale era pe lângă malul de vest al Lacului Coniston. M-am ținut la distanță de apă, gândindu-mă că Morwena sau celelalte vrăjitoare ar fi putut să mă urmărească. Dar abia

după-amiază, târziu, după ce deja trecusem de capătul sudic al lacului și mă îndepărtasem binișor, am început să bănuiesc că eram într-adevăr urmărit.

Auzeam niște zgomote slabe, dar neliniștitoare în spatele meu: câte un fojgăit prin tufișuri și, uneori, un trosnet îndepărtat de ramură ruptă. La început, mi-a fost greu să fiu sigur, pentru că, dacă mă opream, totul încremenea. De îndată ce porneam însă, zgomotele reîncepeau și, treptat, pe următoarele opt mile, părură că se apropiaseră de mine. Între timp, mă convinsesem că eram pândit. Lumina zilei se împuțina și nu-mi plăcea deloc ideea să fiu vânat pe întuneric, așadar, cu inima bătându-mi tare în piept, mi-am pus sacul jos, mi-am pregătit toiagul și m-am întors către urmăritorul meu. Am așteptat încordat, cu mușchii țepeni și cu toate simțurile în alertă, dar din desişul din spatele meu nu se ivi nicio vrăjitoare, ci Gheară.

Scânci și veni să se așeze la picioarele mele, cu capul aproape lipit de gheata mea stângă. Ușurat, am oftat și m-am aplecat s-o mângâi pe cap. Mi-am dat seama că eram de-a dreptul încântat s-o revăd. Se întâmplaseră multe din vremea când îmi era frică să mă întorc cu spatele la ea. Dacă eram urmărit de vrăjitoare, acum aveam un aliat formidabil.

— Bravo, fetițo! i-am zis încetișor.

Apoi m-am întors și mi-am continuat drumul cât de repede am putut, cu Gheară după mine. Instinctele îmi spuneau că eram încă în primejdie. Cu cât ajungeam mai curând la moară, cu atât mai bine, dar trebuia să iau o hotărâre în privința drumului. Aș fi putut s-o iau pe cel mai lung, spre est, urmând arcul larg al golfului, dar asta le-ar fi permis urmăritoarelor mele să mă ajungă sau chiar să-mi taie calea. O altă variantă ar fi fost să traversez plaja cu nisipuri periculoase, dar ar fi însemnat să aștept refluxul și călăuza și aș fi pierdut timp prețios, probabil îngăduindu-i Morwenei să mă prindă din urmă. Îmi era greu să mă decid, dar, în cele din urmă, am ales să traversez nisipurile.

Eram sleit de oboseală, dar m-am silit să continui să înaintez prin noapte. Având grijă să merg mai mult prin văi, am ocolit pe la vest munții unde stătuserăm cu sihastrul, dar curând am fost obligat să urc din nou. Într-un târziu, am început să cobor către golf. Marea îndepărtată scliffea sub razele lunii. Refluxul părea să se fi încheiat de mult, dar oare traversarea era sigură?

Ar fi trebuit să aștept până-n zori și apoi să încerc să găsesc călăuza. Nu știam unde locuia, dar speram să fie undeva pe partea aceasta a golfului, nu în capătul

celălalt. M-am oprit, în cele din urmă, la marginea unei pante muntoase nu foarte înalte, uitându-mă la întinderea de nisip ce se desfășura până departe. La est, pe linia orizontului, se zărea o slabă lumină purpurie care anunța răsăritul, dar mai era o oră și mai bine până atunci.

Gheară se lungi pe iarba albită de promoroacă, lângă mine, dar părea alertată. Își ținea urechile lipite de cap și mârâia continuu, înfundat, din gât. În cele din urmă, se liniști și nu mai scoase niciun sunet. Moțăiam, dar de fiecare dată când ațipeam, mă trezeam tresărind, gata să înfrunt pericolul. Lungul drum făcut pe jos mă storse de vlagă și, fără să-mi dau seama, în cele din urmă am căzut într-un somn greu, fără vise.

Dormeam probabil de vreo jumătate de oră, când un mârâit mai puternic al lui Gheară și colții ei trăgându-mă de pantaloni m-au trezit. Cerul era mult mai luminos și o briză puternică sufla dinspre golf. Puteam simți apropierea ploii. Mi s-a părut că surprind o mișcare cu coada ochiului. M-am uitat în sus, pe deal. La început, n-am văzut nimic, dar imediat părul mi s-a ridicat pe ceafă și am simțit primejdia. Am continuat să privesc atent și, după vreun minut, am deslușit în sfârșit o siluetă ce cobora panta spre mine, ținându-se la adăpostul copacilor. Gheară mârâi din nou. Să fi fost Morwena?

M-am ridicat în picioare, strângând bine toiagul în mână. Peste alte câteva clipe, am fost sigur că o vrăjitoare de apă se apropia de noi. Era ceva aparte în felul cum mergea, o ciudată rostogolire a trupului, probabil din pricina ghearelor și a degetelor unite de la picioare. Aveam de-a face cu o creatură făcută pentru apă și noroi, nu pentru o pantă acoperită cu iarbă alunecoasă. Dar o fi fost Morwena sau altă vrăjitoare, mai puțin periculoasă? Se apropiase de-acum, dar tot nu-mi dădeam seama.

Oare trebuia s-o înfrunt? Aveam la mine și toiagul, și lanțul de argint. Teoretic, oricare dintre ele mi-ar fi fost de ajuns ca să înving o vrăjitoare de apă obișnuită. Dar ele se puteau mișca într-adevăr foarte repede. Dacă o lăsam să se apropie prea mult, m-ar fi înhățat cu degetul ei ca un cârlig. Eram bun la aruncarea lanțului de argint, dar stâlpul de exerciții din grădina Vraciului nu se compara cu o vrăjitoare în carne și oase. O înfruntasem deja pe Grimalkin, vrăjitoarea asasină, și o ratasem — probabil de frică, de teamă și de oboseală. Dar și acum eram foarte obosit, iar frica începuse să prindă rădăcini în mintea mea.

Dacă dădeam greș cu lanțul, trebuia s-o țin la distanță cu toiagul, dar n-aș fi avut parte decât de o singura

ocazie de atac. În clipa în care o ratam, m-ar fi prins descoperit. Oare Gheară m-ar fi ajutat? Câinele era cu siguranță curajos și credincios. Mi-am amintit însă ce se întâmplase cu tovarășul ei, Colț.

Dacă lăsam o vrăjitoare în libertate, ar fi însemnat să nu-mi fac datoria. Dacă prindea pe altcineva, poate chiar un copil, din pricină că eu nu acționasem? Nu, trebuia s-o înfrunt.

Vrăjitoarea se apropiase acum la mai puțin de cincisprezece pași, când m-am răzgândit. Fața nu-i mai era în umbră și am putut vedea că avea ochiul stâng închis. Puteam zări chiar așchia de os care-i ținea lipite pleoapele. Era Morwena! Odată ce-și va deschide ochiul de sânge, aveam să fiu paralizat, împietrit, neajutorat...

Gheară mârâi un avertisment, dar era prea târziu. Vrăjitoarea își duse mâna la ochiul stâng și scoase așchia de os. Ochiul plin de sânge se deschise larg și se aținti asupra mea. Eram pierdut. Am simțit cum puterile îmi părăsesc trupul și voința de a mă mișca mi-a dispărut din minte. Tot ce mai puteam vedea era ochiul acela roșu, devenind tot mai strălucitor și mai mare.

Deodată, am auzit un mârâit și am simțit o lovitură puternică în spinare, care m-a doborât pur și simplu din picioare. Am aterizat cu fața în țărână, lovindu-mă la

frunte. Pentru o clipă, am rămas uluit, dar apoi am simțit răsufierea caldă a lui Gheară, care a început să mă lingă pe față. M-am ridicat și-am mângâiat-o cu mâna dreaptă, dându-mi seama că mă pot mișca din nou. Am înțeles imediat: câinele nu fusese sub influența vrăjitoarei. Ochiul Morwenei putea hipnotiza doar o singură victimă o dată. Gheară mă doborâse la pământ, rupând astfel vraja.

M-am ridicat repede în genunchi, dar mi-am ținut privirile în jos. Am auzit lipăitul tălpilor vrăjitoarei, care alerga cu toată viteza în josul pantei, spre mine. „Nu te uita la vrăjitoare!” îmi spuneam în gând, cu privirile în continuare ațintite în pământ. „Uită-te unde vrei, dar nu la ochiul ăla injectat!”

M-am ridicat fulgerător și am rupt-o la fugă spre țărnișă, cu Gheară urmându-mă îndeaproape. În mâna stângă încă mai țineam strâns lanțul de argint, dar cum aș fi putut spera să-l folosesc, când o singură privire spre vrăjmașa mea m-ar fi țintuit pe loc? Îmi tremurau picioarele — cu siguranță nu alergam destul de repede cât să scap de ea. Aș fi vrut să mă uit peste umăr, să văd cât de aproape era, dar nu îndrăzneam de frica ochiului hipnotizator. Mă așteptam să simt din clipă în clipă

gheara vrăjitoarei agățându-mă de ceafă sau străpun-
gându-mi gâtul.

— Gheară! am strigat, sărind jos, pe nisip.

În timp ce câinele găfâia alături de mine, mă simțeam
mai ușurat cu fiecare pas pe care-l făceam. Deocamdată,
scăpaserăm de vrăjitoare. Știam că Morwena n-ar fi pu-
tut suporta sarea depusă de flux pe nisip. Tălpile ei
desculțe și cu degete unite nu puteau călca pe așa ceva.
Dar cât puteam sta aici, pe plajă? Ne-ar fi urmărit și
ne-ar fi așteptat probabil până când am fi încercat să pă-
răsim din nou nisipurile. Și ce-aveam să ne facem când
venea fluxul?

Chiar dac-aș fi izbutit s-o păcălesc și să ies de pe plajă,
știam că m-ar fi urmărit până la moară. Eu eram deja
frânt de oboseală, dar știam că o vrăjitoare puternică,
așa cum era ea, nu obosea niciodată. Să risc să ocolesc
golful, cu ea în spate și, probabil, și cu alte vrăjitoare la
pândă pe undeva de-a lungul drumului, cu siguranță ar
fi fost o greșeală din partea mea.

Măcar de-ar fi fost călăuza aici, ca să mă treacă de
plajă. Dar nu se vedea pe nicăieri. Marea părea foarte
departe, însă nu aveam cum să apreciez dacă era sau nu
sigur să traversez acum. Arkwright îmi povestise cât de
periculoase erau fluxurile. Cei care mergeau pe jos se

înecau; trăsurile, pasagerii și caii erau măturați de ape și nu mai apăreau niciodată.

Dacă n-ar fi fost Gheară, aș fi stat acolo în cumpănă ore în șir, dar ea a țâșnit deodată de lângă mine, îndreptându-se către mare, apoi s-a întors și a lătrat. M-am uitat ca nătângul la ea; s-a întors alergând la mine, apoi a luat-o iar la fugă, în aceeași direcție, de parc-ar fi vrut s-o urmez. Eu încă mai șovăiam, dar când a venit a treia oară înapoi, m-a apucat de pantaloni și m-a smucit violent, aproape dându-mă peste cap, apoi a mârâit și a zbughit-o din nou.

De data asta, m-am luat după ea. Avea totuși o noimă, mi-am spus eu. Probabil că traversase nisipurile astea de multe ori, cu stăpânul ei, și cunoștea drumul. Ar fi trebuit să mă încred în instinctele ei și s-o urmez. Poate că, dacă făcuse drumul de curând, avea să mă ducă în locul unde aștepta călăuza.

Mergeam întins, îndreptându-mă către sud-est. Cerul se lumina cu repeziciune. Dacă-aș fi putut traversa nisipurile și aș fi ajuns în siguranță la moară, șanțul cu apă sărată avea să le țină departe pe Morwena și pe suratele sale. Și nu numai atât. Vrăjitoarea ar fi fost obligată să o ia pe drumul cel mai lung, ocolind golful, ca să ajungă la moara lui Arkwright, ceea ce ar fi însemnat pe puțin o

zi. Până atunci, cu puțin noroc, aveau să apară Vrăciul și Alice. Magistrul meu avea să știe cum să procedeze ca s-o învingă.

Când Gheară și cu mine ajunserăm la albia râului Kent, începu să plouă și se lăsă o ceață deasă. Părea să fie multă apă jos, în albie, dar mi-era cu neputință să spun cât de adâncă era, fără s-o fi încercat cu toiagul. Dar Gheară părea să știe ce face și o luase spre nord, paralel cu malul. Am mers de-a lungul albiei până când am ajuns la un cot, unde Gheară s-a oprit, a lătrat, s-a aruncat în apă și a înotat drept peste râu. Nu erau decât vreo cincisprezece sau șaisprezece pași până la malul celălalt. Ținându-mi sacul sus, încercam apa cu toiagul înainte de a păși, cu mare băgare de seamă. Era rece, dar în locul cel mai adânc abia îmi ajungea până la șold și, curând, trecusem dincolo.

Ceva mai încrezător, am început să alerg în urma lui Gheară. Se pornise vântul și ploaia se întetise, bătând din stânga noastră. Marea era undeva în partea dreaptă. Îmi puteam auzi valurile spărgându-se în depărtare, însă de văzut, vedeam tot mai greu cu fiecare minut, până abia am ajuns să mai deslușesc ceva la vreo câteva zeci de metri distanță.

Am continuat să merg, dar ceața a devenit tot mai deasă și am început să mă simt din ce în ce mai izolat. Cât mai aveam oare până la celălalt râu? Mă mângâiam cu gândul că, odată ce-l voi trece și pe acela, nu mai aveam decât cel mult o jumătate de oră până la Malul Poruncii, unde aș fi fost în siguranță. Am mers și am tot mers, până ce am pierdut noțiunea timpului. La început, vântul bătuse din stânga, dar acum părea să-și fi schimbat direcția, mânând ploaia drept în spatele meu. Sau *noi* ne schimbaserăm direcția? N-aș fi putut spune. Oriîncotro m-aș fi uitat, nu vedeam decât un zid de ceață cenușie, dar eram sigur că zgomotul valurilor devenise mai puternic. Nu cumva ne îndreptam chiar spre mare?

Ne rătăciserăm? Mi-era frică de vrăjitoare, dar, în disperarea mea de a scăpa, nu-mi pusesem totuși prea multă încredere în Gheară? Chiar dac-ar fi putut să mă călăuzească până la celălalt capăt al golfului, pe ce mă bazasem gândindu-mă c-ar fi putut ști cum e cu fluxul și refluxul? Mi se părea că fluxul începuse deja, dar acum era prea târziu să mă mai întorc. Marea ar fi inundat rapid ambele brațe de râu, apa ar fi fost prea adâncă pentru a o traversa cu piciorul, iar curentul cu siguranță m-ar fi luat pe sus.

Când aproape că-mi pierdusem și ultima speranță, m-am uitat în jos, la nisipul de sub tălpi, și am văzut ceva ce mi-a redat încrederea în Gheară. Erau niște urme — copite de cal și două linii paralele, făcute de curând de roțile unei trăsurii. N-o văzusem pornind la drum, dar se părea că o prindeam din urmă. Mergeam după călăuză! Gheară mă condusesese, totuși, în direcția bună!

Dar când am ajuns la următoarea albie de râu, m-a cuprins din nou disperarea. Apa părea adâncă și curentul foarte puternic. Fluxul începuse și creștea cu repeziciune.

Din nou, Gheară merse o vreme de-a lungul malului, de data asta spre dreapta, ceea ce mă îngrijora, fiindcă știam că mă ducea mai aproape de mare. Curând, se aruncă în apă și trecu pe malul celălalt. Am coborât malul ca și mai devreme și am intrat în râu. Aveam mai puțin de mers, de data asta — poate numai vreo zece pași —, dar după ce făcusem vreo trei, apa îmi ajunsese până la brâu. Alți doi pași și îmi ajunse până la piept, curentul năvalnic începând să mă tragă după el. M-am luptat să rezist, dar picioarele mi se afundau în nisipul moale de pe fundul albiei, în timp ce mă străduiam să-mi țin sacul deasupra capului.

Tocmai când apa îmi ajunsese până la gât și credeam că voi fi luat de curent, am dat de pământ mai tare. Alți câțiva pași și am ieșit din apă, apoi am urcat pe mal, la loc sigur. Dar chinurile mele nu se terminaseră încă. Fluxul năvălise peste întinderile de nisip. Ceața se ridicase și puteam vedea țărmul, dar mi se părea la mare distanță. Primul val îmi trecu de vârfurile ghetelor; al doilea, de glezne. Curând, Gheară înota, iar mie apa îmi venea din nou până la brâu. Dacă ar fi trebuit să înot, mi-aș fi pierdut și toiagul, și sacul în care aveam lanțul de argint.

M-am forțat să merg cât puteam de repede și, în cele din urmă, ca prin miracol, am ajuns la marginea golfului, am urcat pe malul înalt și m-am prăbușit la pământ, căznindu-mă să-mi recapăt suflul, tremurând din toate încheieturile de oboseală și de spaimă.

Am auzit-o pe Gheară scoțând un mârâit de avertizare și, când mi-am ridicat privirile, am văzut un om rezemat într-un toiag aplecându-se peste mine. Pentru o secundă, am crezut că era un vraci, dar apoi mi-am dat seama că era Sam Jennings, călăuza.

— Ești nebun, băiete! mârâi el. Ce te-a apucat să traversezi atât de târziu și fără călăuză? Am adus o trăsură până aici cu mult înainte de ivirea zorilor, dar unul

dintre cai a început să șchiopăteze și abia de-am ajuns noi înșine la timp.

— Îmi pare rău, am zis, ridicându-mă anevoie, dar eram urmărit. N-am avut de ales.

— Îți pare rău? Nu-ți răci gura de pomană cerându-mi mie iertare. Gândește-te la familia care ar fi rămas să te plângă, la durerea bieteii tale mame când și-ar fi pierdut un fiu. Cine te-a urmărit?

N-am răspuns. Deja îi spuseseam prea multe.

Mă măsură din cap până-n picioare, aruncând o privire îngrijorată spre toiagul meu.

— Chiar dacă Diavolul însuși ți-ar fi suflat în ceafă, ai făcut un lucru necugetat, băiete. Bill mi-a spus cu gura lui că te-a prevenit despre primejdiile de aici. El a traversat nisipurile cu mine de nici nu mai știu câte ori. De ce nu l-ai ascultat?

N-am spus nimic.

— În orice caz, să sperăm că ți-ai învățat lecția, continuă el. Uite, casa mea nu e prea departe. Vino și usucă-ți hainele, iar nevastă-mea o să-ți dea ceva fierbinte de mâncare, ca să-ți mai încălzești oasele.

— Mulțumesc mult, i-am răspuns, dar trebuie să ajung la moară.

— Atunci du-te, băiete. Dar mai gândește-te la ce ți-am spus. Mult prea mulți s-au înecat printre nisipurile astea. Nu le îngroșa rândul!

Am plecat, tremurând în hainele mele reci și ude. Dar câștigasem o zi avans față de vrăjitoare și, cu puțin noroc, Vraciul și Alice aveau să mi se alătore curând. Nu-i spuseseam călăuzei că Arkwright murise, pentru că aș fi dat prea multe amănunte din ceea ce era treaba vracilor. Mi se părea, însă, că lui Arkwright avea să i se simtă lipsa. Cu toate cusururile sale, făcuse treabă bună, apărându-i pe localnicii din nordul Comitatului, iar oamenii știau asta și-l respectau aproape ca pe unul de-al lor.

Eu tocmai avusesem o întâlnire periculoasă cu marea, dar ținuturile mlăștinoase din nordul Comitatului nu mă dăduseră gata încă. Tot din dorința de a mai câștiga timp, în loc să mă duc direct spre canal și să merg de-a lungul lui până la moară, am încercat să ajung mai de-a dreptul, dinspre nord. Am ocolit Balta Mică, îndreptându-mă către poteca unde o întâlnisem prima oară pe Morwena. Credeam că sunt destul de departe de smârc, dar m-am înșelat. Într-o clipă pleoscăiam prin mlaștină, fericit, pentru ca în clipa următoare piciorul drept să mi se afunde în mâl.

Cu cât mă zbăteam mai mult, cu atât mă afundam mai tare, iar noroiul moale mi-a ajuns rapid până la genunchi. Am început să intru în panică, dar am tras aer adânc în piept, să mă calmez. Piciorul stâng nu mi se afundase atât de mult, fiind așezat, probabil, pe teren solid. Așadar, sprijinindu-mă cu toată greutatea pe toiag, încet, foarte încet, am izbutit să-mi ridic piciorul drept. Gheata mi s-a eliberat zgomotos din noroi și aproape că am căzut în partea cealaltă.

După aceea, am fost mult mai atent unde pun piciorul. Întâmplarea asta m-a făcut să-mi dau seama cât de periculoasă putea fi mlaștina. În cele din urmă, am ajuns la potecă și de acolo am lungit pasul, cu mai mult curaj, către moară.

CAPITOLUL 18 DOUĂ MESAJE

Abia când m-am apropiat mi-am adus aminte de ceata de arcănire și cum ne amenințase unul dintre soldați că o să ne omoare. Arkwright râsese atunci de vorbele lui, dar eu nu gândeam la fel.

Nu le-ar fi luat prea mult să afle unde locuia vraciul. Dacă descoperiseră deja unde se afla moara? Ne-ar fi putut pândi și ataca, fie din grădină, fie din clădire.

Dar, după ce am traversat cu grijă șanțul cu apă și am verificat toată moara, inclusiv odaia cu sicriele, mi-am dat seama că temerile mele fuseseră neîntemeiate. Nici urmă de vreun soldat sau de vreo vrăjitoare. Apoi, în pofida epuizării mele, am dus cele cinci butoaie cu sare

în grădină și le-am deșertat în șanț, asigurându-mă că se duce destulă și în partea dinspre mlaștină. Trebuia să păstrez concentrația care s-o țină departe pe Morwena. Gheară m-a urmat cât am trebăluit astfel, dar apoi a lătrat de două ori, mi-a dat roată de trei ori și a zbughit-o în depărtare — fără îndoială, la vânătoare de iepuri.

Eram îngrijorat și pentru puțurile cu apă de sub moară, unde erau tromba și vrăjitoarea. Trebuia să mă gândesc și la ele. Oare mai era nevoie de sare ca să rămână acolo, supuse? Dacă puneam prea multă, le-aș fi putut omori, așa că am hotărât să risc și să le las în pace, deocamdată.

Întors în bucătărie, am aprins focul în sobă și mi-am pus hainele la uscat, apoi mi-am îngăduit un binemeritat pui de somn, înainte de a-mi pregăti ceva cald de mâncare. După asta, m-am hotărât să mă duc sus, în mansardă și să caut prin biblioteca lui Arkwright cartea despre Morwena. N-o citisem pe toată și trebuia să aflu cât mai multe despre vrăjitoare. Orice amănunt ar fi putut face diferența între moarte și viață. Mă nelinișteau stafiile și puterea lor de a mișca obiectele, dar, la urma urmelor, erau spiritele tatălui și mamei lui Arkwright, mai curând nefericite și captive decât răuvoitoare.

Sicriele stăteau, ca și până atunci, unul lângă altul, iar cele trei scaune erau așezate în jurul sobei. Am aruncat

o privire la cenușa din vatră și m-am înfiorat de răceala aerului din odaie. Am clătinat trist din cap: cele două stafii n-aveau să se mai bucure de-acum înainte de tovărășia fiului lor.

Mi-am îndreptat apoi atenția spre cărțile lui Arkwright. Biblioteca sa era doar o zecime dintr-a Vraciului de la Chipenden, cum era și de așteptat. Magistrul meu nu numai că era mai în vârstă și avusese mai mult timp să facă rost de cărți și să și scrie, dar mai și moștenise bună parte din ele de la generațiile întregi de vraci dinaintea lui.

Rafturile lui Arkwright conțineau multe titluri de interes local, precum: *Flora și fauna din nordul Comitatului*, *Arta împletirii coșurilor* sau *Potecile și drumurile lăturalnice din Ținutul Lacurilor*. Apoi, mai erau caietele de însemnări, datând din vremea uceniciei sale până aproape în prezent, legate în piele; ofereau, fără îndoială, o relatare amănunțită a cunoștințelor și abilităților dobândite de Arkwright în îndeletnicirea noastră. Mai era, de asemenea, și un Bestiar, mult mai mic decât al domnului Gregory, dar probabil la fel de interesant. Iar lângă el stătea cartea despre Morwena.

M-am hotărât s-o iau cu mine și s-o citesc la căldura sobei. Nu făcusem decât un pas spre ușă când m-a

scuturat deodată un fior de gheață — un avertisment că morții care nu-și găsiseră liniștea erau prin preajmă.

O coloană de lumină începu să se contureze între mine și ușă. Am rămas surprins, căci stafiile nu se arătau de obicei în timpul zilei. Să fi fost mama, tatăl sau chiar stafia lui Arkwright? Spiritele care întârzie pe pământ sunt de obicei legate de oase sau de locul morții lor, dar, deși foarte rar, se mai întâmplă și ca o stafie să fie silită să bântuie. Speram doar să nu fie Arkwright. Unele spirite sunt posesive și după moarte și nu pot suferi intrușii. Vor să locuiască în continuare în casa în care au stat în timpul vieții. Altele nici măcar nu sunt pe deplin conștiente că au murit. Nu puteam să nu mă gândesc că avea să fie furios găsindu-mă la el în cameră și citind una dintre cărțile lui. Pentru o indiscreție asemănătoare, cândva mă alesesem cu vânătăi și răni. Dar acum?

Însă nu era Arkwright. Mi-a vorbit o voce de femeie. Era stafia Ameliei, mama sa.

— *Fiul meu, William al meu, e încă în viață. Ajută-l, te rog, până nu e prea târziu.*

— Îmi pare rău, doamnă Arkwright. Îmi pare sincer rău. Aș vrea să-l ajut, dar nu pot. Trebuie să mă credeți, fiul dumneavoastră chiar este mort, am zis eu, încercând

să-mi păstrez vocea cât mai blândă și mai calmă cu puțință, așa cum mă sfătuisese Vraciul să fac atunci când mă aflam față în față cu spiritele tulburate.

— *Nu! Nu-i adevărat. Ascultă-mă! E încătușat în măruntăiele pământului, trăgând să moară.*

— De unde știți asta, am întrebat-o blând, când dumneavoastră sunteți un spirit legat de locul ăsta?

Femeia începu să plângă încet și lumina păli. Dar, tocmai când am crezut că se stinsese de tot, pâlpâi și se aprinse din nou, iar Amelia strigă din nou, cu o voce puternică, tremurătoare:

— *Am auzit-o în urletul unui câine pe moarte; am deslușit-o în șoaptele trestiiilor din mlaștină; am adulmecat-o în picurul apei de pe roata stricată a morii. Toate acestea mi-au vorbit, iar acum e rândul meu să o spun. Salvează-l, până nu e prea târziu. Numai tu poți s-o faci! Numai tu poți înfrunta puterea Celui Rău!*

Într-o clipă, coloana de lumină și-a schimbat forma, transformându-se într-o femeie. Purta o rochie de vară albastră și ducea un coș plin cu flori de primăvară. Îmi zâmbi, iar parfumul florilor umplu deodată încăperea. Îmi surâdea călduros, dar ochii ei înotau în lacrimi.

Brusc, dispăru. M-am cutremurat și m-am întors la bucătărie, gândindu-mă la ce-mi spusese. Să fi avut

dreptate spiritul mamei lui Arkwright? Oare să mai fi fost el în viață? Nu mi se părea de crezut. Văzusem doar dâra de sânge, ducea drept către marginea lacului, unde își pierduse și toiagul, și o cizmă. Vrăjitoarele îl târâseră în apă și-l ciopârțiseră acolo, cu siguranță — la urma urmelor, fusese dușmanul lor atâta amar de vreme și le ucisese nenumărate surate.

În ceea ce privea biata stafie, probabil era confuză. Se mai întâmplă, uneori, cu spiritele care sunt legate de pământ. Minte li se zdruncină. Memoria li se tocește și li se prăfuiește. Cu un tremur lăuntric, m-am gândit la ce mă aștepta. Nu socoteam că Morwena și celelalte vrăjitoare aveau să ajungă mai devreme de zorii zilei următoare și nădăjduiam că șanțul cu apă sărată le va ține la distanță — dar pentru cât timp? Cu puțin noroc, Alice și Vraciul ar putea ajunge înaintea lor. Împreună, am fi putut s-o nimicim definitiv pe Morwena, căci eu, unul, nu mă simțeam în stare s-o fac de unul singur. Apoi, aveam să ne întoarcem la Chipenden și să lăsăm în urmă locul ăsta plin de izvoare, lacuri și smârcuri. Speram ca Vraciul să nu se fi supărat prea tare pe Alice pentru că folosise oglinda. Oare avea să priceapă că fuseserăm siliți să procedăm astfel?

Tocmai luasem cartea și începusem să citesc, când am auzit sunetul unui clopot îndepărtat. Am ascultat cu atenție: după câteva clipe, bătaia s-a repetat. Când a bătut pentru a cincea și ultima oară, am știut că era domnul Gilbert, jos, la canal; adusese provizii.

Probabil că de multe ori trăsese clopotul degeaba când Arkwright era plecat de-acasă cu treburi. Dacă rămâneam la moară, probabil avea să-și continue drumul și să-și mai încerce norocul și la întoarcere. Dar barcagiul n-avea de unde să știe că Arkwright murise și, cum mi se păruse că ținea sincer la vraci, am socotit de datoria mea să ies și să-i dau vestea cea rea. La urma urmelor, n-ar fi trebuit să fiu în pericol. Morwena era probabil încă departe, ca să nu mai spun că mi-ar fi prins bine să văd un chip prietenos. În concluzie, luându-mi doar toiagul, am ieșit. Era o după-amiază senină, iar soarele strălucea cu putere. Domnul Gilbert se îndrepta spre sud, iar șlepu se afla pe malul celălalt al canalului. Părea lăsat mult în apă, ceea ce dădea de înțeles că avea cala încărcată. Cineva se îngrijea de cai, o fată cam de vârsta mea, cu părul auriu strălucind în soare — fără îndoială, fiica domnului Gilbert. Barcagiul mă salută, făcându-mi cu mâna de pe drumul de edec, și-mi arătă

către cel mai apropiat pod, aflat la vreo sută de metri mai la nord. L-am trecut și m-am întors spre șlep.

Când m-am apropiat, am văzut că domnul Gilbert ținea în mână o scrisoare. Văzându-mă, ridică întrebător din sprâncene.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă. Parcă ți s-au înecat corăbiile, Tom. Bill îți face viața grea, nu-i așa?

Cum nu vedeam vreo metodă mai simplă de a-i spune ce se întâmplase în afară de cea directă, i-am zis:

— Am vești rele pentru dumneata. Domnul Arkwright e mort. A fost ucis de vrăjitoarele de apă din nordul golfului. S-ar putea ca ele să fie acum pe urmele mele, așa că ai grijă de dumneata, pe apă. Cine știe unde și când ar putea apărea?

Domnul Gilbert rămase ca trăsnit.

— Într-adevăr, cine știe? Ce nenorocire! O să-i simțim lipsa lui Bill. Mă tem pentru Comitat, acum, că el s-a dus.

Am dat din cap. Avea dreptate. Nu era nimeni care să-l înlocuiască. Vracii buni erau puțini la număr. Ținutul de la nord de Caster avea să devină mult mai primejdios de-acum înainte. Întunericul obținuse o victorie importantă.

Cu un oftat plin de părere de rău, îmi întinse scrisoarea pe care-o avea în mână.

— E de la domnul Gregory, zise el, liniștit. Mi-a dat-o azi-dimineață, la Caster.

Era pentru mine, iar adresa de pe plic era scrisă de mâna magistrului meu. Dacă Vraciul și Alice ajunseseră la Caster atât de curând, asta însemna că porniseră la drum aproape imediat și merseseră toată noaptea, cum făcusem și eu. M-am simțit ușurat la acest gând. Dar de ce nu venise Vraciul până la moară? S-ar fi putut urca în șlep — cu toate că ambarcațiunea era acum pe malul celălalt al canalului, ceea ce însemna că venea dinspre nord, și nu de la Caster. Mi-am dat seama însă că barcașul folosisese probabil podul pe care-l traversasem mai devreme ca să-și mute caii pe partea aceea și să se îndrepte către sud. Am desfăcut plicul și am început să citesc:

Roagă-l pe domnul Arkwright să te învoiască de la pregătirea cu el pentru vreo câteva zile. Domnul Gilbert o să te aducă, în siguranță, la Caster, unde te voi aștepta eu. E o problemă foarte

urgentă. Chiar în mijlocul orașului, aproape de canal, am găsit ceva nemai-pomenit de folositor în supta noastră împotriva Întunericului. Te privește în mod direct.

*Magistrul tău,
John Gregory*

Vraciul părea să nu știe nimic despre moartea lui Bill, așadar, ori Alice nu-i spusese, ori, din cine știe ce motiv, se prefăcea că nu aflase. Și tocmai pentru că nu venise direct la moară, ca să o înfrunte pe Morwena, am înțeles că descoperirea din Caster trebuia să fie una cu totul deosebită.

— Urcă-te la bord, zise domnul Gilbert, dar mai întâi hai să-ți fac cunoștință cu cineva. Fiul meu avea multă treabă de făcut acasă, însă am luat-o cu mine pe fiica mea. Vino aici, fată, și fă cunoștință cu tânărul Tom! o chemă el.

Fata își ridică puțin capul și, fără a se osteni măcar să se întoarcă, ne făcu un semn cu mâna, dar nu se chinui să-i dea ascultare tatălui său, ocupându-se mai departe de cai.

— Foarte sfioasă, fata mea, zise domnul Gilbert. Dar hai să-i dăm drumul. Fără îndoială c-o să-și adune ea curajul să-ți vorbească, mai târziu.

Am șovăit. S-o las pe Gheară la moară ar fi fost, probabil, în regulă — își putea purta de grijă și singură, de-acum. Și nu mă deranja deloc să-mi las și sacul acolo, însă nu și cel mai valoros lucru pe care-l conținea — lanțul meu de argint. Cine știe peste ce aveam să dau în Caster? Era o armă puternică împotriva Întunericii — mai ales împotriva vrăjitoarelor — și chiar nu voiam să plec fără el.

— Trebuie să mă întorc la moară să iau ceva, i-am spus domnului Gilbert.

El se încruntă și clătină din cap.

— Nu prea avem timp. Magistrul tău ne așteaptă, trebuie să ajungem la Caster înainte să se întunece.

— De ce nu pornești dumneata la drum, iar eu o să te prind din urmă?

Am văzut clar că nu-i plăcea propunerea, dar era cea mai potrivită, în situația aceea. Când trăgeau un șlep

încărcat, caii mergeau de obicei cu pas domol, așa că aș fi fost în stare să-i prind din urmă, iar restul călătoriei l-aș fi făcut pe ambarcațiune.

I-am zâmbit, politicos, și am luat-o la fugă. Curând, traversam podul și alergam de-a lungul canalului către casă.

Când am intrat în bucătărie, am trăit cea mai mare surpriză a vieții mele. Alice ședea pe un scaun, lângă sobă, iar Gheară era la picioarele ei, cu botul sprijinit confortabil pe pantofii săi ascuțiți.

Alice îmi zâmbi și o mângâie pe Gheară pe cap.

— O să aibă pui, draga de ea, zise ea. Doi, cred.

I-am zâmbit și eu, ușurat și bucuros s-o revăd.

— Dacă-i pe-așa, tatăl lor e mort, i-am spus eu, iar zâmbetul mi-a pierit de pe buze. Morwena l-a ucis, ca și pe stăpânul lui. A fost rău, Alice. Foarte rău. Nici nu știi ce bucuros sunt să te văd. Dar cum de nu ești în Caster, cu Vraciul?

— Caster? Nu știu nimic despre asta. Moșul Gregory a plecat la Pendle, acum mai bine de o săptămână. Se ducea la Turnul Malkin, așa mi-a spus, voia să arunce o privire în cuferele mamei tale, să vadă dacă nu găsește vreo informație despre Cel Rău. Când am stat de vorbă cu tine, în oglindă, încă nu se întorsese, așa că i-am

lăsat un bilet și am venit singură. Știam că ai nevoie urgentă de ajutor.

Nedumerit, i-am dat lui Alice scrisoarea de la Vraci. A citit-o repede și a ridicat privirea, dând din cap.

— Acum înțeleg, zise ea. Se pare că Moșul Gregory a găsit ceva important și s-a dus de la Pendle direct la Caster. Încă n-a aflat ce s-a întâmplat cu Arkwright, se pare, dacă a trimis mesaj la moară să te cheme, nu-i așa?

— A fost cât pe ce să nu ne întâlnim, Alice. Domnul Gilbert mă așteaptă chiar acum pe șlep, m-am întors doar ca să-mi iau lanțul de argint.

— Oh, Tom! zise Alice, ridicându-se și venind către mine, îngrijorată. Ce-ai pățit la ureche? Arată foarte rău! Am luat ceva la mine, ar trebui să ajute...

Întinse mâna după săculețul ei cu ierburi.

— Nu, Alice, nu-i timp de asta! În plus, doctorul a spus c-o să se vindece. Morwena mi-a străpuns urechea cu gheara și m-a târât în mlaștină. Gheara m-a salvat. Aș fi mort, dacă nu era ea.

Mi-am desfăcut sacul și mi-am scos lanțul, pe care mi l-am legat la brâu, sub pelerină.

— De ce n-ai venit pe canal de la Caster la moară? E cel mai scurt drum.

— Ba nu, nu e, zise ea. Nu și dacă știi împrejurimile. Ți-am mai spus, cunosc bine locul acesta. În anul dinainte să te întâlnesc pe tine, Osoasa Lizzie m-a adus aici și am stat la marginea mlaștinii până s-a întors Arkwright dintr-una din călătoriile sale în nord și a trebuit să ne mutăm. În orice caz, cunosc locurile astea ca-n palmă.

— Nu cred că domnul Gilbert o să se supere dacă vii cu mine, dar probabil a plecat deja, așa că va trebui să-l prindem din urmă.

Când Gheară ne însoți în grădină, Alice clătină din cap.

— Nu-i o idee bună să meargă și ea la Caster, orașul nu e un loc potrivit pentru câini. I-ar fi mai bine aici, unde poate trăi liberă.

Am fost de acord cu ea, dar Gheară nici n-a băgat-o în seamă pe Alice când i-a poruncit să stea, ci a venit după noi până la poteca de lângă pârâu.

— Spune-i tu, Tom. Poate că de tine o să asculte. La urma urmelor, e câinele *tău* acum!

Câinele meu? Nu mă gândisem la asta. Nu-mi puteam închipui că Vrăciul ar fi acceptat un câine la Chipenden. Cu toate acestea, am îngenuncheat lângă Gheară și am mângâiat-o pe cap.

— Stai, fetițo, stai! i-am poruncit. O să ne întoarcem repede.

Gheară scânci și-și dădu ochii peste cap. Nu demult, eram îngrozit de ea, iar acum mă întrista s-o părăsesc. Însă n-o mințeam. Aveam să ne întoarcem la moară, ca să ne ocupăm de Morwena.

Spre surprinderea mea, Gheară mă ascultă și rămase în urmă, pe potecă. Am alergat împreună cu Alice până la canal. Șlepul ne aștepta.

— Cine-i fata? întrebă Alice, când ne îndreptam spre pod.

— Fiica domnului Gilbert. E foarte sfioasă.

— N-am mai văzut o fată sfioasă cu un păr de culoarea aia, zise Alice, cu un început de acreală în voce.

Adevărul e că eu nu mai văzusem în viața mea o fată cu un păr de culoarea aceea, mult mai strălucitor decât al lui Ellie, nevasta lui Jack, despre care crezusem întotdeauna că are un păr nespus de frumos. Dar, în vreme ce al lui Ellie avea culoarea paielor la trei zile după seceriș, al fiicei domnului Gilbert părea chiar de aur, spectaculos de-a dreptul acum, când strălucea în soare.

Fata încă mai îngrijea de cai, probabil se simțea mai în largul ei făcând asta decât vorbind cu străinii. Așa sunt unii oameni. Tata îmi povestise că, odată, avusese

un muncitor la fermă care nu ți-ar fi spus nici cât e ceasul, dar care vorbea tot timpul cu animalele.

— Și cine este tânăra domnișoară? întrebă domnul Gilbert, când am ajuns la șlep.

— Ea e Alice, am prezentat-o eu. Stă cu noi, la Chipenden, și copiază cărțile domnului Gregory. E vreo problemă dacă vine și ea cu noi?

— Foarte bucuros s-o servesc, zâmbi domnul Gilbert, aruncând o privire în jos, la pantofii ei cu vârf ascuțit.

Câteva clipe mai târziu, eram amândoi în șlep, dar fiica barcagiului n-a urcat lângă noi. Sarcina ei era să mâne caii pe drumul de edec, în timp ce tatăl ei se odihnea în șlep.

Trecuse de jumătatea după-amiezii acum, dar era plăcut să luneci domol spre Caster într-o zi însorită. Cu toate acestea, gândul că voi pune din nou piciorul în orașul acela mă umplea de presimțiri rele. Întotdeauna îl ocoliserăm, din pricina primejdiei de a fi arestați și întemnițați în castel. Mă întrebam ce era acel lucru foarte important pe care îl găsisese magistrul meu.

CAPITOLUL 19

FIICA BARCAGIULUI

Călătoria spre sud a fost lipsită de întâmplări neprevăzute. Singura ciudățenie a fost că nimeni n-a scos o vorbă. Aveam o mulțime de lucruri să-i povestesc lui Alice, dar nu le-am dat glas în prezența barcagiului. Pur și simplu nu voiam să vorbesc despre treburi de-ale vracilor în fața lui și știam că magistrul meu mi-ar fi dat dreptate. Astfel de amănunte era mai bine să le ținem doar pentru noi.

Știam deja că domnul Gilbert era un om tăcut din fire și nu mă așteptam să facă acum conversație cu noi, dar când turlele bisericii din oraș au apărut în zare, a devenit deodată foarte vorbăreț.

— Mai ai frați, Tom? mă întrebă.

— Am șase, i-am răspuns eu. Cel mai mare, Jack, încă mai locuiește la ferma familiei noastre, se ocupă de ea împreună cu James, fratele care a venit imediat după el, fierar de meserie.

— Și ceilalți?

— Sunt răspândiți prin Comitat, fiecare văzându-și de meseria lui.

— Toți sunt mai mari ca tine?

— Toți șase, am zis eu, cu un zâmbet.

— Firește c-așa e — ce prost sunt! Doar ești al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu. Ultimul care primește o slujbă și singurul potrivit prin naștere pentru meseria lui Bill Arkwright. Nu ți-e dor de ei, Tom? Nu-ți lipsește familia ta?

O clipă nu i-am răspuns nimic, gătuț de emoție. Alice mi-a pus o mână pe braț, să mă liniștească. Nu numai dorul de frații mei mă tulburase astfel, ci și faptul că tata murise cu un an înainte, iar mama se întorsese în țara ei, ca să lupte împotriva Întunericului. Deodată m-am simțit foarte singur.

— Îți înțeleg tristețea, Tom, zise domnul Gilbert. Familia e foarte importantă, pierderea ei nu se poate niciodată înlocui. E bine să ai o familie alături de tine, să

munciți împreună, cum fac eu. Am o fiică devotată, care mă ajută oricând am nevoie de ea.

Deodată, m-am înfiorat. Cu câteva clipe mai devreme, soarele era încă sus, deasupra copacilor, dar acum se întuneca rapid și se lăsa o ceață deasă. Dintr-odată am intrat în oraș și formele colțuroase ale clădirilor se înălțară, una după alta, pe malul celălalt al canalului, ca niște uriași amenințatori, deși totul era cufundat în liniște, tulburată doar de tropotul înfundat al copitelor cailor noștri. Canalul era mult mai lat aici, cu o mulțime de intrânduri pe malul îndepărtat, unde erau trase șlepurile. Dar nu se vedeau prea multe semne de viață.

Am simțit cum șlepul se oprește, iar domnul Gilbert s-a ridicat și s-a uitat în jos, la mine și la Alice. Chipul îi era în întuneric și nu-i puteam desluși expresia, dar mi s-a părut cumva amenințătoare.

Am aruncat o privire înainte, pe drum, și am întrezărit silueta fiicei sale, aparent îmbrățișând calul din frunte. Nu părea să miște, așadar nu îl mângâia. Părea mai degrabă că-i șoptea ceva la ureche.

— Fiica asta a mea, oftă domnul Gilbert, așa-i plac caii grași! Nu se mai satură de ei. Fată! Fată! strigă el. Nu-i timp de asta acum, trebuie să mai aștepți!

Aproape numaidecât caii începură să tragă din nou în ham, șlepul alunecă mai departe, iar domnul Gilbert se așează la loc la prova.

— Nu-mi place asta, Tom, îmi șopti Alice la ureche. Simt că nu e bine. Nu e bine deloc!

Nici nu termină bine de vorbit că auzirăm un fâlfâit de aripi undeva în întunericul de deasupra noastră, urmat de un straniu țipăt de jale.

— Ce soi de pasăre e asta? am întrebat-o pe Alice. Am mai auzit un țipăt ca ăsta și acum vreo câteva zile.

— E o pasăre-de-leș, Tom, nu ți-a pomenit Moșul Gregory de ele?

— Nu, am recunoscut eu.

— Ei bine, eu cred c-ar trebui să știi, având în vedere că ești vraci. Sunt păsări de noapte; unii oameni cred că vrăjitoarele se pot preschimba în astfel de păsări, dar astea-s numai prostii. Vrăjitoarele se folosesc, totuși, de ele. În schimbul câtorva picături de sânge, păsările-de-leș devin ochii și urechile lor.

— Ei bine, am auzit una când o căutam pe Morwena. Crezi că era în slujba ei? Dacă-i pe-așa, atunci vrăjitoarea poate fi pe-aproape. Probabil s-a mișcat mai repede decât am socotit eu. Poate că înoată pe sub apă și dă târcoale chiar acum șlepului.

Canalul se îngusta, clădirile întinzându-se acum pe ambele maluri, de parcă încercau să astupe fâșia palidă de cer de deasupra noastră. Erau magazii uriașe, în care probabil ziua forfoteau oamenii, dar care acum erau pustii și cufundate în tăcere. Felinarele rare aruncau petice de lumină pâlpâitoare pe apă, dar între ele erau mari porțiuni de întuneric, care mă umpleau de presimțiri rele. Am fost de acord cu Alice. N-aș fi putut spune precis de ce, dar lucrurile chiar nu mi se păreau în regulă.

În fața noastră, am zărit un arc întunecat de piatră. La început, am crezut că era un pod, dar apoi mi-am dat seama că era intrarea într-un depozit uriaș, iar canalul trecea drept prin el. Când am intrat sub arc, caii au început să încetinească și am reușit să văd că depozitul era plin cu stive înalte de plăci de ardezie, probabil aduse pe șleपुरi din carierele de la nord. Pe cheiul de lemn de pe margini se întindea un șir lung de stâlpi de amarare și cinci piloni uriași de susținere a acoperișului cărora nu le vedeam partea de sus, înghițită de întuneric. De fiecare dintre acești piloni atârna un felinar, astfel încât canalul și malul apropiat erau îmbăiate într-o lumină galbenă, dar dincolo de ei se întindea amenințător, cufundat în beznă, restul depozitului.

Domnul Gilbert se aplecă spre cel mai apropiat tambuchi și îl deschise încet. Până în clipa aceea, nu observasem că era închis, dar mi-am amintit că-mi spusese odată că era vital să procedezi așa când cala era încărcată cu marfă. Spre mirarea mea, cala era scaldată într-o lumină galbenă; când m-am uitat în jos, am văzut doi oameni stând pe o stivă de plăci de ardezie, fiecare cu câte un felinar în mână. Dar lângă ei era ceva care m-a făcut să tremur din tot trupul și m-a aruncat în culmea groazei și a disperării: cadavrul unui bărbat, cu ochii goi ațintiți în sus. Gâtul îi fusese tăiat în același mod în care Morwena îl ucisese pe Colț. Dar nu atât cumplita moarte de care avusese parte m-a speriat, cât identitatea lui.

Mortul era domnul Gilbert.

M-am uitat peste chepeng la creatura care împrumutase înfățișarea barcagiului.

— Dacă ăla e domnul Gilbert, am început eu, atunci tu trebuie să fii...

— Poți să-mi spui cum vrei, Tom, am mai multe nume, răspuse el. Dar niciunul nu reflectă adevărata mea natură. Am fost greșit reprezentat de vrăjmașii mei. Deosebirea dintre Cel Rău și Cel Bun e doar o superstiție. Aș putea fi cu ușurință celălalt. Dacă m-ai cunoaște mai bine...

La aceste cuvinte, am simțit cum mi se scurge toată vloga din corp. Am încercat să întind mâna după toiag, dar a refuzat să mă asculte. Apoi, în timp ce totul se întuneca, am zărit cu coada ochiului fața înspăimântată a lui Alice și am auzit-o scoțând o exclamație de groază, ceea ce m-a făcut să îngheț până-n măduva oaselor. Alice era puternică. Alice era curajoasă. O astfel de reacție din partea ei m-a făcut să cred că totul se terminase, pentru noi. Acesta era sfârșitul.

Trezirea a fost ca o revenire la suprafață din adâncurile unui întunecat ocean fără fund. Mai întâi am auzit sunete — nechezatul îndepărtat al unui cal îngrozit și râsul puternic și răgușit al unui om în apropiere. Când mi-am amintit cele petrecute, am simțit cum mă pierd cu firea, neajutorat, și m-am străduit să mă ridic.

În cele din urmă, când am priceput cum stau lucrurile, m-am resemnat. Nu mă mai aflam pe șlep, ci eram legat strâns de unul dintre pilonii ce sprijineau acoperișul, pe cheiul de lemn.

Printr-un simplu act de voință, Diavolul mă făcuse să-mi pierd cunoștința. Mai rău încă, simțurile speciale pe care învățaserăm noi să ne bizuim ne lăsaseră de izbeliște. Alice nu izbutise s-o simtă pe Morwena. Puterile

mele de al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu se dovediseră și ele nefolositoare. Până și timpul părea că trecuse într-un cu totul alt mod decât ar fi fost normal. Într-o clipă, soarele strălucea și orașul se înălța la orizont, pentru ca în clipa următoare să fie aproape noapte și să ne aflăm chiar în inima zidurilor sale de piatră. Cum ar fi putut spera cineva să învingă o asemenea putere?

Șlepul era încă tras la chei și cei doi bărbați, fiecare cu câte un cuțit lung vârât la cingătoarea de piele, se așezaseră pe margine, legănându-și ghetetele imense, cu bombeuri metalice, deasupra apei. Dar caii nu mai erau înhămați. Unul dintre ei zăcea într-o rână, ceva mai departe, cu picioarele din față prăvălite în apă. Celălalt era lângă el, de asemenea doborât la pământ, iar fata îl ținea de gât. Mi s-a părut că voia să-l ajute să se ridice. Oare le era rău?

Dar ceva se schimbase în înfățișarea fetei: dacă înainte părul ei fusese auriu, acum era negru. Cum ar fi putut să se întâmple una ca asta? Mintea îmi era încă încețoșată, altminteri mi-aș fi dat mai repede seama ce se întâmpla de fapt. Abia când a lăsat calul, s-a întors și a venit spre mine, lipăind pe chei cu picioarele ei desculțe, a început să mi se facă lumină în minte.

Își ținea palmele căuș, întinse în față în mod ciudat, în timp ce mergea. De ce făcea asta? Și pășea ciudat de încet și cu grijă. Când s-a apropiat, am observat că era murdară de sânge la gură. Băuse sângele sărmanelor animale! Asta făcea și când o văzusem prima oară stând pe lângă cal, de aceea oprise șlepul în timpul drumului!

Era Morwena! Probabil purtase o perucă. Ori asta, ori, cu vreo vrajă de-a ei, făcuse cumva să-mi pară de aur. Nu-i de mirare că se ținuse departe de noi. Acum îi puteam vedea bine nasul lipsit de carne și fața hâdă. Ochiul stâng îi era închis.

O umbră m-a acoperit în clipa aceea și m-am făcut cât am putut de mic, lipindu-mă de pilon. Am simțit cum Cel Rău se apropie de mine din spate. Deși n-a venit până în fața mea, să-l pot vedea, vocea lui, însă, era ca o gheară de gheață ce-mi strivea pieptul, iar inima începu să-mi bată nebunește și abia de mai puteam respira.

— Trebuie să te părăsesc acum, Tom. Nu ești singura mea țintă. Mai am și alte treburi importante de rezolvat. Însă Morwena, fiica mea, o să aibă grijă de tine. Ești în mâinile ei.

Cu aceste cuvinte, plecă. Dar de ce? Ce putea fi atât de important încât să-l facă să plece în altă parte, când eu eram aici, complet lipsit de apărare? Trebuie să fi avut

mare încredere în puterile Morwenei. Când ecoul pașilor săi se stinse, fiica Diavolului se apropie de mine, cu o expresie crudă pe chip.

Am auzit bătăile unor aripi imense și o pasăre urâtă se lăsă din zbor și ateriză pe umărul ei stâng. Atunci, Morwena își ridică mâinile făcute căuș, iar pasărea își cufundă ciocul o dată, apoi încă o dată, bând ceea ce îi era oferit — sângele calului muribund. După ce-și potoli setea, pasărea-de-leș scoase un țipăt ascuțit, fâlfâi din aripi și își luă zborul, făcându-se nevăzută.

Morwena îngenunche atunci pe cheiul de lemn, punându-și mâinile înroșite de sânge atât de aproape de mine, încât m-ar fi putut atinge, dacă ar fi vrut. Am încercat să-mi stăpânesc respirația, dar inima îmi bubuia mai-mai să-mi spargă pieptul. Mă privi îndelung cu ochiul drept, de reptilă, în timp ce-și lungea ca o șopârlă sângele de pe buze. Abia când și le curăță de tot vorbi:

— Ești așa de cuminte și de tăcut! De altfel, curajul n-are niciun rost acum. Absolut niciunul. Te afli aici ca să mori, și nu vei mai păcăli soarta și a doua oară!

Apoi își dezveli caninii aceia înfiorători, de un galben-verzui, iar halena ei mă lovi drept în față, încât cu greu m-am abținut să nu vomit. Glasul îi era aspru și șuierător; își începea fiecare frază cu un pufnet și un sfârâit

asemănător celui scos de un lichid turnat pe cărbuni încinși și o sfârșea cu gâlgâitul unui smârc ce-și înghițea victima, sorbind-o în măruntaiele sale mocirloase. Își apropie mai mult capul de-al meu, dar nu-mi fixa cu privirea ochii, cât mai ales gâtul.

Pentru o clipă am crezut să avea să-și împlânte colții în mine, să-mi sfârtece gâtul. M-am făcut mic, iar la mișcarea aceasta involuntară, ea zâmbi și își ridică ochiul drept, pentru a-mi întâlni privirea.

— Am băut deja sânge pe săturate, așa că te mai las puțin. Trage adânc aer în piept și privește ce e pe cale să ți se dezvăluie.

Începusem să tremur și mă luptam să-mi controlez frica, pentru că aceasta este întotdeauna cel mai mare dușman al unui vraci când se confruntă cu Întunericul. Morwena părea să aibă chef de vorbă. În cazul acesta, aș fi putut obține de la ea informații care să se dovedească folositoare. Lucrurile păreau fără speranță, dar mă mai aflasem în situații grele și altă dată, când șansele mele de supraviețuire erau aproape inexistente. Așa cum obișnuia să spună tata, „Unde-i viață, e și speranță” — iar în adâncul ființei mele credeam în adevărul acestei zicale.

— Ce ai de gând să faci? am întrebat-o.

— Să-i stârpesc pe dușmanii tatălui meu. Tu și John Gregory veți muri în noaptea asta.

— Magistrul meu? E și el aici?

M-am întrebat dacă nu era cumva prizonier în celălalt compartiment al calei.

Însă ea clătină din cap.

— E pe drum, chiar acum, în timp ce vorbim. Tata i-a trimis o scrisoare ca să-l ademenească în locul ăsta — la fel cum a ticluit-o și pe cea pentru tine. John Gregory crede că e o chemare de ajutor din partea ta, iar acum se grăbește înapoi, să-și afle sfârșitul.

— Unde-i Alice?

— În cală, la loc sigur, șuieră Morwena, și lama încovoiată a osului care-i ținea loc de nas se apropie la doar câțiva centimetri de fața mea. Dar pe tine vreau să te am sub ochi. Tu ești momeala care-l va atrage pe magistrul tău la *moarte*.

Cuvântul acesta din urmă răsună ca un orăcăit macabru de broască peste o baltă cu apă stătută. Vrăjitoarea scoase apoi repede o batistă de pe mânecă și-mi puse căluș. După aceea, își ridică fruntea și adulmecă, pufnind de două ori.

— Peste puțin timp o să fie aici! zise ea, făcând semn din cap către cei doi bărbați.

Aceștia se retraseră în umbră să-l aștepte. Am bănuț cã li se va alãtura și ea, dar, spre mirarea și deznãdejdea mea, se apropie de marginea canalului, se cufundã în apã și dispãru.

Vraciul era puternic și priceput în mãnuirea toiagului. Dacã nu avea sã fie luat prin surprindere, avea sã le ținã piept celor doi oameni înarmați. Dar dacã vrãjitoarea ataca din apã în timp ce lupta cu ei, se schimba situația. Magistrul meu era în mare pericol.

CAPITOLUL 20 FĂRĂ ȘOVĂIALĂ

Am stat acolo, neajutorat, știind că, din clipă în clipă, magistrul meu avea să sosească; dacă Morwenei i-ar fi ieșit socotelile, el urma să moară primul. Dar lucrurile nu erau chiar lipsite de orice speranță, căci, din motive importante, doar de el știute, Cel Rău ne părăsise acum. Magistrul meu n-avea să se lase prea ușor ucis. Dar cum l-aș fi putut ajuta?

M-am zbătut să mă eliberez din frânghia groasă care mă ținea legat de pilon, dar era atât de strânsă, că, oricât de tare m-am sucit și m-am învârtit, abia de s-a clintit. Am auzit un zgomot slab în depărtare. Să fi fost unul dintre oamenii care stăteau la pândă? Sau Vrăciul?

În clipa următoare, n-am mai avut nicio îndoială. Vraciul venea de-a lungul cheiului spre mine, ducându-și toiagul și sacul, ecoul pașilor lui răsunând până departe. Bănuiesc că ne-am văzut unul pe celălalt exact în aceeași clipă, pentru că, de îndată ce ochii mei i-au întâlnit pe-ai lui, s-a oprit. S-a uitat la mine lung, apoi a continuat să se apropie, mai încet. Știam că trebuie să-și fi dat seama că era o capcană. Altfel, de ce aș fi fost legat acolo, la vedere? Așadar, ar fi putut fie să se retragă și să scape, fie să înainteze și să spered că va putea să iasă învingător din cursa care i se pregătise. Știam că nu m-ar fi abandonat, așa că nu avea de ales.

După alți douăzeci de pași, se opri din nou, exact la picioarele unuia dintre pilonii imenși care sprijineau acoperișul depozitului. Se uita cu atenție la cei doi cai. Razele felinarului îi cădeau chiar pe față și, la lumina acestuia, am putut vedea că, deși părea bătrân și slab, ochii îi sclipeau sălbatic și toate simțurile sale erau, în mod clar, alertate, cercetând cotloanele depozitului să-și dea seama de unde venea primejdia.

O luă iarăși către mine. Aș fi putut să-i fac semn din cap spre apă, prevenindu-l despre amenințarea Morwenei. Dar, dac-aș fi făcut-o, i-aș fi distras atenția de la cealaltă amenințare, din bezna de lângă el.

Deodată, la mai puțin de douăzeci de pași de mine, se opri din nou și, de data asta, își lăsă sacul jos și își ridică hotărât toiagul, ținându-l cu ambele mâini, la patruzeci și cinci de grade. Am mai auzit declicul special când lama a țâșnit din lăcașul ei, apoi totul s-a petrecut foarte repede.

Cei doi bandiți au năvălit din întuneric, de undeva din stânga mea, cuțitele lor lungi lucind în lumina felinarului. Întorcându-se cu spatele la apă, Vraciul s-a răsucit să-i întâmpine. Pentru o clipă, adversarii lui părură să ezite. Probabil văzuseră lama necruțătoare din vârful toiagului său. Ori asta, ori hotărârea de neclintit din ochii săi. Dar apoi ridicară cuțitele deasupra capului, gata să-l doboare, iar Vraciul lovi. Cu mânerul gros al toiagului, îl izbi nemilos pe unul dintre atacatori în tâmplă. Acesta se prăbuși fără să zică nici păs, cuțitul zburându-i din mână cât colo, în timp ce Vraciul îndrepta deja vârful toiagului către al doilea atacator. Când lama îi străpunse umărul drept, și acesta scăpă cuțitul, apoi căzu în genunchi, scoțând un scâncet slab și pițigăiat de durere.

Vraciul își îndreptă toiagul către dușmanul căzut și, pentru o clipă, păru gata să-l împlânte în el, dar clătină din cap și apoi îi spuse ceva, cu voce joasă. Omul se clătină pe picioare și dispăru, împleticindu-se, în întuneric, ținându-și strâns umărul rănit. Abia atunci

Vraciul se uită din nou în direcția mea și am putut, în sfârșit, să-i fac semn din cap, cu disperare, către apele canalului.

Exact la țanc! Morwena țâșni cu putere, ca un somon ce sare până deasupra unei cascade, cu brațele întinse, gata să-i sfâșie fața Vraciului, deși își ținea ochiul stâng încă închis.

Magistrul meu o întâmpină însă cu aceeași viteză. Se roți, aducându-și toiagul într-un arc rapid de la stânga la dreapta. Rată gâtul Morwenei la doar un fir de păr, iar ea, cu un țipăt înfiorător de mânie, se aruncă pe spate în canal, puțin spus fără pic de grație, împroșcând cu apă în toate părțile.

Vraciul înlemni, uitându-se în jos, spre apă. Apoi, cu mâna dreaptă, își ridică gluga, trăgându-și-o mult peste față. Probabil văzuse ochiul închis cu așchia de os și înțelesese cu cine are de-a face. Dacă nu-l privea drept în față, Morwena nu putea să-și folosească ochiul de sânge împotriva lui. Pe de altă parte, astfel, și el lupta „orbește”.

Aștepta nemișcat, iar eu urmăream cu neliniște cum și ultima încrețitură a apei se șterge de pe suprafața canalului, care treptat deveni neted ca oglinda. Deodată, Morwena țâșni iarăși, mult mai repede decât prima dată,

și ateriză cu un pleoscăit puternic chiar pe marginea cheiului. Ochiul ei de sânge era deschis acum, iar focul său demonic era îndreptat către Vraci. Dar, fără să-și ridice privirea, acesta împunse cu toiagul spre picioarele ei, iar vrăjitoarea fu silită să se retragă.

Numaidecât, însă, își rezezi spre el brațul stâng, cu ghearele pregătite să-i sfâșie umărul. În ultima clipă, Vraciul făcu un pas înapoi. Apoi, pe când ea, în inerția mișcării, își trăgea brațul înapoi, Vraciul își trecu fulgerător toiagul din mâna stângă în cea dreaptă și împunse iar în direcția ei, cu putere și foarte rapid. Era aceeași figură pe care mă pusese și pe mine s-o repet pe trunchiul copacului uscat din grădina lui — cea care îmi salvase viața, în vară, când o înfruntasem pe Grimalkin.

O execută perfect, iar vârful lamei sale o străpunse pe Morwena deasupra șoldului. Ea scoase un strigăt de durere, dar, cât ai clipi, se dădu peste cap și ateriză înapoi în apă. Vraciul așteptă multă vreme, dar ea nu mai atacă.

Abia atunci magistrul meu veni repede lângă mine, aplecându-se și dându-mi jos călușul din gură.

— Alice e legată în cală! i-am spus eu, dintr-o suflare. Domnul Gilbert e mort. Și cea care te-a atacat din apă e Morwena! Fiica Diavolului în persoană! Și s-ar putea să mai fie și alte vrăjitoare de apă pe drum înapoi!

— Calmează-te, băiete, zise Vraciul. Stai să te dezleg... Spunând acestea, îmi tăie legăturile cu lama toiagului. Când m-am ridicat, anevoie, în picioare, frecându-mi încheieturile mâinilor ca să-mi pun sângele în mișcare, magistrul meu arătă spre cuțitul unuia dintre atacatori, care zăcea pe chei.

— Eliberează-o și pe fată. Stau eu de pază!

Am urcat amândoi pe șlep și, cu toiagul pregătit, Vraciul stătu hotărât lângă mine, cât am deschis eu chepengul. Alice își ridică ochii spre mine. Era legată și avea căluș la gură — o lăsaseră lângă trupul neînsuflețit al barcagiului.

— Și Cel Rău a fost aici. A luat înfățișarea domnului Gilbert, i-am spus magistrului meu.

— Ei bine, nu mai putem face nimic pentru bietul om acum, zise Vraciul, clătinând trist din cap. Va trebui să-l lăsăm aici, să-l găsească alții și să-l îngroape. Dar dezleag-o pe fată. Trebuie să plecăm cât mai repede. Vrăjitoarea nu e grav rănită. Fără îndoială că se pregătește să mai încerce o dată.

O puteam simți pe Alice tremurând când i-am tăiat legăturile și am ajutat-o să iasă din cală. N-a scos niciun cuvânt, iar ochii îi erau măriți de spaimă. După toate

aparențele, faptul că stătuse atât de aproape de Cel Rău o îngrozise chiar mai tare decât pe mine.

Când am coborât pe chei, Vrăciul o luă spre nord, apoi ne conduse afară din depozit, mergând atât de repede, că mai mult alergam ca să țin pasul cu el.

— Nu ne întoarcem la Chipenden? l-am întrebat.

— Nu, nu ne întoarcem, băiete. N-o să avem timp să ajungem până acolo dacă Morwena pornește după noi. Mergem întâi la casa bietului Bill Arkwright. E cel mai apropiat refugiu. Dar, deocamdată, cu cât ne vom îndepărta mai repede de malul ăsta al canalului, cu atât mai bine, zise el, cercetând îngrijorat suprafața apei.

— Știu eu o cale mai scurtă până la moară, se oferii Alice să ne îndrume. Am locuit cândva în apropiere, cu Osoasa Lizzie. Trebuie să trecem pe partea cealaltă a canalului și apoi s-o ținem tot spre vest.

— Atunci, hai, condu-ne, fato, zise Vrăciul.

Prin urmare, am traversat primul pod, am părăsit drumul de edec și ne-am îndreptat spre nord, pe niște străduțe pavate înguste și întunecate. Caster, cu castelul și temnițele lui, nu era un loc potrivit pentru cei cu îndeletnicirea noastră; din fericire, erau prea puțini oameni prin preajmă care să ne vadă trecând. În cele din urmă, cu mare ușurare, am ieșit din oraș și am urmat-o pe

Alice peste câmpuri, călăuzindu-ne doar după lumina stelelor și a jumătății palide de lună. În cele din urmă, ocolind pe la marginea Mlaștinii Mănăstirii, am ajuns la moară și am trecut șanțul de apărare cu apă sărată.

— Cât a trecut de când ai pus sare ultima oară? m-a întrebat Vraciul. Erau primele cuvinte pe care le rostea vreunul dintre noi de când părăsiserăm Casterul.

— Abia ce-am pus ieri.

Intrând în grădina cu sălcii, auzirăm un mârâit amenințător și Gheară ne sări în cale. M-am aplecat și am mângâiat-o pe cap, după care a venit cu noi, lipită de piciorul meu.

— Câinele ăsta mi-a salvat viața, am spus.

Nici Vraciul, nici Alice nu comentară în vreun fel, iar când ajunserăm la ușă, Gheară își văzu de drum pe lângă casă, spre roata morii. Era mai bine s-o știu pe-aproape, ne putea preveni dacă se apropia vreo vrăjitoare.

Curând, eram în bucătăria morii, unde, fără să mai pierd vremea, am umplut soba cu lemne și am aprins focul. Vraciul și Alice se așezaseră și mă priveau. Magistrul meu era adâncit în gânduri. Alice încă mai arăta îngrozită.

— Vreți să pregătesc ceva de mâncare? i-am întrebat eu.

Magistrul meu clătină hotărât din cap.

— Mai bine nu, băiete. În orice clipă s-ar putea să ne înfruntăm cu Întunericul și trebuie să fim rapizi. Dar poate fata ar dori să mănânce totuși ceva.

Alice clătină din cap chiar mai energic decât Vraciul.

— Nu mi-e foame, zise ea sec.

— Ei bine, în cazul ăsta, ar trebui să încercăm să facem puțină lumină în cele ce s-au întâmplat. Am mirosit de la bun început că-i ceva necurat la mijloc, afirmă Vraciul. De cum m-am întors la Chipenden, am citit atât biletul lui Alice, cât și scrisoarea ta de mai devreme. Dar tocmai când voiam să pornesc spre moară, a sunat clopotul de la răscruce. Era fierarul din sat — cineva îi vârâse o scrisoare sub ușă, cu numele meu pe ea. Pe plic scria că-i urgent. Era scrisul tău, băiete, dar cumva mai tremurat și mai răzlețit ca de obicei, de parcă ai fi scris în mare grabă. Spunea că ești în mare necaz și că ai nevoie de ajutor. Pentru ce anume, nu preciza; dădea numai adresa magaziei aceleia din Caster.

Vraciul făcu o scurtă pauză.

— Acuma, știam că n-ai cum să fii în două locuri odată, continuă el, dar cum Casterul era în drum spre moară, m-am dus mai întâi acolo. Eram pregătit să găsesc necazuri și așa s-a și întâmplat. Dar mai e un

lucru care mă nedumerește. Cum de-a aflat fata că ești în primejdie? Cum i-ai dat de știre?

Vraciul s-a uitat pătrunzător la mine și-am înțeles că nu mai puteam să-i ascund adevărul, așa că am tras adânc aer în piept.

— Am folosit o oglindă, am zis eu, plecându-mi capul, căci nu eram în stare să-i susțin privirea.

— Ce-ai spus, băiete? întrebă Vraciul, pe un ton scăzut, care anunța că avea să se-nfurie. Am auzit bine? O oglindă? *O oglindă...?*

— Era singurul mijloc prin care te puteam anunța! am izbucnit eu. Eram disperat. Domnul Arkwright murise, ucis de Morwena, și știam că eu voi fi următorul, că va veni după mine. Aveam nevoie de dumneata. Nu puteam s-o înfrunt singur...

Magistrul meu mă întrerupse scurt:

— Știam eu că n-ar fi trebuit niciodată să las o Deane să stea cu noi! zise el mânios, fulgerând-o cu privirea pe Alice. Te-a mânat pe calea cea rea. Folosirea unei unelte a Întunericului te face vulnerabil, băiete. De-ndată ce ai folosit oglinda, Cel Rău a aflat unde erai; orice ai comunicat i-a fost cunoscut în aceeași clipă și lui.

— N-am știut asta, am îngăimat eu.

— Nu? Păi, acum a o știi. Cât despre tine, fato, continuă el, ridicându-se și uitându-se amenințător la Alice, ești neobișnuit de tăcută. N-ai nimic de spus în apărarea ta?

Drept răspuns, Alice își acoperi fața cu palmele și începu să plângă.

— Faptul de-a fi atât de aproape de Diavol a speriat-o rău, am zis eu. N-am mai văzut-o niciodată atât de zdruncinată.

— Ei bine, băiete, știi care-i problema ei, nu-i așa?

Am clătinat din cap. Nu înțelegeam ce vrea să spună.

— Cel Rău este Întunericul întrupat. Diavolul însuși, care conduce și stăpânește sufletele celor ce aparțin Întunericului. Fata asta a fost pregătită să devină vrăjitoare și a fost aproape, mult prea aproape, de a deveni ea însăși o creatură a Întunericului. Așa stând lucrurile, ea simte puterea Celui Rău și știe cât de ușor și-ar putea pierde sufletul. E vulnerabilă și o știe, de-asta e atât de speriată.

— Dar... am început eu.

— Nu-ți bate gura de pomană, băiete! A fost o noapte lungă și sunt prea obosit să mai ascult. După toate câte mi-ai spus, nici nu mai am putere să mă mai uit la voi, așa că o să mă duc sus, să încerc să trag un pui de somn.

V-aș sugera să faceți la fel. Câinele o să ne anunțe dacă se apropie ceva.

După ce a urcat, m-am întors spre Alice.

— Ei, haide, are dreptate, am zis eu. Hai să dormim și noi puțin.

Nu mi-a răspuns și mi-am dat seama că deja căzuse într-un somn adânc. Atunci, m-am așezat și eu mai bine în scaun și, în câteva clipe, am adormit, la rândul meu.

Câteva ore mai târziu, m-am trezit tresărind. Lumina zilei inundase ferestrele și, când m-am uitat în jur, am descoperit că Alice se sculase deja. Dar ceea ce făcea m-a lăsat cu gura căscată. Avea tocul meu în mână și scria cu furie în carnetul meu de însemnări — murmurând pentru ea, în același timp.

CAPITOLUL
21
PRIPONIT

— **A**lice! Ce faci acolo? De ce scrii în caietul meu? Ea își ridică spre mine ochii holbați.

— Îmi pare rău, Tom. Ar fi trebuit să-ți cer voie, mai întâi, dar nu voiam să te trezesc.

— Dar *ce* scrii?

— Doar notam câteva chestii învățate de la Osoasa Lizzie, ce ne-ar putea ajuta să-l învingem pe Diavol. O să ai nevoie de tot ajutorul pe care-l poți obține.

Eram îngrozit. Vraciul îi ceruse cândva lui Alice să-mi spună lucrurile pe care le învățase, ca să-mi pot îmbunătăți cunoștințele despre vrăjitoare și despre puterile întunecate pe care le înfruntam. Dar asta era altceva. Îmi

sugera să folosim mijloacele Întunericului în luptă și știam că Vraciului n-avea să-i placă treaba asta.

— N-ai auzit ce s-a discutat azi-noapte? m-am răstit eu. Folosirea Întunericului ne face vulnerabili.

— Dar nu vezi că suntem deja vulnerabili?

I-am întors spatele.

— Uite, Tom, ce a spus Moșul Gregory despre mine azi-noapte e adevărat. Am fost extrem de aproape de Întuneric — dar atât cât să nu devin o vrăjitoare în toată puterea cuvântului. Așa că, da, am fost îngrozită să mă aflu atât de aproape de Cel Rău. N-am cuvinte să-ți spun cum m-am simțit. Tu aparții luminii, Tom, în întregime luminii, și n-ai să trăiești niciodată sentimentul pe care l-am avut eu. Un amestec de groază și disperare. Senzația că meritam ce primeam — dacă mi-ar fi cerut să-l urmez, să fiu sluga lui, aș fi făcut-o fără să stau pe gânduri.

— Nu înțeleg ce legătură are asta cu restul, am zis eu.

— Ei bine, n-am fost eu prima care s-a simțit astfel. Cel Rău a mai fost pe pământ și înainte, cândva, demult, iar vrăjitoarele l-au înfruntat. Așadar, există și mijloace prin care poți să-i ții piept. Mijloace prin care să-l ții la distanță. Acum doar încercam să-mi dau seama care sunt acestea. Lizzie l-a ținut pe Necuratul departe de ea,

însă nu mi-a destăinuit niciodată cum a făcut-o; dar secretul ar putea fi strecurat printre celelalte lucruri pe care mi le-a spus.

— Numai că asta ar însemna să învingi Întunericul cu propriile-i arme, Alice! Asta-i marea problemă. Ai auzit ce-a spus Vrăciul. E și-așa destul de rău că am folosit o oglindă. Te rog, nu mai face și altceva, mai rău.

— Mai rău? Mai rău! Ce ar putea fi mai rău decât să-l vezi pe Diavol apărând, în clipa asta, chiar aici, în odaie, și să nu fi în stare să faci nimic în privința asta? Moșul Gregory nu poate face nimic împotriva lui. Cred că e speriat. Cred că, de data asta, se confruntă cu ceva pur și simplu prea mare și prea periculos pentru el. M-aș mira să nu se întoarcă la Chipenden, unde se simte mai în siguranță!

— Nu, Alice! Are motive întemeiate să se simtă speriat, dar Vrăciul nu e un laș. O să se gândească el la ceva. Dar nu folosi Întunericul, Alice. Uită tot ce te-a învățat Osoasa Lizzie. Te rog, n-o face. Nu poate ieși nimic bun din asta...

În clipa aceea, am auzit bocănitul unor ghete coborând scările, iar Alice a smuls repede paginile pe care le scrisese, le-a mototolit și și le-a îndesat pe mânecă. Apoi, a vârat repede tocul și caietul înapoi în sacul meu.

Când Vraciul ajunsese în bucătărie, aducând cu el cartea lui Arkwright, mi-a zâmbit trist.

— Hei, voi doi, zise el. Vă simțiți mai bine?

Alice aprobă din cap, iar el îi răspunse abia plecându-și fruntea, apoi se așeză pe scaunul de lângă sobă.

— Sper c-ați învățat amândoi ceva din ce s-a întâmplat ieri, continuă el. Folosind Întunericul, nu facem decât să ne slăbim puterile. Acum înțelegeți cum vine asta?

Eu am dat din cap, dar n-am îndrăznit să mă uit la Alice.

— Ei bine, continuă magistrul meu, e timpul să reluăm discuția întreruptă și să hotărâm ce-i de făcut. Am aflat multe despre fiica Celui Rău. Relatarea e foarte bine întocmită, nu l-aș fi crezut în stare pe Bill Arkwright de așa ceva. Vreau să începi cu începutul, băiete, și să-mi povestești tot ce s-a întâmplat, din clipa în care ai pus prima oară piciorul aici, la moară, până te-am găsit eu legat și cu căluș la gură, în depozit. Din câte văd, ați fost la cuțite, zise el, aruncând o privire către urechea mea rănită, așa că nu te grăbi. Spune-mi toate amănuntele. S-ar putea să omiți ceva important.

Atunci, am început să-i povestesc, fără să trec nimic sub tăcere. Când am ajuns să-i spun că Arkwright îmi dăduse scrisoarea de la el și eu, după ce-am citit-o,

m-am hotărât să mă întorc la moară, magistrul meu mă întrerupse pentru prima oară.

— Exact cum m-am temut! Bill Arkwright e posedat de demoni când bea. Îmi pare rău că ai avut de suferit, dar am fost mânat de cele mai bune intenții. E mai tânăr și mai puternic decât mine și sunt lucruri pe care numai de la el le puteai învăța — nu de la mine. Tu trebuie să te călești ca să te lupți cu Diavolul și să-l învingi — s-ar putea să fim nevoiți să încercăm lucruri la care nici cu gândul n-am gândit mai înainte.

Auzind acestea, Alice îmi aruncă un zâmbet discret, dar eu nu i-am dat atenție și mi-am continuat povestirea. I-am vorbit magistrului meu despre atacul vrăjitoarei de apă, când fusese cât pe-aci să mă ucidă, despre cum am traversat nisipurile să ajungem la Cartmel și despre întâlnirea cu sihastrul. I-am dat amănunte despre cum îi gonise Arkwright pe soldații care arcăneau, pentru ca sihastrul să se învoiască să-și folosească știința și să caute sălașele Morwenei. Povestirea mea avea și părți neplăcute — mai ales cea cu câinele mort și cizma lui Arkwright și, firește, folosirea oglinzii ca să comunic cu Alice. Dar, în cele din urmă, descriindu-i cum traversasem din nou periculoasele nisipuri și mă

întorsesem la moară, am ajuns și la sfârșitul povestirii mele, cu episodul din depozit.

— Ei bine, băiete, ai avut viață grea, dar lucrurile nu stau chiar atât de rău precum crezi. Măcar pentru faptul că am sentimentul că Bill Arkwright mai este în viață...

M-am uitat uluit la magistrul meu.

— Închide gura, că intră muștele, băiete, rânji el. Te întrebă probabil de unde știi asta. Ei bine, ca să fiu sincer, nu sunt total convins, dar am totuși câteva motive care mă fac să cred că a supraviețuit. Primul este doar o presimțire. Instinct pur. Trebuie să te încrezi întotdeauna în instinctele tale, băiete, cum ți-am spus de-atâtea ori. Iar ale mele îmi spun că Bill e încă în viață. Al doilea este că stafia mamei lui, azi-noapte, mi-a spus cam aceleași lucruri pe care ți le-a povestit și ție...

— Dar cum ar putea ști ea, l-am întrebat, când e legată de oasele ei și nu poate călători mai departe de grădina morii?

— Amelia nu e o stafie oarecare, băiete. Practic, ea este ceea ce noi numim, uneori, *spectru al apei*, pentru că a murit înecată. Și nu numai asta: și-a luat zilele dintr-un impuls de moment și mulți dintre cei care fac asta regretă numaidecât, deși când o fac e deja prea târziu. Astfel de spirite tulburate pot fi uneori în legătură cu viii.

Bill și mama lui au fost foarte apropiați, de aceea spiritul ei simte că i s-a întâmplat cu adevărat ceva foarte rău și că are nevoie de ajutor, fiind încă viu. Ea mi-a spus că e „Încătușat în măruntaiele pământului, trăgând să moară” — exact aceleași cuvinte pe care ți le-a zis și ție... Apoi, înclin să cred că nu e mort și pentru că am citit această carte. Sacrificiile pentru Morwena se aduceau când se apropia luna plină...

Vraciul deschise cartea și citi cu voce tare:

— *Cei tineri erau aruncați în Lacul Sângelui; celelalte ființe destinate ofrandei erau ținute în lanțuri, într-o încăpere de sub pământ, până la momentul potrivit.*

— Să zicem că-i adevărat, dar, în cazul acesta, unde-ar putea fi? Sub pământ, undeva aproape de lacuri?

— Se prea poate, băiete, dar știi o cale să aflăm — sihastrul acela din munți, de mai sus de Cartmel. Dacă a fost în stare s-o găsească pe Morwena, atunci probabil că-l va putea descoperi și pe Arkwright — dacă vrăjitoarea îl păstrează pe Bill pentru luna plină, avem șase zile să aflăm unde e. Dar *apropierea* lunii pline ne dă de înțeles că avem mai puțin de-atât. În orice caz, trebuie să mergem din nou în nord. E de datoria noastră să nimicim vrăjitoarea aceea de apă mai înainte de a ne ucide ea pe noi.

— Ceea ce nu înțeleg eu, am zis atunci, este de ce Diavolul ne-a părăsit. Dacă ar fi rămas, Morwena ar fi câștigat. Cu el alături, am fi fost neajutorați. Nu are nicio noimă.

— Într-adevăr, băiete. Mai mult încă, de ce Diavolul nu-și face apariția chiar în clipa asta, să te ucidă și să termine povestea? Ce-l oprește?

— Nu știu, am răspuns. Poate că are lucruri mult mai importante de care trebuie să se ocupe.

— Fără îndoială că *are* și alte treburi de care să se ocupe, dar tu reprezinți pentru el una dintre cele mai mari amenințări din Comitat. Nu, e altceva la mijloc. Am descoperit niște lucruri interesante când m-am uitat prin cuferele mamei tale. Motivul pentru care Diavolul nu te-a ucis pe loc este acela că a fost „pripunit”.

— Cum adică? m-am mirat eu.

— Păi, ar trebui să-ți dai seama și singur ce înseamnă asta, băiete, având în vedere că provii dintr-o familie de fermieri.

— Calul se priponește. Îi legi picioarele, am zis eu.

— Exact, băiete. Îi legi picioarele, ca să nu se depărteze prea mult. Așadar, un „pripunit” este o limitare sau o piedică. Puterile Diavolului sunt îngradite printr-un mijloc puternic. Dacă te ucide — dacă o face *el însuși* —,

atunci va domni în lumea noastră o sută de ani, după care va fi iarăși silit să se întoarcă de unde a venit.

— Tot nu înțeleg, am recunoscut eu. Dacă-i adevărat, atunci de ce nu vine să măucidă imediat? Nu asta vrea — să conducă lumea într-o nouă epocă a Întunericului?

— Problema este că, pentru Diavol, o sută de ani nu înseamnă mare lucru. Timpul nu e același pentru el ca pentru noi. Un secol ar putea însemna doar un pic mai mult decât o clipire din ochi. Oh, nu, el vrea să domnească mult mai mult de-atât.

— Atunci, asta înseamnă că sunt în siguranță?

— Nu, din păcate, în cartea mamei tale se spune că, dacă-și pune una dintre odrasle să teucidă, atunci poate domni nestingherit peste lume. Tocmai de aceea a trimis-o pe fiica lui să execute misiunea în locul său.

— Are multe odrasle? întrebă Alice.

— Asta nu știu sigur, răspuse Vrăciul. Dar dacă Morwena nu-l poate învinge pe Tom — și, hai să recunoaștem, a dat deja greș de două ori — și dacă Diavolul nu mai are alte odrasle să-l ajute, atunci mai există o cale prin care poate să te distrugă — va încerca să te convertească la Întuneric...

— Niciodată! am strigat eu.

— Spui tu asta, dar deja ai folosit Întunericul și ți-ai slăbit puterile cu oglinzile alea. Dacă te poate câștiga de partea lui, domnia sa va dura până la sfârșitul lumii. Așadar, asta-i singura problemă care mă îngrijorează cu adevărat, băiete. E puternic, da. Foarte puternic. Dar, pe deasupra, e și foarte viclean, de aceea nu ne putem îngădui să ne compromitem cu Întunericul în niciun fel.

— Cine i-a pus priponul? am întrebat. Cine are puterea să-i îngrădească puterea Diavolului în felul ăsta? Mama mea?

Vraciul ridică din umeri.

— Nu știi, băiete. N-am găsit nicio dovadă că ea ar fi făcut-o... dar, da, și eu înclin să cred același lucru. Numai o mamă și-ar putea risca așa viața ca să-și apere copilul.

— Ce vrei să spui?

— Au existat dintotdeauna lucruri care se opun Întunericului și-i îngrădesc puterile. Cine face, însă, așa ceva plătește, probabil, un preț înfricoșător. Treburi din acestea nu se pot înfăptui fără să se ofere ceva la schimb. M-am uitat cu atenție prin cufărul acela, dar n-am putut găsi nimic care să mă lămurească.

Dacă mama fusese aceea care încercase să mă apere, am devenit deodată foarte îngrijorat pentru ea. Ce preț

plătise ca să mă ajute? Oare avea de suferit acum, în Grecia, din pricina asta?

Alice probabil că mi-a simțit temerile și a făcut un pas spre mine, încercând să mă încurajeze. Dar Vraciul n-avea timp pentru astfel de emoții.

— Am vorbit și ne-am odihnit destul, zise el. E timpul să trecem la treabă. Pornim spre Cartmel. Dacă nimerim fluxul și refluxul cum trebuie, ne-am putea afla în siguranță, dincolo de golf, înainte de lăsarea serii.

În mai puțin de o oră, eram pe drum. Îmi era foarte foame, dar trebuia să mi-o amăgesc cu o gură de brânză sfărâmicioasă de Comitat, de-ajuns cât să mă țin pe picioare. Magistrul meu i-a oferit și lui Alice o bucată, dar l-a refuzat.

La indicațiile Vraciului, îmi lăsasem sacul la moară, dar încă o dată mi-am legat lanțul de argint la brâu, sub pelerină.

Când să ieșim din grădină, Gheară s-a repezit după noi. Vraciul s-a uitat la ea cu îndoială.

— S-o trimit înapoi? l-am întrebat eu.

— Nu, băiete, las-o să vină cu noi, zise el, spre surprinderea mea. Nu-mi place să am un animal care să se țină tot

timpul de mine, dar ea e un câine de vânătoare, știe să ia o urmă și s-ar putea să ne ajute să-i găsim stăpânul.

Astfel, toți trei, urmați de Gheară, am pornit să-l căutăm pe Bill Arkwright. Simțeam însă că soarta ne era potrivnică. Trebuia să o înfruntăm nu numai pe Morwena, dar și pe celelalte vrăjitoare, ca să nu mai spun de puterea Diavolului. Priponit sau nu, n-aveam niciun motiv să sperăm că n-o să intervină cumva ca să le netezească vrăjmașilor noștri calea pentru a ne distruge.

Dar, pentru mine, alte două pricini de îngrijorare erau mama și Alice. Oare chiar mama îl priponise pe Diavol, ca să mă apere? Iar Alice se îndrepta într-adevăr vertiginos spre Întuneric? Știam că intențiile ei erau bune și că făcea ce făcea din cele mai bune motive, însă avea să înrăutățească oare lucrurile și mai tare? Vraciul se temuse dintotdeauna că, într-o bună zi, ea se va întoarce la Întuneric; dacă așa avea să se întâmple, nu voiam să mă târască și pe mine după ea.

CAPITOLUL 22 DE-A-NDOASELEA

Am ajuns la Malul Poruncii doar ca să ne vedem siliți să așteptăm câteva ceasuri să treacă fluxul. Dar, în tovărășia altor șase călători, a doi vizitii și a călăuzei, traversarea golfului s-a petrecut relativ repede și în siguranță.

Am urcat întins până la peștera sihastrului și am ajuns cu puțin înainte de lăsarea întunericului. Înăuntru, totul era cufundat în tăcere. Judd Atkins stătea cu picioarele încrucișate sub el și cu fața la foc; avea ochii închiși și părea că nici nu respiră. Magistrul meu a înaintat, aproape în vârful picioarelor, și s-a oprit în fața sihastrului, de partea cealaltă a focului.

— Îmi pare rău că te deranjez, domnule Atkins, zise el, politicoș, dar știu că l-ai cunoscut bine pe Bill Arkwright și că te-a vizitat de curând. Ei bine, eu sunt John Gregory, iar Bill a fost cândva ucenicul meu. A dispărut și am avea nevoie de ajutorul dumitale ca să încercăm să-l găsim. A fost prins de o vrăjitoare, dar, cu toate acestea, se prea poate să fie încă în viață.

Pe moment, sihastrul nu dădu semne nici că l-ar fi văzut, nici că l-ar fi auzit pe Vraci. Dormea profund sau o fi fost în vreun fel de transă?

Magistrul meu scoase o monedă de argint din buzunar și i-o întinse.

— O să-ți plătesc pentru osteneală, firește. Ajunge asta?

Sihastrul deschise ochii, strălucitori și ageri. Își plimbă repede privirea de la Vraci la Alice și la mine, apoi din nou la magistrul meu.

— Ține-ți banii, John Gregory. N-am nevoie de ei. Data viitoare când mai traversezi golful, dă-i călăuzei. Spune-i că sunt pentru pierderi. Banii or să ajute familiile celor care s-au înecat încercând să traverseze singuri.

— Bine, așa o să fac, zise Vraciul. Așadar, ne ajuți?

— O să fac tot ce pot. La distanța asta, o să-mi fie cu neputință să-mi dau seama dacă e în viață sau nu, dar

dacă a mai rămas ceva din el, o să-l gădesc. Ai o hartă? Și vreun lucru de-al lui Bill?

Magistrul meu scotoci în sac și scoase o hartă, o despături cu grijă și o întinse pe jos, lângă foc. Era mult mai veche și mai jerpelită decât a lui Bill Arkwright, dar reprezenta aproape aceeași arie.

Sihastrul îmi surprinse privirea și zâmbi.

— Ei bine, Thomas, viu sau mort, un om e mult mai ușor de găsit decât o vrăjitoare.

Vraciul băgă apoi mâna în buzunar și scoase un inel fin de aur.

— Țsta i-a aparținut mamei lui Bill, zise el. A fost verigheta ei, pe care și-a scos-o înainte de-a muri și i-a lăsat-o lui Bill, cu un bilet în care-i spunea cât de mult îl iubește. Este unul dintre cele mai dragi lucruri ale lui, dar n-o poartă decât de două ori pe an: în ziua în care comemorează moartea mamei sale și în cea în care ar fi trebuit să-i aniverseze nașterea.

Mi-am dat seama că era inelul de aur pe care-l văzusem pe capacul sicriului mamei lui Arkwright. Vraciul îl luase probabil din camera lui special în acest scop.

— Dacă l-a purtat vreodată, o să funcționeze, răspunse Judd Atkins, ridicându-se.

Legă un capăt de sfoară de inel, apoi îl ținui atârnat deasupra hărții, plimbându-l uniform, de la dreapta la stânga, la fiecare trecere cu vreo câțiva centimetri mai sus, spre nord.

Noi îl priveam în tăcere. Era foarte concentrat și i-a luat multă vreme. În cele din urmă, ajunsese în dreptul lacurilor. Curând, mâna îi tresăltă. Își lăsă mâna puțin mai jos și plimbă din nou inelul, până când ajunsese exact în același loc și brațul îi zvâcni iarăși puternic. Locul era la est de Coniston, la mai mult de cinci mile, undeva prin Balta Mare, sora mai mare a lacului.

— E pe insula asta, zise sihastrul, arătând pe hartă cu degetul arătător.

Vraciul se uită mai de-a-proape.

— *Insula Belle*, citi el. N-am fost niciodată acolo. Știi ceva despre ea?

— Am trecut nu o dată pe-acolo, în călătoriile mele, răspunse sihastrul. S-a petrecut o crimă cam la o milă mai la sud de insula aia, în urmă cu vreo câțiva ani. O luptă pentru o femeie. Victima a fost legată cu pietre și aruncată în lac. Eu i-am găsit corpul. Cât despre insulă, nimeni n-a mai pus piciorul pe ea de atunci. A căpătat un prost renume.

— Bântuită? întrebă Vraciul.

Judd negă din cap.

— Nu, din câte știu eu, dar oamenii pur și simplu se țin departe de ea. E acoperită cu păduri de arbori mari, printre care e ascunsă o construcție stranie, fantezistă. Altminteri, insula e pustie. Cel mai probabil acolo o să-l găsiți pe William.

— Cum adică o construcție stranie? am întrebat eu.

— Un soi de clădire mică, ornamentală, deloc practică, băiete, îmi răspunse Vraciul. Uneori, astfel de construcții au formă de turnuri sau de castele. Sunt făcute ca să le privești, nu să locuiești în ele. De aici li se trage și numele... Pe scurt, e o clădire fantezistă construită de cineva care nu trebuie să-și bată capul cu munca pentru a-și duce traiul. Cineva care are tot timpul la dispoziție și mai mulți bani decât minte.

— Ei bine, acolo e William Arkwright, întări sihastrul. Dar dacă e viu sau mort, de asta nu pot fi sigur.

— Cum ajungem până la insulă? întrebă Vraciul, împăturindu-și harta.

— Cu mare greutate, răspunse Judd, clătinând din cap. Ar fi pe-acolo niște barcații care-și duc zilele cărându-i pe călători peste lac, dar foarte puțini se învoiesc să tragă la malul acelei insule.

— N-avem ce face, trebuie să încercăm, zise Vraciul. Mulțumesc pentru tot ajutorul dumitale, domnule

Atkins, și fii sigur că-i voi da ceva călăuzei din golf pentru a-i sprijini pe năpăstuiți.

— Sunt cu atât mai bucuros că am putut să-ți fiu de folos, zise sihastrul. Acum, sunteți bineveniți să rămâneți aici, peste noapte, însă n-am prea multe să vă ofer, în afară de o porție de fiertură de-a mea.

Pregătindu-ne să înfruntăm Întunericul, Vraciul și cu mine am refuzat invitația la masă. Spre surprinderea mea, și Alice făcu la fel — de obicei avea o poftă de mâncare sănătoasă și-i plăcea să-și păstreze forțele neștirbite. Cu toate acestea, n-am zis nimic și, curând, ne așezarăm pe jos să ne culcăm, recunoscători că ne puteam petrece noaptea lângă focul din grotă sihastrului.

M-am trezit cam pe la patru dimineața și-am descoperit că Alice se uita la mine peste tăciunii jarului. Vraciul respira rar și profund, adâncit în somn. Sihastrul avea exact aceeași poziție ca și atunci când sosiserăm — cu ochii închiși și capul plecat —, dar era greu să spui dacă dormea sau nu.

— Dormi buștean, tu, chiar buștean, Tom, zise Alice, privindu-mă serioasă, cu ochii mari. Mă uit la tine de aproape o jumătate de oră. Cei mai mulți oameni s-ar fi trezit în două minute.

— Pot să mă scol la orice oră îmi pun în cap, i-am răspuns eu, cu un zâmbet. De obicei, mă trezesc dacă mă amenință ceva. Dar tu nu ești o amenințare, Alice. Voi ai să mă trezești? De ce?

Alice ridică din umeri.

— Nu pot să dorm și aș fi vrut să stăm de vorbă, atâta tot.

— Te simți bine? am întrebat-o îngrijorat. N-ai mâncat nimic și nu-ți stă în fire.

— Mi-e mai bine ca niciodată, îmi răspunse ea, liniștită.

— Dar trebuie să mănânci!

— Nici tu n-ai înghițit prea mult, nu? Cu o îmbucătură din brânza mucegăită a lui Moș Gregory n-o să pui prea multă carne pe ciolanele alea slăbănoage ale tale.

— Noi facem asta cu un motiv, Alice. Curând, vom avea de înfruntat Întunericul și pentru asta e bine să ajunezi. Chiar ajută. Dar *tu* ai nevoie de hrană. N-ai mâncat nimic de mai bine de-o zi.

— Dă-mi pace, Tom. Nu te privește pe tine.

— Ba bineînțeles că mă privește. Țin la tine și nu vreau să te văd îmbolnăvindu-te.

— O fac și eu cu un motiv, un motiv al meu. Nu doar un vraci și ucenicul lui se pot abține de la mâncare. Pentru trei zile, nici eu n-o să mănânc. Fac cum m-a învățat

Lizzie. Și ea făcea la fel, vreme îndelungată, când voia să-și adune puterile. Ar putea fi primul pas pentru a-l ține pe Necuratul la distanță.

— Și dup-aia, Alice? Ce vei mai face? Ceva ce ține de Întuneric, nu-i așa? Fă-o, numai, și n-ai să fii cu nimic mai deosebită de vrăjmașii cu care ne vom înfrunta. O vrăjitoare folosindu-se de puterile unei vrăjitoare! Încetează cât încă mai poți! Și nu mă mai amesteca și pe mine. Ai auzit ce-a spus domnul Gregory: Cel Rău nici nu și-ar dori altceva decât să mă atragă de partea Întunericului.

— Nu, Tom, nu-i drept ce spui. Nu sunt vrăjitoare, și nici nu voi fi vreodată. Voi folosi Întunericul, asta-i foarte adevărat, dar nu te voi conduce și pe tine spre el. Nu fac decât ce mi-a spus mama ta să fac!

— Ce? Mama nu ți-ar fi spus să faci așa ceva!

— Nici nu știi cât de tare te înșeli, Tom. „Folosește orice! Folosește orice!” mi-a zis ea. „Tot ce poți ca să-l aperi.” Nu vezi, Tom? De aceea sunt acum aici — să folosesc Întunericul împotriva Întunericului ca să fiu sigură că vei rămâne în viață!

Eram uluit de ceea ce-mi spusese și nu știam ce să-i răspund. Dar ce știam sigur era că Alice nu era o mincinoasă.

— Când ți-a spus mama așa ceva? am întrebat-o, calm.

— Când am stat la familia ta, anul trecut — atunci când am luptat împreună împotriva Mamei Malkin. Și de atunci mi-a mai vorbit o dată, când eram în Pendle, în vară, dintr-o oglindă...

Am privit-o neîncrezător. Eu nu mai știam nimic de mama de la începutul primăverii, când plecase în Grecia. Și, cu toate acestea, ea-i vorbise lui Alice! Și folosisse o oglindă pentru asta!

— Ce ți-a zis, Alice? Ce era atât de urgent de a trebuit să-ți comunice printr-o oglindă? am vrut eu să știu.

— Așa cum ți-am mai spus. Eram acolo, în Pendle, când adunarea vrăjitoarelor se pregătea să deschidă portalul și să-l sloboadă pe Cel Rău în lume. Mama ta a zis că o să fii în mare primejdie și că venise timpul să mă pregătesc să te apăr. Eu am făcut de atunci tot ce-am putut ca să mă pregătesc, dar nu e așa ușor.

Am aruncat o privire spre Vraci și mi-am coborât glasul.

— Dacă Vraciul află ce încerci să faci, o să te gonească. Fii cu băgare de seamă, Alice, pentru că asta chiar s-ar putea întâmpla. E deja îngrijorat din pricina noastră pentru că am folosit o oglindă. Nu-i da nici cea mai mică ocazie, te rog...

Alice încuviință cu un semn din cap și, pentru multă vreme, n-am mai vorbit, ci doar ne-am uitat la tăciunii

aprinși. După o vreme, am observat că sihastrul mă privea țință. Privirile ni s-au încrucișat. Nici măcar n-a clipit și m-am simțit stânjenit, așa că l-am întrebat:

— Cum ai învățat să descoperi lucruri cu ajutorul obiectelor, domnule Atkins?

— Cum învață o pasăre să-și facă un cuib? Sau un păianjen să-și țeară pânza? M-am născut cu darul ăsta, Thomas. Și tata îl avea, și tatăl lui, înaintea sa. Pare să fie moștenire de familie. Dar nu-mi folosește doar pentru a găsi apă sau oameni dispăruți, ci poate să-mi spună ceva *despre* oameni. Despre locurile din care vin și despre familiile lor. Vrei să-ți arăt?

Nu știam ce să zic, căci nu aveam idee la ce să mă aștept, dar, înainte de a apuca să-i răspund, sihastrul se ridică și veni lângă mine, ocolind jarul, scoțând o bucată de sfoară din buzunar. Legă de unul dintre capetele ei o bucată mică de cristal și o ținu deasupra mea. Cristalul începu să se rotească ușor, în direcția acelor de ceasornic.

— Vii dintr-o familie bună, Thomas — asta-i foarte clar. Ai o mamă și niște frați care te iubesc. V-ați despărțit, dar o să fiți din nou împreună, foarte curând. Văd o ocazie deosebită în familie. O adunare de mare importanță.

— Ar fi frumos, am zis eu. Mama e plecată și pe frații mei nu i-am mai văzut de mai bine de trei ani.

Am aruncat o privire spre Vraci, ușurat că dormea adânc. S-ar fi supărat că sihastrul îmi prevestea viitorul. Între timp, Judd Atkins se întorsese de la mine spre Alice. Fata se chirci când sihastrul ajunse cu sfoara deasupra capului ei. Cristalul începu să se învârtă, dar în sens contrar acelor de ceasornic.

— Mă doare s-o spun, fato, zise sihastrul, dar tu vii dintr-o familie rea, un clan de vrăjitoare...

— Nu că asta ar mai fi vreun secret pentru cineva, zise Alice, încruntându-se.

— Mai rău de-atât, continuă sihastrul, o să te întâlnești curând cu ai tăi și cu tatăl tău, care te iubește foarte mult. Ai un loc aparte în inima lui. Ești fiica sa preferată.

Alice sări în picioare, cu ochii scăpărându-i de mânie. Își ridică mâna și, pentru o clipă, am crezut că o să-l zgârie pe sihastru pe față sau o să-l pălmuiască.

— Tata e mort și îngropat la doi metri sub pământ de ani de zile! se răsti ea. Asta vrei să spui? Că o să mor și eu curând? Nu-i prea plăcut! Nimănui nu i-ar plăcea să i se spună una ca asta!

Ieși din peșteră ca o furtună. Când m-am întors și am dat să mă duc după ea, Judd Atkins a făcut un pas și mi-a pus o mână pe umăr.

— Las-o să plece, Thomas, mi-a zis el, clătinând trist din cap. Voi doi nu veți putea fi împreună niciodată. Ai văzut că sfoara s-a învârtit altfel pentru fiecare?

Am dat din cap.

— În sensul acelor de ceasornic și de-a-ndoaselea. Lumina împotriva întunericului. Binele împotriva răului. Eu am văzut ce-am văzut și îmi pare rău să-ți spun că e adevărat. Nu doar atât — fără să vreau, am auzit o parte din discuția voastră. Oricine e pregătit să folosească Întunericul în felul acesta, indiferent din ce motiv, nu poate fi de încredere. Poate sta mielul lângă lup în siguranță? Sau iepurele lângă nevăstuică? Ai grijă, altminteri o să te târască după ea! Las-o să se ducă și găsește-ți o altă prietenă. Nu Alice.

Am ieșit, totuși, după ea, însă dispăruse în bezna nopții. Am așteptat la gura grotei până s-a întors, cam cu un ceas înainte de a se crăpa de ziuă. N-a spus nimic și s-a ferit când am vrut să mă apropiu de ea. Mi-am dat seama că plânsese.

CAPITOLUL 23 O STICLĂ DE VRĂJITOARE

Am pornit la drum la prima rază de lumină, în timp ce sihastrul încă mai dormea. Cerul era senin, dar aerul era amarnic de rece, în vreme ce ne îndreptam spre nord, către Balta Mare. În depărtare, se vedeau piscurile înalte ale munților, împodobite cu cușme de zăpadă. În pofida gerului mușcător însă, gheața de sub tălpile noastre începu curând să se topească, iar pământul să mustească de apă.

După ce am traversat râul Puhoi pe o mică punte de lemn și am luat-o spre malul vestic al lacului, drumul a devenit mai greu, poteca îngustă șerpuind printr-o pădure deasă de conifere, cu pante abrupte în stânga noastră.

Puteam trece foarte bine drept trei oițe rătăcite, judecând după purtarea lui Gheară. Se tot învârtea în jurul nostru, apoi țâșnea înainte, ca să se întoarcă iar și să ne mâne din spate. Așa învățase de la Arkwright: avea toate simțurile la pândă, gata să descopere primejdia, adulmecând în toate direcțiile după posibile amenințări la adresa micii sale turme.

După o vreme, am rămas mai în urmă, ca să ajung lângă Alice. Nu mai schimbaserăm nicio vorbă de când ne contraziseserăm, azi-noapte.

— Te simți bine, Alice? am întrebat-o.

— Mai bine ca niciodată, îmi răspunse ea, cam înțepată.

— Îmi pare rău că ne-am certat.

— Nu m-am supărat, Tom. Știu că încerci doar să faci cum e mai bine.

— Deci suntem mai departe prieteni?

— Bineînțeles.

Am mai mers o vreme în tăcere unul lângă altul, până când îmi zise:

— Am un plan, Tom. Un plan să-l ținem pe Cel Rău departe de noi.

M-am uitat la ea pătrunzător.

— Sper că asta nu implică Întunericul, Alice, i-am spus, dar nu mi-a răspuns.

— Vrei să auzi planul meu sau nu?

— Bine, spune.

— Știi ce-i aia o sticlă de vrăjitoare? m-a întrebat ea.

— Am auzit de asta, dar nu știu exact la ce folosește. Vracii nu crede în așa ceva.

O sticlă de vrăjitoare era un talisman împotriva vrăjitoriei, dar Vraciul considera că e bună doar pentru cei superstițioși și pentru cei slabi de înger.

— Ce știe Moșul Gregory!? zise Alice cu dispreț. Dacă faci cum trebuie, funcționează. Osoasa Lizzie băga mâna în foc pentru ele. Când o vrăjitoare ce-ți poartă sâmbetele își folosește puterile întunecate împotriva ta, există o cale să pui o pavază în calea ei. Mai întâi, îți trebuie niște urină de-a ei. Asta-i partea cea mai grea. Doar puțină, pe care o pui apoi într-o sticlă. Adaugi ace îndoite, așchii de piatră și cuie de fier, pui dop și zgâlțâi bine sticla. După aceea o lași la soare trei zile, iar în următoarea noapte cu lună plină, o îngropi într-o grămadă de bălegar... Cu asta, ai terminat. Data viitoare când va urina, va suferi chinurile de pe lume, ca și cum ar da afară ace înroșite în foc! Tot ce mai trebuie să faci e să-i lași un bilet în care să-i spui ce i-ai făcut. O să ridice imediat vraja pe care a aruncat-o asupra ta, dar trebuie să

păstrezi sticla ascunsă, pentru cazul în care va trebui s-o folosești din nou!

Am râs forțat.

— Și asta vrei tu să folosești împotriva Diavolului, Alice? am întrebat-o eu, ironic. Urină și câteva ace îndoite?

— Noi doi ne cunoaștem de multă vreme, Tom, și cred că ți-ai dat seama până acum că nu sunt proastă. Nici eu, nici mama ta. Ar trebui să-ți fie rușine să râzi așa, e o răutate din partea ta. Erai mai amabil la început, când te-am întâlnit. Atunci n-ai fi râs de mine, indiferent ce ți-aș fi spus. Erai prea bun și prea bine-crescut să faci una ca asta. Nu te schimba, Tom, te rog! Trebuie să te înăsprești, dar nu în felul ăsta. Eu sunt prietena ta. Nu-ți răni prietenii, indiferent cât de speriat ai fi.

La aceste cuvinte, mi s-a pus un nod în gât de n-am mai fost în stare să zic nimic și mi s-au umplut ochii de lacrimi.

— Îmi pare rău, Alice, am izbutit să îngaim, în cele din urmă. N-am vrut. Ai dreptate. *Sunt* speriat, dar n-ar fi trebuit să te iau peste picior.

— E în regulă, Tom, nu-ți bate capul. Nu m-ai lăsat să termin, însă. Voiam să zic că m-am gândit să folosesc ceva asemănător. Dar n-o să pun urină, ci sânge, așa că

trebuie să facem rost de niște sânge special. Nu la sângele *lui* mă refer — cum am putea să obținem așa ceva? Dar sângele fiicei lui, Morwena, îi va ține locul foarte bine! Odată ce-o să avem niște sânge de la ea, mă ocup eu de restul.

Alice scoase apoi din buzunarul hainei un mic urciore de lut, astupat cu un dop.

— *Ăsta se cheamă urciore de sânge*, zise ea. Trebuie să punem niște sânge de-al Morwenei în el și să-l amestecăm cu puțin de la tine. Atunci Diavolul va fi silit să stea departe. Ai să fii în siguranță, pentru asta bag mâna în foc. Nu ne trebuie prea mult, sunt de ajuns câteva picături...

— Dar asta e magie neagră, Alice! Dacă află Vrăciul, o să te gonească pentru totdeauna sau chiar o să te închidă într-un puț din grădina lui. Și-apoi, gândește-te și tu! Gândește-te la propriul tău suflet. Dacă nu ai grijă, o să ajungi sluga Celui Rău!

Înainte să mai pot spune ceva, Vrăciul mă strigă și-mi făcu semn să vin la el. A trebuit s-o părăsesc pe Alice și să fug ca să-l prind din urmă.

Am mers în continuare pe poteca aflată foarte aproape de malul lacului, iar Vrăciul scruta apa, cu atenție, la fiecare pas. Fără îndoială se gândea la vreo amenințare din partea Morwenei sau a celorlalte vrăjitoare de apă.

Ne puteau ataca din apă oricând, dar eu aveam încredere că Alice sau Gheară aveau să ne prevină, dac-ar fi fost cazul.

Oare Morwena ne urmărise de când pleaserăm de la moară, ținându-se la distanță și așteptând un prilej să ne atace? Ambele maluri ale lacului erau împădurite. Ar fi putut să se deplaseze la adăpostul copacilor deși, sau chiar pe sub apă. Soarele de iarnă îmbăia ținutul într-o lumină palidă, așa că se vedea bine în jur; în plus, nu simțeam nicio primejdie. Dar, odată cu lăsarea nopții, lucrurile aveau să stea cu totul altfel.

Cât de mult mă puteam înșela! Primejdia ne pândea din toate părțile, căci Vraciul se opri deodată și-mi făcu semn către un copac din dreapta noastră, la mai puțin de cincisprezece pași distanță de malul lacului. Inima mi se strânse de spaimă, când am văzut ce era scrijelit pe trunchiul lui...

— Pare să fie făcut de curând, zise magistrul meu. Acum mai este un dușman de care să ne păzim!

Era semnul lui Grimalkin. În vară, vrăjitoarea asasină fusese trimisă de clanul Malkin să mă vâneze, dar izbutisem s-o păcălesc și scăpasem în cele din urmă cu viață. Dar acum se întorsese. Oare de ce plecase din Pendle?

— Adică au trimis-o din nou după mine? am întrebat eu, cu teamă. Nu e și ea o fiică de-a Diavolului, nu-i așa? Vraciul oftă.

— Mi-e cu neputință să spun, băiete, dar, din câte știu, nu. Totuși, e sigur că se urzește ceva. Săptămâna trecută, când am fost la Pendle, m-am ținut la distanță de clanurile vrăjitoarelor, mulțumindu-mă să mă duc numai la Turnul Malkin. Dar ceva se clocea, asta-i clar. Am trecut de câteva case arse până-n temelii, iar în Pădurea Corbilor erau niște leșuri lăsate să putrezească — proveneau de la toate cele trei clanuri de vrăjitoare, Malkin, Deane și Mouldheel. Părea să se fi dat o bătălie. Întunericul s-ar putea să fie în război cu el însuși. Dar de ce să fi venit Grimalkin în nord? S-ar putea să nu fie pe urmele tale, dar e o coincidență prea mare să vă aflați amândoi în același timp aici. În orice

caz, și-a scrijelit semnul de avertisment aproape de mal, așa că hai să fim cu ochii în patru.

Târziu, după-amiază, am ajuns să zărim Insula Belle. Când ne-am apropiat, am văzut că era mult mai aproape de malul lacului decât mă așteptasem, capătul cel mai înaintat fiind la nu mai mult de o sută cincizeci de metri distanță.

Erau niște pontoane în apropiere, de unde barcașii își luau călătorii, dar dacă până pe malul îndepărtat al lacului ne-ar fi dus și pentru un bănuț, nici cu o monedă de argint n-am putut să-i înduplecăm să ne închirieze o barcă pentru scurta călătorie până la insulă.

Întrebați de ce, oamenii șovăiau să răspundă.

— Nu-i de umblat pe-acolo, nici noaptea, nici ziua. Nu și dacă ții la pielea ta, ne avertiză al treilea barcașiu pe care încercam să-l convingem.

Apoi, sătul probabil de stăruințele Vraciului, omul făcu semn către o barcă hârbuită, cu vâsle, legată printre trestii.

— Femeia care are barca aia s-ar putea să fie destul de smintită ca să vă ducă.

— Unde o putem găsi? întrebă Vraciul.

— La vreun kilometru jumătate de-aici o să dați de coliba ei, zise omul, slobozind un hohot de râs neplăcut și arătând vag către nord, de-a lungul malului. Deana Smintita i se spune, dar numele ei adevărat e Deana Beck! Ea e cea mai potrivită pentru ce aveți voi nevoie!

— De ce e *smintită*? întrebă Vraciul, încruntându-se. Era limpede că-l supăra atitudinea omului.

— Pentru că e o fată bătrână care nu știe ce-i mai bine pentru ea! îi răspunse luntrașul. N-are o familie care să-și facă griji pentru ea, înțelegi? Și e atât de bătrână, că nu mai pune prea mare preț pe viață. Altfel, nimeni cu un dram de minte nu s-ar apropia de insula aia călărită de cotoroaște.

— Sunt vrăjitoare pe insulă? întrebă Vraciul.

— O mai vizitează din când în când. O droaie de vrăjitoare, dacă privești mai îndeaproape, dar oamenii cumiști se uită în partea cealaltă. Se prefac că nu văd. Duceți-vă și vorbiți cu Deana Smintita!

Barcagiul încă mai râdea când am plecat. În scurt timp, am ajuns la o colibă mică, acoperită cu paie, ridicată în coasta unei pante abrupte, împădurite. Vraciul bătu la ușă, în vreme ce Gheară se duse până la marginea apei și se uită lung spre insulă. După câteva clipe se auziră niște

zăvoare trase și ușa se crăpă doar cât să lase un ochi bănuitor să ne măsoare dinăuntru.

— Ștergeți-o! grohăi o voce răgușită, care nu părea cătuși de puțin să aparțină unei femei. Vagabonzii și cerșetorii n-au ce căuta aici.

— N-am venit să cerșim, îi explică Vraciul, răbdător. Mă numesc John Gregory. Am nevoie de ajutorul dumitale și pentru asta sunt gata să-ți plătesc bine. Mi s-a spus că dumneata ești cea mai pricepută.

— Cea mai pricepută, ai? Ia să vedem atunci la culoare banii voștri...

Vraciul vârî mâna în buzunarul pelerinei, scoase o monedă de argint și o întinse prin crăpătura ușii.

— Țasta-i doar avansul, o să mai primești una când termini treaba.

— Care treabă? Ce treabă? Zi odată! Mă faci să-mi pierd vremea de pomană.

— Trebuie să ajung dincolo, pe Insula Belle. Ai putea să faci asta? Și să ne aduci înapoi, în siguranță?

O palmă noduroasă ieși încet la lumină și Vraciul lăsă moneda să cadă în ea. Imediat, palma se închise strâns.

— Cu siguranță că pot face asta, zise vocea, înmuindu-se nițel, dar călătoria nu va fi lipsită de primejdii. Mai bine intrați să vă încălziți ciolanele.

Ușa se deschise larg și ne-am trezit în fața Deanei Beck: purta pantaloni de piele, o cămeșoaie jechoasă și cizme cu ținte mari. Fiind tunsă scurt, pentru o clipă, am crezut că e bărbat. Însă ochii, ageri, erau blânzi și feminini, iar buzele i se arcuiau fără cusur. Obrajii îi erau brăzdați de trecerea timpului, dar trupul îi era solid și părea vânjoasă și rezistentă, mai mult decât în stare să vâslească și să ne ducă până pe insulă.

Odaia în care intrarăm era goală, doar cu o măsuță într-un colț. Podeaua tare, de piatră, era acoperită cu papură, iar Deana se lăsă pe vine lângă foc și ne pofti printr-un semn să facem și noi la fel.

— Stați bine, nu? ne întrebă ea, când ne așezarăm.

— Oasele mele bătrâne ar prefera un scaun, răspuse Vraciul, sec. Dar, până la urmă, vagabonzii și cerșetorii nu pot face mofturi.

Femeia zâmbi și dădu din cap.

— Ei bine, eu m-am descurcat toată viața și fără, zise ea, cu vocea mult mai limpede acum, chiar puțin cântată. Acu', ia spune-mi, de ce vreți să vă duceți acolo? Ce-l aduce pe un vraci la Insula Belle? Ați venit să vă înfrunțați cu vrăjitoarele?

— Nu chiar, doar dacă ne stau în cale, recunosc Vraciul. Nu de data asta, în orice caz. Un prieten din

breasla mea a dispărut de vreo câteva zile și avem motive să credem că e pe undeva pe-acolo.

— Ce te face să crezi asta?

— Am întrebat un căutător de apă — pe Judd Atkins din Cartmel.

— L-am întâlnit și eu pe omul ăsta, o dată, zise Deana, dând din cap. A găsit un mort în apă, nu departe de-aici. Ei bine, dacă Atkins spune că prietenul dumitale e pe insulă, atunci probabil că așa e. Dar cum a ajuns acolo? Asta aș vrea să știu.

Vraciul oftă.

— A fost răpit pe când încerca să se ocupe de o vrăjitoare de apă. Se prea poate să fi dat o mână de ajutor și câțiva oameni de-ai locului — fie din Coniston, fie dintr-un alt sat.

Am urmărit cu atenție fața Deanei Beck, să văd care va fi reacția ei. Era și ea amestecată în treaba asta? Puteam avea încredere în ea?

— E o viață grea, pe-aici, prin munți, zise ea, în cele din urmă. Trebuie să faci tot ce poți ca să supraviețuiești. Mulți se prefac că au orbul găinii, dar întotdeauna mai sunt și unii care cad la înțelegere cu forțele Întunericului ce hălăduiesc prin ape. Dar fac ce fac doar ca să-și apere pielea și pentru a acoperi nevoile familiilor. Dacă moare

cel care aduce pâinea, cei care rămân în urmă o duc foarte greu. Uneori ajung muritori de foame.

— Dar tu, Deana Beck? o întrebă Vraciul, uitându-se pătrunzător la ea. Tu ai căzut la înțelegere cu Întunericul?

Deana clătină din cap.

— Nu, răspunse ea. N-am nicio taină cu el. Absolut niciuna. N-am avut niciodată o familie, am trăit toată viața de una singură. Nu regret, totuși, pentru că acum n-am nicio rudă căreia să-i port de grijă. Când n-ai în cârcă decât grija ta, ți-e mai puțin frică. Ești mai puternic. Vrăjitoarele nu mă sperie. Fac ce vreau eu.

— Bine, și-atunci, când ne poți duce și pe noi? întrebă iar Vraciul.

— De îndată ce se face noapte. N-am vrea să ne ducem acolo pe lumină, nu? Ne-ar putea pândi oricine — poate chiar cei care ți-au dus prietenul pe insulă, în primul rând, și n-am vrea să dăm nas în nas cu ei.

— Asta-i adevărat, zise Vraciul.

Deana se oferă să ne dea ceva de mâncare, dar Vraciul refuză și pentru el, și pentru noi. Am fost obligat s-o privesc cum mănâncă dintr-o tocană de iepure aburindă, în vreme ce mie-mi lăsa gura apă și-mi ghiorăiau mațele. Curând se lăsa noaptea și noi aveam să înfruntăm orice o fi fost acolo, pe insulă.

CAPITOLUL 24 CASA STRANIE

Purtând cizme pescărești înalte până la coapse, Deana Beck ne conduse de-a lungul malului, ținând câte un felinar în fiecare mână. Nu le aprinsese, deși luna nu răsărise încă și nu aveam la dispoziție decât lumina slabă a stelelor. Întunericul avea să ne ascundă de ochii oricui ne-ar fi pândit de pe mal sau ne-ar fi urmărit de pe insulă. Mergeam pe lângă Vraci, cărând toiagul meu și sacul lui; Alice venea la vreo doi pași în urmă. Gheară continua să patruleze în jurul nostru, blana ei neagră făcând-o aproape invizibilă în noapte. Când se apropia, numai zgomotul pașilor ei îmi spunea unde se află.

După ceva vreme, am ajuns la barca Deanei; ea intră în apă și o trase dintre trestii până la debarcader. Gheară sări prima înăuntru, făcând-o să se clatine puțin, dar atunci Deana ținu cu mâna marginea pontonului, ca s-o echilibreze, până ne-am urcat și noi, Vraciul cel dintâi, Alice la urmă. Înaintea noastră, insula părea întunecată și amenințătoare, copacii care-o acopereau făcând-o să arate ca spinarea cocoșată a unui monstru uriaș ce stătea ghemuit, pândind sosirea prăzii sale.

Deana vâsli spre insulă cu mișcări ample și lente, abia lăsând să se audă un clipocit slab. Aerul era neclintit și, curând, apăru și luna, luminând munții în depărtare și argintând oglinda lacului. Cu toate acestea, copacii erau la fel de negri și de sumbri. Înfățișarea insulei mă tulbura, trimițându-mi un fior pe șira spinării.

Traversarea a durat câteva minute și, curând, după ce barca a tras pe pietrișul de pe mal, debarcam la marginea apei, unde un pâlc de tise bătrâne, răsucite, acoperea vederea lunii.

— Mulțumesc pentru ajutor, Deana, îi spuse Vraciul bătrânei luntrașe, într-o șoaptă abia perceptibilă. Dacă nu ne întoarcem într-o oră, du-te acasă și vino să ne iei cu puțin înainte să se lumineze de ziuă.

Deana dădu din cap, apoi ridică un felinar și i-l dădu Vraciului. Cum eu deja aveam mâinile ocupate, pe celălalt i-l întinse lui Alice. Gheară se repezi numaidecât înainte și curând am pierdut-o din ochi, în întuneric. Lăsând-o pe Deana la barcă, ne-am luat după câine, printre copacii sumbri. De la un mal la altul, insula nu avea mai mult de trei sute de metri și vreun kilometru lungime: pe ziuă, am fi putut să căutăm peste tot, de la un capăt la celălalt, dar pe întuneric era cu neputință, așa c-am luat-o direct spre casa cea stranie unde sihastrul presupunea că l-am putea găsi pe Bill Arkwright.

Nu era deloc așa cum îmi imaginasem. La lumina lunii, am putut desluși două clădiri separate, nu una, la vreo cincisprezece pași una de alta — două turnuri gemene, urâte, pătrătoase, din piatră cenușie. Aveau acoperișuri plate, fără creneluri, deși elementele decorative nu lipseau cu desăvârșire. În vreme ce, la bază, zidurile erau din blocuri simple de piatră, cam de la o jumătate de metru înălțime și până în vârf, am văzut o mulțime de garguie: cranii, lilieci, păsări și tot soiul de creaturi care parcă fuseseră copiate din paginile unui bestiar demonic.

Prima clădire nu avea uși, ci doar o tăietură îngustă și înaltă în fiecare perete, pe post de ferestre. Deci, cum se putea ajunge înăuntru? Și dacă nu se putea, atunci care

mai era rostul clădirii? Nu unul estetic, cu siguranță. Arkwright nu putea fi acolo, deși Gheară deja îi dădea târcoale, amușinând și chelălăind, iar când ne-am îndreptat către al doilea turn, ea a rămas în urmă.

Atunci am priceput de ce „gemene” nu era cel mai potrivit termen ca să le descrii. Deși a doua construcție avea despicăături identice în loc de ferestre și propria panoplie de garguie, mai avea în plus și o ușă masivă de lemn. Aceasta era încuiată cu lacăt, dar Andrew, fratele Vraciului, ne dăruise amândurora câte o cheie în stare să dea gata cu ușurință o astfel de încuietorie, așa că Vraciul o deschise în câteva secunde. Am aprins ambele felinare înainte de a păși cu grijă înăuntru, cu lamele toiegelor pregătite. Coborând de-a lungul a trei dintre pereți, vreo treizeci de trepte ne-au condus sub pământ, către un bazin cu apă.

La capătul treptelor, Vraciul a luat-o spre cealaltă parte a turnului, îndepărtându-se de apă. Eu m-am dus lângă el și m-am uitat în jos, să văd ce găsisese. Era o cizmă.

— E a lui Bill? mă întrebă el.

— A lui, am zis eu, lăsându-mi capul în jos.

— Păi și-atunci el unde poate fi? întrebă Vraciul, mai curând gândind cu voce tare decât așteptând vreun răspuns de la mine.

Se întoarse spre apă, mergând pe marginea bazinului, cu felinarul ridicat și uitându-se cu atenție în jos.

I-am urmărit privirea. Apa era surprinzător de limpede, dar adâncă, și am putut vedea câteva trepte care coborau sub apă și un palier îngust, iar, la capătul acestora, ceva ce părea a fi gura unui tunel întunecat.

— Ce-avem noi aici? murmură Vraciul. Ei bine, băiete, unde crezi că duce tunelul acesta?

Nu prea existau îndoieli în această privință.

— Spre celălalt turn, am răspuns.

— Așa-i. Și mă întreb ce e oare acolo... Pe de altă parte, ce altă temniță e mai bună decât o clădire fără ușă? Urmează-mă, băiete...

Am făcut cum mi se spusese, cu Alice după mine, ca o umbră. Odată ajunși afară, magistrul meu se duse la celălalt turn, se opri sub cea mai apropiată fereastră și făcu semn spre ea.

— Ridică-te pe umerii mei și vezi dacă te poți cățăra să arunci o privire înăuntru. Folosește felinarul, dar încearcă să-l protejezi cu trupul, ca să nu atragă atenția nepofțiților. Ar fi bine să nu-l zărească nimeni de pe mal.

Se ghemui sub fereastră, iar eu m-am suit pe umerii lui, ținând felinarul între mine și zid și sprijinindu-mă cu mâna dreaptă de pietre, să nu mă clatin. Când Vraciul

s-a ridicat în picioare, m-am căznit să-mi țin echilibrul, apoi am putut să mă cațăr până la fereastră folosindu-mă de garguie ca puncte de sprijin pentru mâini și tălpi. Cu felinarul a fost mai greu, dar, până la urmă, am reușit să ajung în dreptul ferestrei. M-am aplecat spre zid și mi-am lipit obrazul de felinar, uitându-mă prin crăpătură. Tot ce-am putut vedea a fost un bazin cu apă, aparent identic cu cel din primul turn, iar în peretele îndepărtat, imediat deasupra nivelului pământului, o spărtură mare. Fundația era, probabil, umedă și se surpase.

M-am dat jos și am trecut la celălalt perete.

— Nu sunt sigur că biata mea spinare și bătrânii mei genunchi mai pot face multe ridicări din astea, bombăni Vraciul. Mișcă-te repede, băiete!

Am făcut cum mi s-a poruncit, dar abia când m-am uitat pe cea de-a patra crăpătură am văzut pe cineva legat fedeleș și trântit la baza peretelui îndepărtat de fereastră, foarte aproape de apă. Nu i-am putut zări bine fața, dar semăna cu Arkwright.

— E cineva acolo, legat, am șoptit, înfierbântat. Sunt sigur că el e.

— Bine, băiete, zise Vraciul. Acum, verifică acoperișul. Ar putea fi o cale de acces prin vârful turnului. Merită să încerci...

M-am mai cățărat încă vreo câțiva metri, apoi am ajuns sus, m-am apucat strâns de marginea acoperișului și m-am târât deasupra. Cercetând palmă cu palmă toată suprafața, am descoperit că era din piatră solidă. Nu exista nicio intrare. Așadar, după ce am aruncat o privire rapidă printre copaci către oglinda argintie a lacului, m-am lăsat înapoi peste margine și, cu ajutorul Vraciului, am ajuns curând înapoi pe pământ.

Ne-am îndreptat abătuți spre cealaltă clădire, am coborât din nou treptele și ne-am uitat, îngândurați, la bazin. Era o singură cale de a ajunge la Arkwright — prin tunelul de sub apă.

— Domnul Arkwright m-a învățat să înot, i-am spus magistrului meu, încercând să par mai încrezător în forțele mele decât eram de fapt. Acum e timpul să mă folosesc de ceea ce am învățat...

— E bine dacă poți înota, băiete, asta-i mai mult decât pot face eu. Dar *cât de bine* știi să înoți?

— Cam cinci lățimi de canal...

Vraciul clătină din cap, cu îndoială.

— Prea periculos, Tom, zise Alice. Aici nu e vorba numai de înotat, trebuie să te scufunzi și să mergi prin tunelul acela întunecat. Eu nu știu să înot, altfel aș veni cu tine. În doi am avea mai multe șanse.

— Fata are dreptate. Poate să ne ajute Deana sau cineva care să știe să înoate destul de bine cât să ajungă dincolo.

— Dar putem avea încredere în ei? am întrebat eu. Nu. Las' c-o fac eu. Măcar să încerc.

Vraciul nu mai zise nimic să mă oprească, dar mă urmări tăcut, clătinând din cap, în timp ce-mi scoteam ghetetele și ciorapii, pelerina și cămașa. În cele din urmă, mi-am legat lanțul de argint la brâu și m-am pregătit să sar în apă.

— Ține ăsta, zise magistrul meu, întinzându-mi un cuțit din sacul lui. Vâră-l la cingătoare. O să ai nevoie de el ca să-l eliberezi pe Bill. Și ia și asta pentru el, continuă, întinzându-mi o sticlă cu apă.

— Am eu ceva mai bun... interveni Alice.

Spunând acestea, scoase din buzunarul fustei o punguță de piele și-i desfăcu sfoara subțire de la gură, dând la iveală o colecție întreagă de ierburi uscate. Folosise și înainte ierburile, cu succes, ca să lecuiască boli, o dată chiar ajutându-mă și pe mine să-mi vindec o arsură la mână. Dar niciodată nu văzusem o asemenea cantitate și varietate de ierburi. Părea că, fără știrea mea, Alice adunase leacuri și-și dezvoltase cunoștințele de tămăduitoare.

Îmi întinse o frunză.

— Pune-i puțin din asta sub limbă. Ar trebui să-l readucă la viață — bineînțeles, asta dacă nu e prea aproape de moarte.

Pentru o clipă, Vraciul se uită la ea încruntat, apoi aprobă, dând din cap, așa că am vârât frunza în buzunar și mi-am prins cuțitul și sticla de apă la cingătoare.

— Și ai grijă, băiete, mă preveni magistrul meu. E o treabă periculoasă. Dacă ai vreo îndoială, nu risca. Nimeni nu te va învinui pentru asta.

Mi-am înclinat capul, în semn de mulțumire pentru vorbele sale, și am început să cobor treptele. Apa era atât de rece, că mi s-a tăiat răsuflarea, dar, odată ce-am intrat până la piept, m-am simțit mai bine. Aruncând un zâmbet slab înapoi, spre Alice, am pornit înot, îndepărtându-mă de trepte, am tras adânc aer în piept și am încercat să mă scufund către tunelul de sub apă.

N-am ajuns prea departe. Apa mi-a opus rezistență și m-a scos cu forța înapoi, la suprafață. Ori nu dădeam eu cum trebuie din mâini și din picioare, ori pur și simplu nu aveam destulă putere. Am tras din nou aer în piept și am încercat iarăși. Peste câteva clipe, scuiam și împrășcam apa la suprafață, simțindu-mă destul de prost. În felul ăsta, n-aveam să-l scot niciodată de-acolo

pe Arkwright. Trebuia să apelăm la Deana, până la urmă.

Am înotat înapoi spre mal, până când am pus din nou piciorul pe trepte. Atunci mi-am amintit deodată ceva ce-mi spusese Arkwright: *Când un scufundător vrea să se ducă la fund, cea mai simplă metodă este să ia o piatră mare în brațe, pentru ca greutatea ei să-l tragă repede în adânc...*

— Alice, fugi până la malul lacului și adu-mi două dintre cele mai grele pietre pe care le poți căra! i-am cerut eu.

Și ea, și Vraciul se uitară la mine nedumeriți.

— O greutate în fiecare mână mă va duce drept la fund, așa voi putea trece prin tunel.

Alice se întoarse în mai puțin de cinci minute cu două pietroaie. Ținându-le în brațe, am coborât treptele până când apa mi-a trecut de brâu și apoi, trăgând adânc aer în piept, am sărit înainte.

Apa s-a închis deasupra capului meu și m-am scufundat rapid în beznă. Tunelul era chiar în fața mea, așa că am dat drumul pietroaielor și am dat din picioare ca broasca, intrând și zgâriindu-mi umărul de marginea lui. Încă două zvâcniri din picioare și totul a devenit negru ca smoala. Am început să fiu cuprins de panică. Și dacă ne înșelaserăm și pasajul nu ducea, totuși, la celălalt turn?

Am încercat să-mi folosesc brațele așa cum mă învățase Arkwright, dar tunelul era prea strâmt și mi-am zdrelit rău coatele. Simțeam cum mă sufoc și am dat, cu disperare, din picioare, o dată și încă o dată, nevoia de aer apăsându-mi pieptul din ce în ce mai tare. Am încercat să mă calmez. La suprafață, îmi puteam ține respirația mult mai multă vreme. Și atunci, de ce să fie altfel aici? Câtă vreme nu mă lăsam covârșit de panică, totul avea să fie în regulă.

Încă două mișcări din picioare și, spre marea mea ușurare, am ieșit din tunel și m-am ridicat la suprafață, apa devenind cumva mai ușoară. Am simțit ceva în dreapta mea, dar în secunda următoare capul mi-a țâșnit la suprafață și am dat drumul respirației pe care mi-o ținusem atât, înghițind cu nesaț două guri mari de aer. Mi-am folosit brațele și picioarele ca să stau pe apă. Era întuneric în turn, dar, uitându-mă în sus, am putut vedea cele patru ferestruici înguste. Trei abia se zăreau, dar printr-a patra bătea luna. Din fericire, ochii mi s-au obișnuit curând și am avut destulă lumină cât să văd ce fac.

Am dat de vreo două ori din brațe și m-am lovit cu degetele de la picioare de trepte. Peste alte câteva clipe, ieșisem din apă, stând în picioare pe dalele de piatră, cu apa șiroind de pe mine, fără să fac nicio mișcare,

așteptând ca ochii să mi se obișnuiască puțin cu întunericul. Încetul cu încetul, interiorul turnului mi s-a limpezit. Am putut vedea ceva ce părea o boccea de zdrențe aruncată la picioarele zidului. Trebuia să fie Arkwright. Am făcut trei pași în direcția aceea, cu băgare de seamă. Apoi mi s-a părut că aud murmur de voci de undeva de deasupra. Surprins, mi-am ridicat privirile spre ferestre.

— Tom! strigă cineva.

Era glasul lui Alice. Mi-am dat seama că se urcase pe umerii Vrăciului și se cățăraseră pe garguie, până la fereastră.

— Ești teafăr? mă întrebă ea.

— Da, Alice. Până aici e bine. Cred că l-am găsit.

— Am ceva pentru tine! îmi strigă Alice. O lumânare. Încearcă s-o prinzi. Ești gata?

În clipa următoare, am văzut lumânarea venind spre mine. Am făcut repede doi pași, am întins mâna după ea, dar am scăpat-o. S-a lovit de pământ, dar, în ciuda întunericului, nu mi-a luat mult până s-o găsesc. Am ridicat-o și m-am uitat din nou spre fereastră.

— Îți arunc cutia ta, cu iasca și amnarul, strigă Alice din nou. N-o scăpa, Tom. N-aș vrea să se spargă.

Nici eu nu voiam asta. Însemna mult pentru mine, fiindcă fusese darul de adio de la tatăl meu, când plecasem de-acasă pentru a deveni ucenicul Vraciului. Era moștenire de familie.

Mai mult am simțit-o decât am văzut-o căzând spre mine, dar cumva am izbutit s-o prind și apoi n-a mai durat decât un minut până să dau foc la iască și să aprind lumânarea. Mi-am pus cutia cu grijă în buzunar și m-am apropiat de Arkwright. Acum îi puteam vedea fața, dar chiar el să fi fost? Mai respira?

— El e! am strigat în cele din urmă spre Alice și Vraci. Nu arată prea bine, dar o să încerc să-l scot prin tunel.

— Bine, mi-a răspuns Alice. Bravo. Ne vedem în turnul celălalt.

I-am auzit îndepărtându-se, dar chiar atunci ceva m-a făcut să mă uit în apă. Era limpede și îi puteam vedea fundul, ca și mai înainte. Acum mi-am dat seama ce zărisem pe când ieșeam din tunel. Mai era unul, identic. Dar unde ducea? Spre lac? Gândul acesta mă îngheță. Mai era o intrare în turn. O vrăjitoare de apă ar fi putut să ajungă la mine fără să mai treacă pe lângă Vraci și Alice.

Dar mai era ceva. Spre uimirea mea, suprafața apei se luminează deodată și lăsă să se ivească o figură. Cineva

folosea o oglindă ca să ajungă la mine. Să fi fost Alice? Să fi scăpat de sub supravegherea Vrăciului ca să facă asta? Firește, nu trebuia neapărat să ai o oglindă la îndemână, suprafața unei bălți, a unui bazin sau a unui lac putea folosi în același scop. Dar nu era Alice și am simțit gheara fricii strângându-mi inima.

Era vrăjitoarea asasină...

În afară de o eșarfă înfășurată lejer în jurul gâtului, Grimalkin era îmbrăcată exact ca la ultima noastră întâlnire — aceeași haină scurtă, neagră, legată în talie, o fustă despătată și strânsă pe coapse. Trupul ei subțire era prins cu multe curele de care erau atârinate o groază de teci, fiecare conținând o armă mortală.

Ochii mi se pironiseră mai ales pe una dintre acestea: foarfeca pe care o folosea ca să-și tortureze dușmanii învinși; o ustensilă foarte ascuțită, care putea reteza și osul, și carnea. Ultima oară, o păcălisem, rănind-o în timp ce mă prefăceam că mă dau bătut. Îmi trecusem repede toiagul dintr-o mână într-alta, întocmai cum mă învățase Vrăciul. Dar data următoare când ne-am mai fi întâlnit, n-avea să se mai lase atât de ușor dusă de nas. Știa de ce eram în stare.

M-am uitat la colierul de oase de om de la gâtul ei — oasele celor pe care-i vânase, îi învinsese și torturase.

Trăia pentru luptă; era însetată de sânge. Se zicea că are un cod al onoarei și că-i plăcea să i se opună rezistență; că niciodată nu încercase să câștige printr-o viclenie. Dar eu o înșelasem. Speriat de moarte, mă purtasem într-un fel pentru care nu putea decât să mă disprețuiască.

Dar, spre marea mea surprindere, vrăjitoarea mi-a zâmbit și s-a aplecat. Gura i s-a deschis și suprafața lacului a devenit cețoasă. Folosea o oglindă și se pregătea să scrie. Ce? O amenințare? Un avertisment?

*Teși afară repede!
Turând, dușmanii noștri vor intra
în tuneful dinspre sac!*

Am citit mesajul, nevenindu-mi să-mi cred ochilor. De ce mă prevenea? N-ar fi fost mai bucuroasă să mă vadă prins și ucis de vrăjitoare? Ce voia să spună prin „dușmanii noștri”? Vrăjitoarele de apă? Era o păcăleală? Îmi plătea cumva înșelătoria de la prima noastră întâlnire?

Imaginea a pălit și a dispărut. Eram nedumerit, dar și dacă-mi spusese adevărul sau nu, tot trebuia să-l salvez pe Arkwright.

Nu aveam timp de pierdut, așa că mi-am fixat lumânarea pe dalele din apropiere și am îngenuncheat lângă silueta prăbușită. În dreapta lui era un urcior pe jumătate plin cu apă. Legat cum era, cineva probabil că venea din când în când să se asigure că rămânea în viață pentru Morwena. M-am aplecat mai mult și i-am simțit respirația slabă. L-am strigat pe nume. A gemut, dar n-a deschis ochii. Atunci, trăgându-mi cuțitul de la cingătoare, am început să-i tai legăturile, mai întâi pe cele de la picioare, apoi de la mâini.

Când am terminat, am încercat să-i masez puțin mâinile și fața, ca să-l mai înviez, dar ochii i-au rămas tot închiși. Apoi, i-am dus la gură sticla cu apă și i-am dat puțin să bea. S-a înecat, dar a izbutit până la urmă să înghită de vreo câteva ori. Am rupt o bucată din frunza pe care mi-o dăduse Alice și i-am vârât-o sub limbă. În cele din urmă, l-am întins pe spate, străduindu-mă să-l fac să se simtă mai bine. Abia atunci i-am observat semnele de la gât. Erau niște coji de rană, mari și galbene, trei la număr; una încă mai supura. Nu mai văzusem niciodată așa ceva. M-am întrebat dacă nu se hrănise ceva din venele de la gâtul lui. Poate că vrăjitoarele se folosiseră de o trombă în ritualurile lor.

Nu mai puteam face nimic pentru el acum, așa că, după ce mi-am legat din nou sticla de apă la cingătoare, m-am așezat lângă el, cu capul în palme, încercând să analizez situația. Mi-am dat seama că eram doar la începutul problemelor mele. Nu mai aveam pietroaie care să mă ajute să cobor până la gura tunelului. Oare voi reuși să mă scufund așa? Mai devreme, nu fusesem în stare. Arkwright era un înotător foarte puternic și, dacă și-ar fi revenit, fără îndoială că ar fi putut să mă tragă după el. Dar arăta mai rău decât mă așteptasem. Mult mai rău. Cum aveam să-l car oare la loc sigur?

Atunci privirea mi-a fost atrasă de surpătura din perețele îndepărtat, cea pe care o observasem și mai înainte, când privisem pe fereastră. Turnul era construit din blocuri de piatră, ca și fundația lor. Dacă se desprinsese vreo piatră și aș fi putut s-o scot de tot, ar fi fost de ajuns, probabil, să ne scufunde pe amândoi până la gura tunelului. Oare puteam să scot vreuna din zid? Merita să încerc. Luând lumânarea, m-am dus să cercetez pietrele mai îndeaproape.

Spărtura verticală era mai mare decât mi se păruse mie: cel puțin trei pietre erau crăpate, așadar, punând lumânarea deoparte, am început să trag de cea mai slăbită, care se afla la vreo două picioare înălțime de sol.

Smucind-o înainte și înapoi, am izbutit s-o desprind și mai mult și, curând, am scos-o mai mult de jumătate din lăcașul ei. În clipa aceea, mi-am dat seama că Arkwright începuse să se miște. S-a ridicat încet în capul oaselor, mijind ochii spre lumânare, apoi s-a încruntat și a scos ceva din gură. Era bucata de frunză pe care i-o băgasem sub limbă.

— Alice mi-a dat-o. Asta te-a readus în simțiri...

— Vasăzică, ai înotat prin tunel ca să ajungi la mine? mă întrebă el.

Am dat din cap.

— Atunci, ar cam trebui să fim amândoi recunoscători Cerului că te-am aruncat în canal! zise el cu un început de rânjel, recăpătându-și treptat puterile.

— Cum te simți? l-am întrebat.

— Groaznic, dar nu-i timp de pierdut. Cine știe ce-o să mai apară din tunelurile alea? Trebuie să înotăm până dincolo. În mod normal, te-aș fi lăsat pe tine să te duci înainte, dar mă simt slăbit ca un pisoi și mai bine încerc să trec prin tunel cât încă mai pot. Numără până la zece și apoi vino după mine...

Spunând acestea, Arkwright merse, cu pași nesiguri, până la marginea bazinului, trase adânc aer în piept și se

aruncă în apă, făcând un zgomot teribil, propria greutate ducându-l drept la gura tunelului.

Uitându-mă în jos, la vârtejul creat de coborârea lui, l-am privit cum dă o dată puternic din picioare, avântându-se prin tunel. În secunda următoare dispăruse din vedere. Chiar și așa, în halul acela de slăbiciune, era un înotător mult mai puternic decât mine.

Mi-am luat cuțitul și mi l-am prins la cingătoare, apoi mi-am legat din nou lanțul de argint la brâu. Voiam să-i mai dau vreo zece secunde ca să iasă din tunel și apoi să intru și eu. M-am gândit la cutia cu iască din buzunar. Apa n-avea să-i facă bine, dar nu puteam s-o las în urmă. Am continuat să mă uit în jos, în vreme ce undele apei s-au topit încet și suprafața bazinului a devenit netedă ca oglinda, reflectându-mi propria față. M-am pregătit să intru și eu în apă, luând în brațe pietroiul dislocat, dar m-am dat înapoi, îngrozit. Ceva venea prin celălalt tunel — cel dinspre lac!

CAPITOLUL
25
GRIMALKIN

Silueta înota rapid și capul unei femei ieși de îndată la suprafață. Privirile i se încrucișară cu ale mele, prin apa ce-i curgea șuvoi din păr. Dar nu era o vrăjitoare de apă — era Grimalkin! Am făcut iute doi pași înapoi, dar ea n-a dat niciun semn c-ar vrea să iasă din apă să mă atace.

— Nu trebuie să te temi de mine, copile. N-am venit după tine. Caut pe altcineva în noaptea asta.

— Pe cine? am întrebat. Pe magistrul meu?

Ea clătină din cap și zâmbi răutăcios, călcând apa.

— În noaptea asta o vânez pe fiica Diavolului, pe Morwena.

M-am uitat lung la ea, nevenindu-mi să-mi cred urechilor. Oare încerca să mă păcălească? La urma urmelor, o înșelasem — probabil că în ochii ei nu eram decât o gân-ganie oarecare, ceva ce trebuia strivit prin orice mijloc. Dar poate că spunea adevărul. Clanurile din Pendle se luptau adesea între ele, vrăjitoare împotriva vrăjitoarelor. Poate că tocmai se războia cu alte vrăjitoare, din alte părți ale Comitatului?

— Morwena e vrăjmașa Malkinilor? am întrebat eu.

— Ea e fiica Celui Rău, iar el e acum dușmanul meu de moarte. De asta, trebuie să moară.

— Dar ai fost și tu sus, pe Dealul Pendle, în noaptea în care clanurile l-au adus pe Cel Rău prin portal, am acuzat-o eu. Cum poate fi dușmanul tău acum?

Grimalkin zâmbi, arătându-și dinții ascuțiți.

— Nu mai știi ce greu a fost să se unească toate clanurile pentru treaba asta? îmi aminti ea. Clanurile Malkin, Deane și Mouldheel s-au înțelese foarte rar. Și-au fost certuri și în sânul fiecărui clan. Unele vrăjitoare s-au temut că, odată ieșit prin portal în lumea asta, Cel Rău va fi prea greu de stăpânit. Ceea ce s-a dovedit a fi adevărat. Ne-a cerut tuturor supunere. Ne-a poruncit să ascultăm de voința sa... La sabatul de Halloween, Cel Rău s-a înfățișat în cumplita sa maiestuoșitate celor care i-au

făgăduit să îl slujească. Dar unele nu i s-au supus. Iar eu sunt printre cele care nu vor îngenunchea în fața lui. Acum, clanurile sunt mai învrăjbite ca niciodată. Nu mai e doar un clan împotriva altuia rival. Malkin se luptă cu Malkin și Deane se luptă cu Deane. Întunericul se războiește cu sine însuși.

Se opri puțin, dar reluă aproape imediat:

— Vrăjitoarele intră în tunel chiar în timp ce stăm noi de vorbă. Ele știu că ești aici. O să mă întorc și o să le înfrunt. Dar pleacă repede — s-ar putea să nu fiu în stare să le țin în loc chiar pe toate...

Cu aceste cuvinte, se scufundă din nou în apă și reîntră în tunelul care ducea spre lac. Că spunea sau nu adevărul, eu oricum trebuia să plec, și asta neîntârziat! Am luat din nou pietroiul în brațe, am tras aer adânc în piept și am sărit în apă. Cu un pleoscăit grozav, am început să mă scufund. De îndată ce-am dat drumul pietrei din brațe, am zărit ceva ieșind din celălalt tunel. O vrăjitoare de apă? Sau Grimalkin?

Înotul prin tunelul întunecat mi s-a părut mult mai ușor de data asta. Cel puțin acum știam că duce în al doilea turn și că nu voi da de o fundătură, rămânând captiv în întuneric. Apa începu să se lumineze. Aproape ajunseseam la capătul tunelului. O dată să mai fi dat din

picioare și aș fi fost afară. Dar, în clipa aceea, ceva m-a prins de gleznă.

Am dat din nou din picioare, încercând să mă eliberez. Strânsoarea s-a oțelit și am simțit cum sunt tras înapoi. Plămâni erau pe cale să-mi plesnească. Să fi fost Grimalkin, se răzbuna acum? Dacă era o vrăjitoare de apă, aveam să mă înece, în timp ce ea îmi va bea sângele. Așa sfârșeau victimele lor. Slăbite. Incapabile să mai lupte. Cu apa umplându-le plămâni. Grimalkin probabil mi-ar fi tăiat pur și simplu gâtul.

Mi-am scos cuțitul de la cingătoare și am încercat să mă calmez. *Nu te zbate. Las-o să te tragă înapoi. Pân-dește ocazia...*

Peste umăr, am zărit niște fălci larg deschise și niște canini gata să muște. Era o vrăjitoare de apă! Mi-am repezit cuțitul spre fața aceea sălbatică. Apa mi-a îngreunat lovitura, încetinindu-mi brațul, dar lama a ajuns până la ea. Am apăsat cât am putut de tare. Pentru o secundă, nu s-a întâmplat nimic. Apoi, glezna mi-a fost eliberată. Foarte aproape, am văzut două siluete încleștate în luptă. Am zărit centuri de piele, teci și cuțite împodobind trupul uneia dintre ele și am știut că era Grimalkin. Imediat, m-am întors și am înotat până am ieșit din tunel, ridicându-mă ca săgeata.

Când am țâșnit la suprafață, am încercat să strig o avertizare despre vrăjitoare, dar am început să tușesc și să scuip. Vraciul, Alice și Arkwright se uitau în jos, la mine, îngrijați. Gheară mârâia gros, din fundul gâtului. Magistrul meu își ținea toiagul pregătit, cu lama îndreptată spre apă. Alice coborî treptele prin apă și mă prinse de brațul drept, ajutându-mă să ies. Peste câteva secunde, eram întins pe dalele de piatră, ținând încă strâns cuțitul în mână. M-am uitat înapoi — în apă se vedea sânge, ridicându-se în panglici întunecate din tunel.

— O vrăjitoare! am strigat, în sfârșit. E o vrăjitoare în tunel! Mai există o cale de acces pe sub apă în turn! Dinspre lac!

Ne-am uitat împreună în apă, dar nimic n-a apărut la suprafață.

— Ești rănit, băiete? mă întrebă Vraciul, plimbându-și fulgerător ochii de la apă la mine și înapoi.

— Nu e sângele meu, i-am spus eu. E al ei. Dar s-ar putea să nu fie singură...

M-am îmbrăcat grăbit și mi-am încălțat ghetetele, apoi am părăsit turnul, Vraciul încuind ușa în urma noastră.

— Asta ar trebui să le mai țină în loc un timp, zise el, vârându-și din nou cheia în buzunar. Nu cred că *ele* au cheia de la lacătul ăsta. Prizonierii au fost aduși, fără

îndoială, în turnul ăsta de complicități umane ai vrăjitoarelor și abia după aceea strămutați, prin tunelul dintre turnuri. Calea spre lac nu le-ar fi folosit la nimic. Oamenii n-ar fi rezistat sub apă atât de mult.

— Sunt sigur că ai dreptate, încuviință Arkwright. Dar eram deja afară și aveam hainele uscate când m-am trezit în celălalt turn.

Am alergat spre barcă cât de repede am putut, dar ne întârzia Arkwright, care era foarte slăbit și silit să se oprească mereu ca să-și tragă suflul. În orice clipă ne așteptam la un alt atac, iar Gheară se tot învârtea în jurul nostru, gata să întâmpine primejdia. În cele din urmă am ajuns la mal, unde Deana Beck ne aștepta. Părea că e nevoie să ne împărțim în două grupuri, dar Vraciul nici n-a vrut să audă. Barca s-a cufundat periculos de mult în apă, dar am izbutit să traversăm în siguranță.

— Sunteți bine-veniți să vă petreceți noaptea în coliba mea, se oferi Deana.

— Îți mulțumim de invitație, dar ai făcut deja prea multe pentru noi, zise Vraciul. Nu, o să pornim la drum și o să mergem cât de repede putem.

Barcagiul o numise pe Deana Beck „Deana Smintita”, cu toate că părea la fel de întreagă la minte ca orice altă femeie pe care o întâlнисem vreodată. Prin „smintită”,

de fapt, voise să spună „prea cutezătoare”. Își riscase viața ca să ne ducă pe noi cu barca până la Insula Belle. Dacă vrăjitoarele aveau să afle că Deana ne ajutase, zilele ei pe lumea asta aveau să fie numărate.

Înaintarea noastră spre sud era destul de înceată, dar atacul de care ne temeam n-a mai venit. Nu știam câte vrăjitoare intraseră în tunel dinspre lac, dar eu ori o uciseseam, ori o rănisem grav pe cea care mă prinsese de gleznă. Probabil că Grimalkin le spintecase pe celelalte — sau cel puțin le întârziase, dându-ne astfel o șansă.

Cu puțin înainte de căderea nopții, ne-am oprit în pădure. Între timp, ajunseserăm departe de lac și nu ne mai pândea primejdia unui atac din partea vrăjitoarelor de apă.

După ce a ronțăit puțină brânză din rezervele Vraciu-lui, Arkwright a căzut imediat într-un somn adânc. Era vlăguit după încercarea prin care trecuse și de mersul desculț. Dar, în pofida obrazilor lui livizi și trași, respira rar și profund.

Alice îi atinse fruntea cu vârful degetelor.

— Nu-i prea dărâmat, socotind prin ce a trecut. Gâtul i s-ar putea infecta, totuși.

Își ridică privirile spre Vraci.

— Vrei să văd ce pot să fac?

— Dacă tu crezi că-l poți ajuta cu ceva, dă-i bătaie, răspunse el, dar am băgat de seamă că o urmărea foarte atent.

Ea întinse mâna după sticla de apă, iar magistrul meu i-o dădu, apoi scoase din punguța de piele o bucățiță de frunză — pe care n-am recunoscut-o —, o umezi cu apă și i-o lipi lui Arkwright pe gât, acoperindu-i rănilile.

— Lizzie te-a învățat să folosești ierburile de leac? întrebă Vraciul.

— Pe unele, răspunse ea. Dar, la fermă, și mama lui Tom m-a învățat o grămadă de lucruri.

Vraciul dădu din cap, aprobator.

Cum apoi au tăcut amândoi, m-am hotărât să-i spun și lui despre Grimalkin. Știam că n-o să-i placă ideea că fusese implicată, dar eram curios la ce concluzie o să ajungă.

— Domnule Gregory, am început eu, mai e ceva ce s-ar cuveni să-ți spun. Grimalkin a folosit o oglindă să mă prevină despre vrăjitoare. Apoi a venit prin bazin și a ieșit să-mi vorbească. Ba chiar s-a luptat cu vreo câteva vrăjitoare și m-a ajutat să scap...

Vraciul se uită la mine stupefiat.

— Iar oglinzi? Când a fost asta, băiete?

— Când eram în al doilea turn. I-am văzut chipul în apă. A spus ceva ciudat — că vrăjitoarele de apă sunt „dușmanii *noștri*”.

— Nu mi-ar plăcea să recunosc vreodată că am ceva în comun cu Întunericul, zise Vraciul, scărpinându-se în barbă, dar cum se pare că vrăjitoarele din Pendle sunt în război, probabil că vrăjmășia s-a întins și la vrăjitoarele de apă din nord. Dar de ce să încerce Grimalkin să te ajute tocmai *pe tine*? Asta mă depășește. După ce i-ai făcut ultima oară când v-ați întâlnit, m-aș fi gândit că vrea să te vadă mort! Și nici nu mi-am dat seama că ar avea puterea să treacă peste o apă curgătoare. Asta o face și mai periculoasă decât am crezut-o.

— Dar o să ne prindă bine dacă e de partea noastră. Și avem nevoie de tot ajutorul pe care-l putem obține! am zis eu.

Vraciul clătină energic din cap.

— Din moment ce vrăjitoarele sunt la cuțite, asta nu le poate decât slăbi, iar nouă, netezi drumul. Dar — am obosit să-ți tot repet asta — nu putem fi de aceeași parte cu ele. Cel Rău poate încerca de fapt să te compromită și, astfel, să te atragă, încetul cu încetul, spre Întuneric. Atât de încet, încât nici n-o să-ți dai seama că s-a întâmpat!

— Niciodată n-o să slujesc Întunericul! m-am răstit eu, furios.

— Nu fi atât de sigur, băiete, continuă Vraciul. Până și mama ta l-a slujit cândva! Ține minte asta. Ți se poate întâmpla și ție.

A trebuit să-mi mușc limba ca să nu-i dau un răspuns usturător. Tăcerea s-a prelungit. Vraciul se uita la mine încruntat.

— Ți-a mâncat pisica limba, băiete? De ce te-ai supărat așa? Nu poți suporta să auzi adevărul?

Am ridicat din umeri.

— Nu-mi vine să cred, te gândești că aș putea sfârși de partea Întunericului. Credeam că mă cunoști mai bine de-atât!

— Îmi fac doar griji pentru tine, băiete. Atâta tot. Ai putea fi corupt, e și asta o posibilitate. Am să-ți spun ceva, acum, și aș vrea să nu uiți. Nu ține niciodată vreun secret față de mine! Spune-mi totul, nu contează cât de rău crezi tu că mi-ar pica. E clar? *Totul*. Trăim niște vremuri periculoase, iar eu sunt singura persoană în care poți avea cu adevărat încredere, zise el apăsător, uitându-se la Alice. Înțelegi ce-ți spun?

Am văzut că Alice mă privea cu foarte mare atenție. Eram sigur că se întreba dacă-i voi spune Vraciului că

se pregătea să folosească un urciur de sânge ca să-l țină pe Cel Rău la distanță. Dacă Vraciul ar fi aflat asta, ar fi gonit-o, sau chiar mai rău. Ar fi putut s-o considere dușmanul nostru. Când le prindea, le închidea pe vrăjitoare în puțuri, iar Alice fusese o dată foarte aproape de a împărtăși aceeași soartă.

Știam că de răspunsul meu atârnav multe. Vraciul era magistrul meu, dar Alice era prietena mea și un aliat din ce în ce mai puternic împotriva Întunericului.

— Ei? făcu Vraciul.

— Înțeleg, am răspuns eu.

— Asta-i bine, băiete.

Dădu din cap, dar nu comentă, iar discuția se stinse. Am stabilit să facem cu rândul de pază, să fim atenți la primejdii. Arkwright dormea mai departe, așa că am hotărât să înnoptăm chiar în locul acela.

Dar somnul meu a fost capricios. Ceea ce tocmai făcusem mă umpluse de spaimă și de nesiguranță. Tata mă învățase întotdeauna să fiu cinstit și să spun adevărul, dar mama, cu toate că era un dușman al Întunericului, îi spusese lui Alice să folosească orice ca să mă apere de Cel Rău. *Orice...*

CAPITOLUL 26 ÎNIMAGINABILUL

In ciuda amenințării Întunericului, aveam nevoie să ne refacem forțele, așa că, în zori, înainte de a porni din nou la drum spre sud, am mâncat niște iepuri pe care i-a prins și gătit Alice. Cu toate că Arkwright se simțea mai bine, mergeam destul de încet și am mai întârziat și din pricină că a trebuit să facem un ocol prin Cartmel, ca să-i cumpărăm o nouă pereche de cizme.

Când, în sfârșit, am ajuns la țărnișă, a trebuit să așteptăm ca refluxul să fie deplin. Vraciul își ținu cuvântul dat sihastrului și, pe lângă plata călăuzei, mai contribuî cu trei monede de argint la colecta pentru sprijinul familiilor celor înecați.

Ne-am apropiat de moară după apusul soarelui, dar, la marginea șanțului cu apă, Gheară ne avertiză că era ceva în neregulă. Părul i se zbârli și începu să mârâie. Apoi Alice adulmecă de trei ori și se întoarse către mine, cu spaimă.

— E ceva foarte urât în față. Nu-mi place deloc, Tom!

Arkwright se uită în jos, la șanțul cu apă, și se încruntă. Îngenunche, își înmuie degetul arătător în apă și îl duse la buze.

— Concentrația de sare e mare. Nicio creatură de-a Întunericului n-ar fi putut trece pe aici. Poate a ieșit ceva dincolo.

Mi-am amintit de vrăjitoarea de apă și de trombă, amândouă captive în puțuri, sub casă. Oare scăpaseră?

— Am turnat cinci butoaie cu sare în șanț, i-am spus eu. Dar n-am pus niciun strop în puțuri.

— Chiar și așa, tinere Ward, ar fi trebuit să mai fie încă destulă cât să le țină supuse. Dacă a evadat vreuna, trebuie să fi avut un ajutor serios din afară! zise Arkwright.

— Da, încuviință Vraciul, și oricum șanțul n-ar însemna niciun fel de opreliște pentru creatura cea mai puternică a Întunericului, Diavolul însuși!

Arkwright dădu din cap și toți trei l-am urmat, unul după altul, trecând șanțul. Ne conduse către latura casei

unde se afla roata morii, cu Gheară la picior. Deodată, se opri. Un cadavru zăcea pe pământ, cu fața în jos. Îl întoarse cu vârful cizmei.

Omul avea gâtul sfârtecat, dar, cu toate astea, nu se vedea prea mult sânge. Probabil că trupul său fusese golit de o vrăjitoare de apă. M-am uitat la chipul celui mort, pe care rămăsese întipărită o expresie de groază și durere. Gura îi era deschisă, iar din dinții din față mai rămăseseră doar niște cioturi sparte. Era unul dintre soldații din trupa de recrutare — sergentul, cel care dăduse să mă atace, dar își schimbase intenția la vederea câinilor.

— E unul dintre dezertorii din trupa cu care am avut eu un conflict în nordul golfului, îi spuse Arkwright Vraciului. Am crezut că-s doar vorbe goale, dar văd că și-au pus amenințările în practică. Au zis că mă vor găsi și mi-o vor plăti. Ei bine, ăsta de-aici a plătit deja. La locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, toate le-au fost împotriva...

Mai făcu vreo câțiva pași, se opri la ușă și l-am auzit slobozind o înjurătură. Când am ajuns lângă el, am văzut și de ce. Ușa din față fusese smulsă din țâțâni. Putea foarte bine să fi fost opera unei vrăjitoare de apă.

— Trebuie să căutăm în toată casa mai întâi, ca să vedem dacă mai stă încă la pândă careva înăuntru. Nu

pentru dezertori trebuie să ne facem griji, ci pentru ce anume i-a ucis, zise Arkwright.

Aprinse două lumânări și îi dădu una lui Alice. Magistrul meu își lăsă sacul imediat după ușă, pășind ușurel în prima cameră, cu toiagul în mâna dreaptă și lanțul de argint în stânga. Ținând cealaltă lumânare, Arkwright era neînarmat, la fel ca și Alice, dar eu aveam toiagul gata pregătit.

Gheară începu să mârâie în timp ce noi pășeam, cu băgare de seamă, pe scândurile podelei. Mă așteptam ca, în orice clipă, cineva să năvălească din întuneric asupra noastră. Nu s-a întâmplat nimic, dar am văzut ceva care ne-a făcut pe toți să ne oprim.

Pe dușumea era o serie de urme, parcă făcute cu fierul roșu, nouă la număr, fiecare având forma unei copite despicate. Începeau din mijlocul odăii și se sfârșeau brusc la ușa bucătăriei. Asta lăsa de înțeles că Diavolul apăruse aici, făcuse nouă pași, apoi dispăruse din nou. Așadar, unde era acum? Am simțit un fior de gheață trecându-mi prin inimă. Ar fi putut apărea din nou în orice clipă.

Nu aveam altceva de făcut decât să ne continuăm drumul și, fără vreun cuvânt, am intrat cu nervii întinși la maximum în bucătărie. Aici, Arkwright întinse mâna peste spălătorul de vase, spre pervazul ferestrei, și

înșfăcă uriașul cuțit pe care mi-l arătase la prima noastră lecție. Ușa care ducea spre scări era larg deschisă. Să fi fost cineva la etaj, într-unul dintre dormitoare?

După ce-i porunci lui Gheară să rămână în bucătărie și să ne păzească spatele, Arkwright porni să urce scara, cu Vraciul alături. Am rămas cu Alice pe palier, în vreme ce ei căutau; așteptam încordați, ascultându-i tropăind prin fiecare dormitor. Dar nici aici nu era nimic. Nu mai rămăsese decât camera mare de sub acoperiș, unde se afla biblioteca lui Arkwright. De îndată ce-a intrat, Arkwright scoase un strigăt de durere. Crezând că fusese rănit sau atacat, am dat fuga pe scări, să-i sar în ajutor.

Imediat ce am intrat în odaie, mi-a fost clar de ce strigase. Sicriele mamei și tatălui său fuseseră trântite pe jos. Pământul și oasele erau îngrămădite pe podea. Și pe dușumeaua de aici erau întipărite urme de copite despicate.

Arkwright era copleșit de mâhnire și de furie, tremurând din cap până-n picioare. Vraciul izbuti cu greu să-l calmeze.

— Diavolul a făcut asta, îi spuse magistrul meu. A făcut-o ca să te zgândăre. Voia ca un nor roșu de mânie să-ți întunece judecata. Stăpânește-te, pentru binele nostru, al tuturor. Când o să se termine totul, o să-i

repunem pe părinții tăi în drepturi, dar acum trebuie să verificăm puțurile.

Arkwright trase adânc aer în piept și dădu din cap. Am lăsat-o pe Gheară în bucătărie și, în loc să folosim chepengul, am ieșit din nou în curte și ne-am apropiat de ușa de lângă roata morii.

— Tu rămâi afară, băiete, șopti Vraciul. Bill și cu mine o să ne ocupăm de treaba asta!

M-am supus, în timp ce Alice, făcându-mi scurt cu mâna, îi urmă înăuntru. Dar nu dispăruseră nici de un minut, când am văzut ceva strălucind în întuneric, în dreapta mea. Am auzit un șuierat puternic și mânios și doi ochi m-au fixat amenințători. Am privit, înfricoșat, la ceva ce semăna cu piciorul unei insecte enorme, ce ieșea încet din umbră.

Era cenușiu, cu multiple articulații și foarte lung. Piciorul unei creaturi subțiri, dar monstruoase. Apăru și al doilea picior, apoi un cap. Și ce mai cap! Unul cum nu mai văzusem nici în cele mai înspăimântătoare coșmaruri ale mele: cu un bot foarte subțire, cu nasul turtit, urechile lăsate pe spate, lipite de țeasta cheală, alungită, și cu o pereche de ochi apropiați, care se uitau țintă la mine. Era tromba!

Am încercat să strig, dar n-am reușit să-mi descleștez gura. În vreme ce se apropia de mine, fără să-și mute o clipă privirile dintr-ale mele, am simțit cum mă lasă puterile. Eram ca un iepure hipnotizat de privirea unei nevăstuici ucigașe. Creierul meu părea să nu mai funcționeze corect și întreg trupul mi-era paralizat.

Dac-ar fi stat în două picioare, ar fi fost mai înaltă decât mine. Pe lângă capul acela îngust, trupul ei tubular avea două segmente, tari și inelate, ca al unui crab sau al unui homar, de care erau prinse crustacee, ca de fundul unei bărci. Cele opt picioare, totuși, erau mai asemănătoare cu ale unui păianjen, făcând mișcări delicate și precise, articulațiile trosnindu-i și pârâindu-i în timp ce se mișcau.

Deodată, tromba sări asupra mea, cu toate cele opt picioare mișcându-se mai repede ca fulgerul, și mă trânti la pământ. Căderea mă lăsase fără aer, iar acum creatura mă apăsa cu toată greutatea: picioarele ei iuți și subțiri se fixaseră de brațele și picioarele mele, ținându-mă, neajutorat, la pământ. Mi-am ridicat privirea la botul hidos, fără dinți, care se deschise la doar doi centimetri de fața mea, învăluindu-mă într-o duhoare de putreziciune și de pământ umed și mucegăit din gropile cu apă stătută de sub casă. Iar din gura ce se deschidea din ce în ce mai mare, un tub lung și alb, ca un os străveziu,

începu să coboare spre mine. Mi-am amintit cum Arkwright îmi spusese că tromba n-are limbă, în schimb, își folosește trompa osoasă ca să-și străpungă victima și să-i sugă sângele.

Ceva mi-a dat capul pe spate și am simțit o durere bruscă și sfâșietoare în gât. Tubul ascuțit care ieșise din gura trombei își schimbă deodată culoarea, devenind roșu. Îmi sugea sângele și nu puteam face nimic să-l opresc. Durerea creșu. Oare cât avea să mai dureze? Am început să intru în panică. Ar fi putut să continue să se hrănească până mi s-ar fi oprit inima.

Atunci am auzit pe cineva fugind și pe Alice strigând disperată, apoi o lovitură puternică, urmată de zgomot făcut de ceva sfărâmat. Tromba își retrase deodată tubul osos din gâtul meu și se rostogoli într-o parte, eliberându-mă.

Paralizia îmi trecuse și m-am căznit să mă ridic în genunchi, la timp cât să-l văd pe Arkwright ținând un pietroi mânjit de sânge, apoi ridicându-l sus, cu ambele mâini, și prăvălindu-l cu sete în țeasta trombei. Se auzi din nou zgomotul de oase sfărâmate, tromba zvârcolindu-se din tot trupul, iar picioarele zvâcnindu-i spasmodic. Apoi rămase nemișcată, o baltă de sânge și de umoare scurgându-se din capul ei crăpat în două ca un

ou. M-am ridicat anevoie din genunchi, pregătindu-mă să-i mulțumesc lui Arkwright, dar el mi-o luă înainte.

— O creatură interesantă, tinere Ward, zise el sec, în vreme ce Alice și Vraciul mă ajutau să mă ridic.

Gâfâind de efort, lăsă pietroiul jos, lângă tromba moartă.

— Foarte rară, cum ți-am mai spus. Nu-s mulți norocoșii care au văzut una de-aproape.

— Oh, Tom, n-ar fi trebuit să te las singur! exclamă Alice, strângându-mă de mână. Am crezut că e încă sub moară.

— Ei bine, nu s-a întâmplat nimic rău, până la urmă, observă Arkwright. Mulțumește-i lui Alice pentru asta, tinere Ward. A simțit că se petrece ceva necurat afară. Acum, hai să ne întoarcem înapoi și să verificăm și celălalt puț.

Așa cum mă așteptam, vrăjitoarea de apă scăpase — sau, mai curând, fusese eliberată. Drugii erau îndoșiți și dați deoparte și în pământul moale se vedeau urmele picioarelor cu degetele unite ale vrăjitoarei, îndepărându-se de groapă. Urme mai mici decât cele lăsate de trombă.

— Fără îndoială că asta-i opera Celui Rău, zise Vraciul. Îi place să-și demonstreze puterea.

— Dar unde e vrăjitoarea acum? întrebă Arkwright.

O chemă pe Gheară, iar ea făcu un tur complet prin grădină, căutând-o, cu cei doi vraci urmând-o îndeaproape, având armele pregătite.

— Nu mai e aici, Tom, asta-i sigur, îmi spuse Alice. Altfel, aş fi simţit-o până acum.

— Nu şi dacă Diavolul e pe aproape, am zis eu, cu tremurându-mă. Niciunul dintre noi n-a simţit-o pe Morwena pe şlep.

Alice încuviinţă din cap, foarte speriată.

— Dar unde s-ar putea ascunde? am întreat.

— Probabil a traversat şanţul şi a scăpat în mlaştină, zise Alice. Poate c-a trecut-o Necuratul dincolo. Sarea nu-l opreşte şi pe el, nu-i așa? E prea puternic, da, pentru stratageme din astea vechi, ca folosirea sării!

Când căutările s-au dovedit zadarnice, ne-am întors în bucătărie, unde am aprins focul în sobă. Ameninţaţi de Întuneric, n-am mâncat nimic, dar cel puţin ne-am mai încălzit şi am hotărât să facem cu rândul de strajă. Gheară a fost pusă să păzească afară, ca să ne prevină dacă s-ar fi apropiat ceva dinspre mlaştină.

— Eu zic c-ar fi mai bine să lăsăm cadavrul unde e, până mâine-dimineată, propuse Arkwright.

— Da, o să-l înmormântăm mâine, dacă o să apucăm, încuviință Vraciul. Câți dezertori erau?

— Cinci, cu totul, am răspuns eu.

— Bănuiesc că vrăjitoarea era deja liberă când nefericiții ăia au trecut șanțul și au intrat în grădină, adăugă Arkwright. Se prea poate ca atunci când ea a atacat și și-a pus prada la pământ, ceilalți să fi fugit.

Nimeni n-a mai scos niciun cuvânt, o vreme. Alice părea preocupată. Eu am început să mă simt foarte neliniștit. Fiica Diavolului era undeva, afară, așteptând prilejul potrivit. Iar acum, încă o vrăjitoare de apă era liberă. Dacă scăpase dincolo de șanț, ajutată de Diavol, ce i-ar fi putut împiedica să nu facă drumul înapoi? Cu siguranță, lui nu i-ar fi venit prea greu să le aducă pe capul nostru. Asta lăsând deoparte faptul că putea să ne facă el însuși o vizită.

Ceilalți își traseră scaunele mai aproape de sobă și se ghemuiră cât de comod putură. Eu m-am așezat pe poada, sprijinindu-mi umerii și capul de perete. Nu era prea confortabil, dar în pofida acestui lucru și a fricii mele de un atac, am izbutit, până la urmă, să mă las furat de un somn superficial, zbuciumat. M-am trezit brusc. Cineva mă zgâlțâia de umăr și o mână îmi acoperea gura.

Mi-am ridicat privirile și am întâlnit ochii Vrăciului, care mă smuci în picioare și-mi făcu semn s-o șterg urgent în capătul îndepărtat al odăii. Lumânările arseseră aproape de tot, iar bucătăria era cufundată în întuneric. Alice și Arkwright erau deja treji; stăteau lângă mine, cu ochii ațintiți spre același cotlon întunecat, unde ceva ciudat și nepământean se întâmpla chiar sub ochii noștri. O formă începuse să apară, preschimbându-se încet dintr-un cenușiu slab într-un argintiu pâlpâitor. Deveni tot mai deslușită, până când mi-am dat seama că mă uitam, fără nicio îndoială, la fiica Diavolului — i-am văzut fața cadaverică și slabă, nasul ascuțit și lipsit de carne, ca un plisc, ochii malefici, pleoapa stângă închisă cu așchia de os și ochiul drept de reptilă, crud.

— Mi-e sete! strigă ea, dezvelindu-și caninii prelungi. Mi-e sete de sângele vostru dulce! Dar o să vă las în viață. O să vă las pe toți să trăiți, în afară de unul singur. Dați-mi băiatul și voi, ceilalți, sunteți liberi.

În încăpere era mai degrabă înfățișarea vrăjitoarei, și nu ea, în carne și oase. Cu toate că, aparent, stătea la mai puțin de șapte pași distanță, părea să ne vorbească de la o mare depărtare, ba chiar puteam auzi geamătul vântului, pe fundal.

— Tata vă va răsplăti regește! strigă ea, cu glasul ca fâșâitul unei plaje acoperite de pietre la reflux. Dați-mi băiatul, și Amelia își va găsi pacea. Tatăl meu îi ține sufletul legat, împiedicându-l să-și vadă de drum. Dacă-mi dați băiatul, o s-o elibereze și atunci, amândoi, și ea și Abraham, vor fi liberi să aleagă lumina. Dați-mi doar băiatul și se va face. Trimiteți-l singur, în mlaștină. Trimiteți-mi-l acum!

— Du-te înapoi de unde-ai venit, hârcă spurcată! strigă Vraciul. N-o să-ți dăm nimic. N-o să primești decât moarte de la noi. Mă auzi? Asta-i tot ce te așteaptă aici!

Arkwright tăcu, dar cred că vorbele Morwenei trebuie să fi fost ca o lamă răsucită în inima lui. Își dorea pacea sufletelor mamei și tatălui său mai presus de orice. Dar, în ciuda felului în care se purtase cu mine, aveam încredere în el. Servea lumina și credeam că va fi destul de puternic să reziste oricărei ispite pe care fiica Diavolului i-ar fi fluturat-o înaintea ochilor.

Înfățișarea Morwenei păru să tremure și să se șteargă; își atinse pleoapa stângă cu degetul și ochiul i se deschise larg. Din fericire, însă, ochiul blestemat nu avea putere, căci culoarea sa roșie ca sângele era acum prefăcută în argintiu.

Începu să psalmodieze, vocea atingându-i note înalte, insuportabile. Avea și ritm, și intonație, și rimă, totul interpretat cu un patos îngrozitor. Dar ce anume recita acolo? Ce voia să spună? Îmi suna ca „vechea limbă” — aceea vorbită de cei dintâi oameni care trăiseră în Comitat.

Am început să-mi simt brațele și picioarele ca de plumb și m-a luat cu fierbințeală și cu frig, în același timp. Am încercat să mă ridic în picioare, dar n-am fost în stare. Prea târziu, am înțeles și ce făcea fiica Diavolului. Cuvintele acelea vechi erau un blestem, o lucrare puternică de magie neagră, care ne secătuia de puteri și de voință.

Cu coada ochiului, am văzut că Vraciul izbutise, cumva, să se ridice în picioare. Își dădu pelerina în spate și băgă mâinile adânc în buzunarele pantalonilor. Apoi azvârli ceva spre năluca malefică — din mâna dreaptă ceva alb, din mâna stângă ceva negru. Un amestec de sare și de pilitură de fier, de obicei foarte eficient împotriva creaturilor Întunericului. Oare avea să meargă și de data asta, când, fizic, trupul vrăjmașei noastre nu era în cameră?

Numaidecât litania se opri și imaginea dispăru la fel de brusc ca flacăra unei lumânări stinse între degete. Am simțit năpădindu-mă un val de ușurare și m-am ridicat, nesigur, pe picioare. Vraciul clătina din cap, îngrijorat.

— A fost cât pe ce, zise Arkwright. Pentru o clipă, am crezut că s-a zis cu noi.

— Da, n-o să te contrazic, răspunse Vraciul. Niciodată n-am mai avut de-a face cu o vrăjitoare atât de puternică. Presupun că puterea îi vine de la sângele ăla malfic, diavolesc, care-i curge prin vene. Comitatul va fi un loc cu mult mai bun dac-am putea s-o nimicim. Dar acum cred că ar trebui să rămânem cu toții treji, pentru cât a mai rămas din noapte. Dacă încearcă din nou și numai unul este de veghe, ar putea cumva, chiar și de la depărtare, să ne ucidă în somn.

I-am dat ascultare, dar mai întâi am ațâțat din nou focul și am lăsat ușița sobei deschisă, ca să vină căldura direct în cameră. Am aprins alte două lumânări, astfel încât lumina să țină până la ziuă. De asemenea, mi-am umplut și eu buzunarele cu sare și pilitură de fier, din sacul meu, astfel încât să am mai multe arme gata pregătite împotriva Întunericului. Dar, odată ce ne-am așezat, nimeni n-a mai scos un cuvânt. M-am uitat cu coada ochiului la Alice — își ținea privirea în podea și arăta îngrozită. Și Vraciul, și Arkwright păreau posomorâți și îndârjiți, dar m-am întrebat ce simțeau. La urma urmelor, ce-ar fi putut face cineva împotriva unei puteri ca a Diavolului? Cât despre Arkwright, probabil că se

gândea la ce spusese vrăjitoarea — că întunecata putere a tatălui ei era cea care o împiedica pe biata sa mamă să treacă spre lumină.

Ce-ar fi putut să spere că poate face în această privință? Nimic. Absolut nimic. Dacă era adevărat, spiritele părinților săi aveau să rămână legate de moară până la sfârșitul lumii.

Primul lucru care m-a avertizat asupra primejdiei a fost tăcerea. Era apăsătoare. Nu puteam auzi nimic. Absolut nimic. Al doilea a fost că nu mă puteam mișca. Stăteam pe podea ca și mai înainte, sprijinindu-mi capul de perete. Am încercat să mă întorc și să mă uit la Alice, dar corpul a refuzat să mă asculte. Am vrut să vorbesc ca să le atrag atenția celorlalți, dar n-am putut nici măcar să deschid gura.

Puteam vedea lumânarea pe podea, în colțul celălalt, la îndemâna Vrăjitoarei. Cu câteva clipe mai devreme pâlpâia, dar acum flacăra era perfect nemișcată. Ai fi zis că era turnată din metal; părea mai degrabă să reflecte lumina, decât s-o răspândească. În stânga mea era soba, cu ușa deschisă; puteam zări flăcările, dar și ele erau încremenite. Apoi mi-am dat seama că nu respiram. Cuprins de panică, am încercat să trag aer în piept, dar nu

s-a întâmplat nimic. Totuși, nu simțeam nicio durere. Plămânii mei nu sufereau din lipsă de aer. Toate organele mele păreau neclintite și mute. Oare mi se opriseră bătăile inimii? Murisem?

Dar atunci mi-am amintit că mă mai simțisem așa și altă dată — pe șlep, când călătorisem spre Caster, cu Diavolul în chip de luntraș. Atunci, modificase timpul, îl făcuse să treacă prea repede. Acum, procedase pe dos. Știam exact ce se întâmpla — Diavolul oprise timpul.

Am auzit un zgomot într-un colț din partea cea mai îndepărtată a camerei: o bufnitură urmată de un sâșâit și un șuierat. Zgomotul s-a mai repetat de două ori.

Deodată, am simțit miros de ars. De lemn ars. Dușumeaua. Și iarăși am văzut că, deși timpul se oprise și totul în cameră părea să fi încremenit în nemișcare, *cineva* se mișca. Și cine altcineva o putea face, dacă nu Diavolul însuși?

Nu-l puteam încă zări — era nevăzut —, dar îi vedeam urmele pașilor înaintând spre mine. De fiecare dată când unul dintre picioarele sale nevăzute atingeau podeaua, ardea scândura în forma unei copite despicate, care strălucea mai întâi roșu ca jarul, apoi se înnegrea, cu un sfârâit. Oare avea să se facă vizibil? Gândul era înnebunitor. Grimalkin îmi povestise că, pentru a inspira

teamă și a sili la supunere, își făcuse apariția în adevărata lui înfățișare maiestuoasă la adunarea clanurilor de vrăjitoare de Halloween. Potrivit spuselor Vraciului, unii credeau că adevărata sa înfățișare era atât de cumplită, că oricine îl vedea cădea numaidecât mort, la pământ. Să fi fost asta doar un basm de speriat copiii sau era adevărat? Asta urma să mi se întâmple și mie acum?

Începu să se contureze o formă — nu cenușie sau argintie ca de nălucă, ci una aparent solidă. Cu toate acestea, nu era înfățișarea îngrozitoare de care mă temusem. Încă o dată, Diavolul împrumutase chipul lui Matthew Gilbert, luntrașul, și se opri în fața mea, încălțat cu cizme și îmbrăcat cu jiletca de piele întoarsă, exact așa cum îl văzusem prima oară; privindu-mă cu același zâmbet prietenos, deschis.

— Ei bine, Tom, zise el, așa cum ți-am mai spus și data trecută când ne-am întâlnit, diferența dintre Cel Rău și Cel Bun e doar o superstiție. Care dintre ei ai vrea să fiu pentru tine? Asta e alegerea pe care trebuie s-o faci în următoarele câteva minute. Și de hotărârea pe care o iei depind atât viața ta, cât și soarta celor trei tovarăși ai tăi.

CAPITOLUL 27 UN TÂRG GREU

Mișcă-ți capul, dacă vrei, zise Diavolul, cu un zâmbet. O să-ți fie mai ușor. Vei fi în stare să vezi mai bine, sunt convins că vei dori să nu-ți scape nimic. Deci, ce alegi? Îți voi fi prieten sau dușman?

Am simțit o amețeală, inima a început să-mi bată foarte tare și am tras cu nesaț aer în piept. Mi-am întors capul încet, verificând instinctiv dacă Alice era bine. Stătea nemișcată și mută, dar ochii îi erau larg deschiși de teamă. Oare putea și ea să-l vadă pe Diavol? Dacă da, atunci era încă înghețată în timp, la fel ca Vraciul și ca Arkwright. Se părea că numai Diavolul și cu mine puteam să ne mișcăm, dar m-am simțit foarte slăbit și

știam că îmi lipsește puterea să mă ridic în picioare. Toți, am deschis gura și am descoperit că puteam articula. Mi-am întors privirile la dușmanul meu și i-am răspuns:

— Tu ești Întunericul întrupat. Niciodată nu vei putea fi prietenul meu.

— Nu fi atât de sigur, Tom! Suntem mai apropiați decât gândești. Foarte apropiați. Crezi sau nu, ne cunoaștem foarte bine. Hai să luăm, de pildă, o întrebare pe care fiecare ființă umană și-o pune, din când în când, în scurta sa viață. Câțiva își dau un răspuns rapid și rar dacă se mai opresc vreodată asupra ei. Unii sunt credincioși. Alții, sceptici. Unii meditează, cu disperare, de-a lungul întregii lor vieți. E o întrebare simplă, Tom, ai să vezi. Crezi în Dumnezeu?

Eu credeam în lumină. Cât despre Dumnezeu, nu eram foarte sigur. Dar tata crezuse și, probabil, în adâncul sufletului, și Vraciul credea, cu toate că abia dacă vorbea vreodată despre lucruri din acestea. Cu siguranță nu credea într-un bătrân autoritar, cu barbă albă, zeitatea Bisericii.

— Nu știu sigur, am răspuns, cu sinceritate.

— Nu știi sigur, Tom? Oh, dar e bătător la ochi! Ar îngădui Dumnezeu să existe atâta rău pe lume? continuă Diavolul. Boală, foamete, sărăcie, război și moarte — asta-i ce vă așteaptă pe voi, bieții oameni. Oare un

asemenea Dumnezeu ar lăsa războiul să continue? Bineînțeles că nu — prin urmare, nu poate exista. Toate bisericile alea, toată adorația aceea de către turme de credincioși, dar rău îndrumați... Și pentru ce toate astea? Pentru nimic! Absolut nimic! Rugăciunile lor se pierd în neant, neuzite de nimeni. Dar dacă *noi* conducem, împreună vom putea schimba totul și vom face din lume un loc mai bun pentru toți. Deci, ce zici? O să mă ajuți să fac asta, Tom? O să fii de partea mea? Am putea înfăptui atât de multe împreună!

— *Tu ești dușmanul meu, am zis atunci. Niciodată nu vom putea lucra împreună.*

Deodată, am început să tremur de frică. Mi-am amintit de „pripoanele” despre care îmi povestise Vraciul — limitări ale puterilor Diavolului, despre care citise în caietele de însemnări ale mamei mele. Diavolul voia să lucrez cu el, ca să poată conduce lumea asta până la sfârșitul veacurilor. Dacă mă omora cu mâna lui, n-avea să domnească decât un secol. Așadar, avea s-o facă acum — să măucidă oricum, pentru că îl refuzam?

— Uneori e foarte greu să cârmuiești, Tom, zise Diavolul, făcând un pas mai aproape. Uneori ai de luat decizii grele, dureroase. De vreme ce refuzi oferta mea, nu-mi lași nicio alternativă. Trebuie să mori, ca să pot

instaura o lume nouă, mai bună pentru toată omenirea. Fiica mea te așteaptă în mlaștină. Acolo trebuie să ucizi sau să fii ucis.

Prin urmare, se hotărâse s-o lase totuși pe ea să măucidă. În felul acesta, pripoanele aveau să fie zădărnicate și puterea lui să crească până când, în cele din urmă, avea să domnească peste lume.

— Ea împotriva mea? am protestat eu. Nu! N-am de gând să ies s-o caut. Las-o să vină ea la mine.

M-am gândit la ea, cum stătea acolo, afară, în mlaștină, unde era în deplinătatea forțelor ei; la acel periculos ochi-de-sânge. Aș fi fost neajutorat — pironit pe loc în câteva secunde. Apoi sfârtecat, cu gâtul tăiat, ca luntrașul.

— Nu ești în măsură să dictezi tu regulile, băiete. Ieși acolo, în mlaștină, și înfrunt-o, dacă vrei ca tovarășii tăi să rămână în viață. Aș putea să-i măcelăresc într-o clipă, acum, câtă vreme sunt lipsiți de orice putere, înaintea mea...

Se aplecă și își puse mâna ușor pe creștetul capului lui Alice. Apoi își rășchiră degetele. Mâna, mare oricum, părea să se întindă și mai mult, chiar în timp ce-o priveam. Acum, întreg capul lui Alice era cuprins în acea mână uriașă.

— Tot ce trebuie să fac este să-mi strâng pumnul, Tom, atât — capul ei va fi strivit ca o coajă de ou. S-o fac acum? Ai nevoie să te convingi cât de ușor îmi e s-o fac?

— Nu! Te rog! am strigat eu. Nu-i face rău! Nu le face rău! O să mă duc în mlaștină! Plec chiar acum!

M-am ridicat, clătinându-mă, mi-am înșfăcat toiagul și m-am îndreptat către ușă. Acolo, m-am oprit o clipă și m-am uitat înapoi, la dușmanul meu. Și dacă îmi sco-team lama din toiag și îl atacam? Aș fi avut vreo șansă? Ar fi fost zadarnic, o știam. În clipa în care aș fi dat să mă reped către el aș fi fost înghețat în timp din nou, la fel de neajutorat ca și Vraciul, Alice și Arkwright.

Am dat din cap către ei.

— Dacă supraviețuiesc sau înving...? O să-i lași să trăiască?

Diavolul zâmbi.

— Dacă învingi, vor trăi — cel puțin, pentru o vreme. Dacă mori, o să-i omor și pe ei. Așadar, luptă pentru viețile acestora trei și, deopotrivă, pentru a ta.

Știam că șansele mele de-a o învinge pe fiica Diavolului în mlaștină erau foarte mici. Cum ar fi putut toiagul și lanțul meu să fie de ajuns împotriva puterilor ei? Și Alice, și Vraciul, și Arkwright aveau să moara. Dar puteam obține ceva înainte ca asta să se întâmple. Un ultim lucru de cumpărat cu moartea mea. Merita încercat...

— Un ultim lucru, am zis. Dă-mi asta și o să mă duc în mlaștină imediat. Viața e scurtă și toată lumea trebuie să moară, cândva, dar e un lucru cumplit să fii chinuit după aceea. Mama și tatăl lui Arkwright au suferit destul — chiar dacă înving sau pierd, vrei să-i eliberezi sufletul Ameliei, astfel ca amândoi să se poată duce spre lumină?

— Dacă învingi *sau* pierzi? Îmi propui un târg greu, Tom.

— Nu mai greu decât ce mă pui tu să fac. Te aștepti să mor. Asta vrei. E corect? Cel puțin, dă-mi ce-ți cer, ca măcar toate astea să nu fi fost degeaba.

El se uită încruntat la mine pentru o clipă, apoi, fața i se luminează. Luase o hotărâre.

— Atunci, fie! Îți voi îndeplini dorința.

Fără să mai privesc înapoi, am ieșit din bucătărie, am alergat pe hol și am ieșit în noapte. În timp ce mergeam mai departe, prin grădină, am simțit o schimbare. În afara casei, timpul curgea normal. Dar nu era o noapte potrivită să te aventurezi în mlaștină.

O ceață deasă se așternuse peste tot: abia de se vedea la zece pași. Sus, pe cer, discul lunii abia de se zărea, așadar, ceața nu era foarte groasă, dar asta nu-mi era de niciun ajutor în mlaștină, unde terenul era jos și neted. Aș fi vrut s-o am pe Gheară cu mine, dar bănuiam că era și ea înghețată în timp, ca și ceilalți.

M-am oprit la marginea șanțului cu apă și am tras adânc aer în piept. Odată ce-l treceam, aveam să fiu în fața fiicei Diavolului. Ea mă aștepta acolo; întunericul și ceața aveau să fie în avantajul ei. Am înaintat spre mlaștină cu băgare de seamă. Din păcate, exersasem vânătoria cu câini numai o dată, altfel aș fi cunoscut acum potecile șerpuitoare mult mai bine.

Bălți adânci, stătătoare sau smârcuri înșelătoare se întindeau de-o parte și de cealaltă a potecilor. O văzusem cândva pe Morwena sărind din apă ca un somon. Trebuia să fiu pregătit pentru un atac asemănător. Amenințarea ar fi putut veni de pe oricare parte a potecii pe care mergeam. Cât despre arme, aveam toiagul și, pipăind sub pelerină, degetele mi s-au strâns pe lanțul de argint. Era liniștitor să-l simt acolo. În cele din urmă, aveam sarea și fierul, dar pe ele le puteam folosi numai ca ultimă soluție, când toiagul și lanțul n-aveau să mai fie o opțiune și când ambele mâini mi-ar fi fost libere.

Deodată, un sunet nepământean răsună cu ecou peste mlaștină. Era strigătul inconfundabil al păsării-de-leș, iscoada vrăjitoare. Avea o pereche de ochi în plus, care se puteau ridica în văzduh; pasărea probabil mă căuta acum. Fără îndoială, Diavolul o anunțase deja pe fiica lui că veneam. Strigătul păsării venise dinspre apus,

undeva aproape de balta unde Morwena mă apucase de ureche. Așadar, am apucat pe cea mai sudică potecă pe care o puteam alege. Nu voiam s-o întâlnesc pe vrăjitoare acolo, în apropiere de apa adâncă.

În pofida pământului alunecos, am început să merg mai repede, devenind din ce în ce mai încordat cu fiecare pas. Apoi, deodată, am văzut ceva înaintea mea. Un cadavru zăcea pe potecă. Nu voiam să mă întorc, așa că m-am apropiat cu băgare de seamă — ar fi putut fi cine știe ce capcană. Dar nu, era chiar un bărbat mort, cu fața în jos și capul întors spre stânga. Gâtul îi fusese spintecat la fel ca al celui găsit lângă moară. Purta uniformă — încă unul din trupa de recrutare.

Asta însemna că fiica Diavolului era de-acum aproape, gata să atace, așa că am mers mai departe, grăbit. Nu trecusem de cadavru decât de două sau trei minute, când am auzit un alt sunet, venind chiar din față. Ce era? De data asta nu fusese pasărea-de-leș. M-am oprit, scrutând ceața. Tot ce-am putut vedea au fost pâlcurile mari de stuf și linia ștearsă a potecii, șerpuind printre ele. Atunci am pornit din nou, dar mai încet.

Am auzit sunetul din nou și m-am oprit imediat — era un soi de orăcăit urmat de un gălgâit. Suna de parcă suferea cineva. De parcă se sufoca. Făceam câte un pas

și mă opream. Țineam toiagul pregătit. La un moment dat, am deslușit o siluetă pe potecă, înaintea mea. Se târa cineva spre mine? Încă doi pași, și am putut vedea că nu se mișca. Arăta ca o boccea lungă de zdrențe. Să fi fost alt soldat? Apoi, am văzut mai clar.

Pe potecă zăcea pe spate o vrăjitoare, cu o mână atârându-i în apă. Gura îi era larg căscată, iar ochii îi erau sticloși și holbați, dar se uita în sus, spre cer, nu la mine; gura lăsa vederii cei patru canini lungi și ascuțiți, de vrăjitoare de apă. Să fi fost cea care scăpase din puțul de sub moară? Era rănită... sau moartă?

Am șovăit. Eram foarte aproape de ea, acum. Și dacă se prefăcea, numai? Dacă, de fapt, aștepta doar să mă apropii destul ca să mă înșface? Atunci, o voce mi-a vorbit din întuneric; una pe care o cunoșteam prea bine.

— Iată, copile, că ne întâlnim din nou!

Mi s-au înmuiat genunchii. Dincolo de cadavru, cu fața la mine, era Grimalkin.

Acum avea să se răzbune. Probabil că, mai devreme, pe insulă, mă salvase doar ca să poată savura acest moment. Îmi doream să mă înghită pământul, să dispar deodată. Mă îngrozea sunetul foarfecilor ei cumplite. Am scos lanțul de argint de sub pelerină și l-am pregătit. Data trecută o ratasem, dar atunci fusesem obosit și-l

aruncasem din fugă. Mâna stângă îmi tremura nes-tăpânit, dar m-am străduit să respir regulat. Aveam să fiu curajos ca magistrul meu, ca Vraciul. Chiar dacă muream, puteam s-o fac. Puteam s-o fac. Mă antrenasem multă vreme și din greu pentru acest moment.

Am privit-o în ochi și m-am pregătit de aruncare. Ea nu era ca Morwena, cel puțin *puteam* s-o privesc. Avea o față frumoasă, dar fermă și crudă, iar gura îi era puțin întredeschisă, cu buzele boite cu negru. Și îi puteam vedea dinții de sălbăticiune, pe care și-i pilise până deveniseră ascuțiți ca acele.

— Lasă-ți lanțul deoparte, copile, zise ea blajin. N-am venit după tine. În noaptea asta o să luptăm împreună împotriva dușmanului nostru.

Abia atunci am observat că nu avea nicio armă în mână — toate cuțitele ei erau în teci. Mi-am lăsat lanțul jos. O credeam. La urma urmelor, mă prevenise despre vrăjitoarele de apă din tunel, apoi mă ajutase să lupt împotriva lor. Mama îmi spusese întotdeauna să mă încred în instinctele mele și simțeam că Grimalkin spunea adevărul. Mi se părea că alianța cu ea era în avantajul nostru. În pofida a ceea ce spunea Vraciul, dacă Întunericul lupta cu Întunericul, cu siguranță că astfel forțele aveau să-i slăbească.

Grimalkin arată în jos, către leșul vrăjitoarei moarte.

— Nu-ți face griji, copile, zise ea încetișor. N-o să muște. Treci peste ea. Grăbește-te. N-avem prea mult timp!

Am trecut peste vrăjitoare și, după alți zece pași, am ajuns față în față cu asasina. Ca și mai înainte, era ca un arici din cauza mulțimii armelor pe care le avea, în tecile ei fiind cuțite de diverse mărimi, ca să nu mai spun de foarfeci. Dar am observat două schimbări: întâi, că își prinsese părul, lăsându-și fruntea liberă, și îl legase la ceafă cu o eșarfă neagră de mătase; și a doua, că era foarte murdară, cu fața, brațele goale și picioarele mânjite de noroi, și puțea a mâl de mlaștină.

— Ce cauți aici, copile? Moartea? întrebă ea, deschi-zându-și buzele vopsite în negru și arătându-și din nou dinții ascuțiți ca acele. Fiica Diavolului e pe-aproape. În câteva minute va fi aici.

Am clătinat din cap.

— N-am de ales. Diavolul m-a silit să vin aici, altminteri îi ucide pe magistrul meu, pe Alice și pe Arkwright. Dacă o ucid pe fiica lui, o să le cruțe viețile.

Ea râse încetișor.

— Ești curajos, zise, dar degeaba. De ce încerci să te lupți cu ea aici? Apa este elementul ei. Dacă vede că ești pe cale să câștigi, o să fugă și mai adânc în mlaștină,

unde n-o mai poți ajunge. În plus, dă-i numai o șansă, și o să te târască în apă. Nu! Nu așa se face. Trebuie s-o atragem într-un loc mai înalt, mai uscat. Te-am văzut fugind și ești un bun alergător, aproape la fel de bun ca și mine. Dar cât de sigur ești pe picioarele tale când alergi pe un astfel de teren? Acuma, dacă vrei să supraviețuiești, trebuie să te ții de mine pas cu pas.

Fără alte cuvinte, se întoarse și începu să alerge pe cărarea care ne ducea spre mijlocul mlaștinii. Am urmat-o îndeaproape, fugind din ce în ce mai repede peste pământurile înșelătoare. O dată am alunecat și a fost cât pe ce să cad în mâl; în vreo două rânduri, Grimalkin a început să se îndepărteze de mine, pierzându-se în ceață, și doar străduindu-mă din răputeri am izbutit să mă țin după ea.

În cele din urmă, am început să urcăm, ieșind din mlaștină. În fața noastră era un mic deal rotunjit, cu rui-
nele unei mici abații în vârf. Era Dealul Călugărului. Trei sicomori seculari creșteau printre dărâmături. În unele locuri, abia mai stătea piatră pe piatră, dar Grimalkin mă conduse către un zid scund, unde ne-am așezat, sprijinindu-ne spatele de el, astfel încât să putem vedea, la poalele dealului, mlaștina. Deasupra capetelor noastre, luna strălucea pe cerul fără de nori, îmbăind ruinele și

coasta dealului în argint. Eram mai sus de ceață, care acum se vălurea la picioarele noastre, ascunzând mlaștina și poteca. Parcă ședeam pe o insulă ce se ridica dintr-o mare calmă, alcătuită din nori alburii. Multă vreme n-am scos niciun cuvânt. După efortul depus, eu mă mulțumeam doar să-i îngădui respirației mele să revină la normal. Vrăjitoarea asasină a fost cea care a vorbit cea dintâi.

— Lui Alice Deane trebuie să-i mulțumești pentru faptul că nu dai piept singur cu dușmanul tău.

M-am întors uimit spre Grimalkin.

— Alice?

— Da, prietena ta Alice. S-a temut că Diavolul și fiica lui vor să te ucidă și m-a chemat aici, în nord, să vin să te ajut. Ne-am tot vorbit, de mai multe ori, în ultima lună. De obicei, prin oglinzi.

— Alice s-a folosit de oglindă ca să stea de vorbă cu *tine*?

— Firește, copile. Cum altfel comunică vrăjitoarele la distanțe mari? La început, am fost surprinsă, dar ea a stăruit și, încetul cu încetul, m-a înduplecat. Cum aș fi putut s-o refuz, când mama ei a fost o Malkin? Mai ales că, acum, avem același interes.

— Adică, pe insulă ai venit ca să mă cauți pe mine?

— Pe tine sau pe fiica Diavolului. Dar nu mai pusesem niciodată piciorul acolo înainte. Te-am urmărit de pe

malul lacului, apoi am văzut vrăjitoarele pregătindu-se să intre în apă și ți-am dat de știre. Te supravegheam de mai multe zile. John Gregory n-ar fi fost fericit de prezența mea, așa că m-am ținut la distanță.

— Diavolul pretinde că trebuie să o-nfrunt singur. N-o să afle că ești și tu aici?

Grimalkin ridică din umeri.

— Probabil c-o să afle. Nu poate vedea chiar totul, dar când fiică-sa o să mă descopere, atunci o să știe și el.

— Și n-o să intervină? Ar putea apărea chiar aici, pe dealul ăsta.

— De posibilitatea asta nu-i nevoie să te temi. Se va ține la distanță. Unde sunt eu, n-ai să-l vezi și pe el.

— Poți să-l faci să rămână la distanță?

— Da — ca urmare a ceea ce am făcut cu mulți ani în urmă.

— Ce anume? Alice a tot încercat să găsească niște mijloace ca să-l țină la distanță. Tu cum ai făcut? Ai folosit un urcior de sânge? Sau vreun pripon?

— Există mai multe căi, dar eu am ales-o pe cea mai la îndemână pentru o vrăjitoare. I-am născut un copil...

— Ai un copil cu Diavolul? m-am mirat eu, în gura mare.

— De ce nu? Asta fac unele vrăjitoare — dacă au destul curaj. Și dacă sunt destul de disperate ca să se

elibereze de puterea lui. Dăruiește-i un copil și, mai târziu, după cea dintâi vizită a lui ca să-și vadă odrasla, e obligat să te lase în pace. De obicei, copiii Diavolului și ai vrăjitoarelor sunt fie monștri, fie alte vrăjitoare. Mama celei pe care o vom înfrunta acum a fost vrăjitoarea Grismalda. Se zice că era foarte frumoasă, dar hălăduia în peșteri măloase și în măruntaiele cele mai necurate ale pământului și puțea pe măsură. Dar gusturile Diavolului sunt ciudate, uneori.

Totuși, printr-un soi de noroc, trupul meu a izbutit să-l înșele. Copilul meu nu era nici monstru, nici vrăjitor. Era perfect uman, un băiețel de-a dreptul frumos. Dar când Diavolul l-a văzut, s-a mâniat din cale-afară. Mi-a ridicat copilul, pe fiul lui, și l-a dat cu capul de o piatră, împrăștiindu-i creierii. Sângele acelu nevinovat mi-a cumpărat libertatea, dar a fost un preț foarte scump de plătit.

După moartea lui, aproape că mi-am ieșit din minți de durere. Dar țelul pe care mi l-am ales atunci m-a salvat de-a mă sminti de tot. Cruzimea cerută unei vrăjitoare asasine m-a făcut să-mi revin. Timpul a trecut și amintirile s-au mai șters, dar ce a făcut Diavolul nu se poate uita niciodată. Sunt două motive pentru care lupt alături de tine, în noaptea asta. Primul este dorința mea de răzbunare. Al doilea, că m-a rugat

Alice Deane să te apăr de Morwena. În noaptea asta o să încercăm s-o ucidem pe fiica Diavolului.

Pentru câteva momente, am tot rumegat în minte ceea ce tocmai îmi spusese Grimalkin. Dar deodată și-a dus degetul la buze, în semn că trebuie să facem liniște, și s-a ridicat.

Aproape imediat, strigătul nepământeian al păsării-de-leș răsună până departe peste mlaștină. După alte câteva secunde, strigătul jalnic se repetă, mult mai puternic și mai aproape. Am auzit bătaia aripilor unei păsări mari, ieșind în zbor din ceață și înălțându-se, în timp ce se apropia. Ne văzuse — acum, fiica Diavolului avea să știe exact unde eram.

Grimalkin duse mâna la una din tecile de piele și scoase un cuțit cu lamă scurtă. Cu o mișcare largă și puternică, îl aruncă spre pasăre. Cuțitul porni rostogolindu-se în aer. Creatura se feri... prea târziu. Lama i se înfipse adânc în piept și, cu un țipăt prelung și tânguitor, pasărea-de-leș căzu în marea de ceață, dispărând din vedere.

— Rareori dau greș, zise Grimalkin cu un zâmbet trist, așezându-se din nou în stânga mea. Dar am dat greș când am aruncat cuțitul lung către tine. Sau, mai bine spus, te-aș fi nimerit, dacă nu l-ai fi prins tu din zbor. Diavolul se joacă în voie cu timpul, încetinindu-l,

oprindu-l sau grăbindu-l, după cum are trebuință. Dar cred că în noaptea aceea tot asta ai făcut și tu. Doar puțin, însă destul cât să răstoarne situația.

Se referea la întâlnirea noastră din vară, când mă vânase și mă prinsese la marginea pădurii de pe Dealul Spânzuraților, în timp ce fugeam spre camera-refugiu pregătită de mama pentru mine. După ce îi țintuisem umărul de trunchiul unui copac cu toiagul Vraciului, m-am întors s-o iau la fugă, dar ea își aruncase cuțitul spre ceafa mea. M-am întors și l-am văzut cum vine, rostogolindu-se prin aer, când cu vârful, când cu mânerul către mine, și atunci am întins mâna și l-am prins, scăpând cu viață. Timpul într-adevăr parcă încetinise, atunci, dar nu mă gândisem nicio clipă că eu aș fi făcut asta.

— Ridică-te acum, porunci Grimalkin, cu voce aspră. A sosit momentul. Primejdia se apropie. Foarte curând, dușmanii noștri vor fi aici.

— Dușmanii? am întrebat eu. Nu e doar unul?

— Nu, copile. Fiica Diavolului nu va fi singură. Și-a chemat ajutoare. Vrăjitoarele de apă din tot ținutul se îndreaptă acum spre delușorul ăsta. Au început să se adune încă de la lăsarea întunericului. Lupta e gata să înceapă.

Era timpul să înfruntăm vrăjitoarele. Curând, într-un fel sau altul, avea să se sfârșească.

CAPITOLUL
28
BĂTĂLIA DIN MLAȘTINĂ

Ne-am ridicat și am coborât puțin pe coasta dealului.

— În noaptea aceea, și tu ai dat greș, zise Grimalkin. M-ai ratat când ai aruncat lanțul spre mine. O să-ți ratezi ținta și în noaptea asta?

În vară, când aruncasem cu lanțul spre ea, n-o nimerisem. Fusesse o aruncare dificilă, iar eu eram îngrozit și la capătul puterilor. Oare aveam să fiu mai norocos în noaptea asta, împotriva fiicei Diavolului?

— O să mă străduiesc să n-o ratez, am răspuns eu.

— Să sperăm că așa va fi. Acum, ascultă-mă bine, o să-ți explic ce-o să se-ntâmplesse. Vrăjitoarele de apă vor

ataca, sărind din mlaștina de jos. Așadar, folosește-ți toiagul — lanțul păstrează-l ca rezervă. S-ar putea să fie esențial. Trebuie să înfruntăm ochiul de sânge al Morwenei, dar el nu are efect decât asupra unui dușman o dată. Dacă vine către mine, atunci folosește-ți lanțul de argint împotriva ei. Până atunci, ține-l pregătit. Pentru celelalte folosește numai toiagul. Ai înțeles?

Am dat din cap afirmativ.

— Bine. Al doilea lucru care va fi în avantajul nostru este acela că Morwena va șovăi să se aventureze pe dealul ăsta, unde pământul e relativ tare sub picioare. Așa că, din fericire, va sta mai la coadă.

Am dat din nou din cap că am înțeles, începând să fiu copleșit de emoții. Puteam simți un tremur în genunchi și în mâini și-o zbatere ușoară a mușchilor în stomac. Am tras adânc aer în piept și am făcut un efort să-mi țin nervii în frâu. Aveam nevoie de o mână sigură ca să arunc lanțul de argint.

Primul atac m-a luat complet pe nepregătite. În afară de lipăitul tălpilor cu degete unite și terminate cu gheare, s-a petrecut în liniște și înfiorător de rapid. O vrăjitoare de apă a ieșit în fugă din ceață, drept spre Grimalkin, cu ghearele pregătite, cu apa șiroindu-i din păr și fața schimonosită de ură.

Dar Grimalkin a fost mai iute. Și-a scos un cuțit de la cingătoare și l-a azvârlit drept spre atacatoarea sa. Am auzit un bufnet slab, când s-a împlântat în pieptul ei, iar aceasta a căzut pe spate cu un geamăt și a alunecat pe pantă, înapoi, în ceață.

Apoi, au atacat în forță. Parcă am fost silit să mă lupt din greu numai cu una, într-atât de mare a fost viteza și sălbăticia asaltului. Au țâșnit din ceață — șase sau șapte odată —, țipând ascuțit în timp ce alergau, cu ghearele rășchirate, cu fețele schimonosite de furie, unele agitând cuțite cu lamă scurtă. Doar când cea mai apropiată a ajuns la vreo cinci pași de mine, mi-am adus aminte și de lama din lăcașul toiagului meu de scoruș. Am găsit scobitura și am apăsat, auzind un clic îmbucurător, când lama a ieșit.

Am împuns, am parat și m-am întors, iarăși și iarăși, învârtindu-mă pe călcâie ca să le țin la distanță, nădușeala curgându-mi șiroaie pe față și intrându-mi în ochi, în vreme ce foloseam toate figurile de luptă pe care le învățasem de la Arkwright. Dar, în ciuda tuturor eforturilor mele, aș fi fost curând covârșit, de n-ar fi intervenit Grimalkin. Acum am văzut de ce vrăjitoarea asasină era, în luptă, cea mai temută dintre toate vrăjitoarele din Pendle.

Fiecare mișcare — făcută cu atâta economie de efort, că părea mai mult decât riscantă, de-a dreptul sinucigașă — era o lovitură mortală. Fiecare lamă sărea dintr-o teacă de piele ca să-și găsească un nou loc de odihnă în carnea unui dușman. Gheară împotriva ghearei, lamă împotriva lamei, n-avea rival. Se răsucea și spinteca, precum o roată a morții, doborându-le pe cele care ne atacaseră, până când șapte trupuri fără de viață rămăseră întinse pe coasta dealului, lângă noi.

Apoi, trase adânc aer în piept și stătu absolut nemișcată, de parcă asculta ceva, înainte de a-și pune ușor mâna stângă pe umărul meu și de a se apleca spre mine.

— Mai ies și altele din mlaștină, îmi șopti, cu gura foarte aproape de urechea mea. Iar cu ele vine și fiica Diavolului. Adu-ți aminte ce ți-am spus. Folosește-ți lanțul împotriva ei. Totul depinde de asta. Rateaz-o, și suntem amândoi morți!

O vrăjitoare, singură, atacă din ceață. Grimalkin aruncă de două ori câte un cuțit și își nimeri ținta, înainte ca vrăjitoarea de apă să se ciocnească de ea, contopindu-se într-un ghem de membre încleștate, degete ca dalta și dinți ascuțiți. Niciuna nu scoase vreun sunet în timp ce se rostogoliră la vale, îndepărtându-se

de mine, prinse îndârjit în lupta lor mută, până la baza dealului și mai departe, în ceață.

Deodată, m-am trezit singur pe coasta dealului, ascultându-mi bubuiturile inimii. Trebuia să cobor și s-o ajut pe Grimalkin? Dacă se aruncaseră acum asupra ei și alte vrăjitoare? Însă, înainte de a lua o hotărâre, a fost rândul meu să fiu atacat. O altă vrăjitoare de apă ieși din ceață. Nu alergă spre mine cu toată viteza, cum făcuseră celelalte, ci lipăia ușor urcând dealul, făcând cu grijă pas după pas. Gura i se căscă larg, dând la iveală patru colți imenși, galben-verzui. Ca înfățișare, semăna foarte mult cu Morwena — osul triumfiular ce-i slujea drept nas mă făcea să cred că aveam în față o făptură mai mult moartă decât vie. Dar, în pofida faptului că înainta lent, cu băgare de seamă, n-am uitat de viteza de care era în stare. Știam că va încerca să-și înfigă o gheară în carnea mea, ca să mă agațe ca într-un cârlig, și mă temeam mai ales de o lovitură de jos în sus, prin care să încerce să-mi străpungă falca și să-și încleșteze degetele peste dinții mei, o strânsoare din care mi-ar fi fost cu neputință să mai scap.

Vrajițoarea atacă fără veste. Era iute, dar la fel eram și eu, repezindu-mi toiagul într-un scurt arc spre capul ei și ratându-i obrazul stâng cu mai puțin de un

centimetru. Ea-și dezveli colții și un mârâit gros de furie i se ridică din gât. Dar am împuns din nou cu toiagul spre ea și am silit-o să se dea un pas înapoi. Acum atacam eu, și fiecare lovitură măsurată, calculată, o făcea să mai coboare un pas-doi pe coasta dealului, din ce în ce mai aproape de marginea ceții dense.

Atunci, prea târziu, i-am ghicit intenția — să mă atragă în ceață și în mlaștină, unde ar fi fost în avantaj.

Atacul a fost subit. Nu făcuse decât să se joace cu mine. Mâna ei dreaptă se repezi spre mine ca un șarpe: de jos în sus, cu două degete ridicate spre gâtul meu, cu ghearele întinse. Am încercat să mă feresc, dar am simțit o lovitură fulgerătoare și m-am trezit izbit în față. Mi-am pierdut echilibrul și m-am rostogolit la vale, toiagul sărindu-mi din mână cât colo. Vrăjitoarea se rostogoli odată cu mine, dar apoi, când ne-am desprins, n-am simțit niciun fel de durere. Mă ratase, agățându-mă cu gheara numai de gulerul hainei de piele de oaie, pe care după cădere, mi-l smulse de tot.

M-am ridicat în genunchi și am privit rapid în jur. Nu ajunseseam chiar la marginea pantei, dar vrăjitoarea se rostogolise mult mai departe. Ceața era mai rară acum și mi-am putut zări toiagul. Nu ajungeam la el, dar din patru pași m-aș fi înarmat din nou. Atunci am privit în

dreapta mea și ceea ce am văzut mi-a înghețat sângele în vene. Grimalkin stătea călare peste cadavrul unei vrăjitoare pe care o ucisese, dar era pironită, complet nemișcată, holbându-se la Morwena, care urca panta către ea cu ghearele pregătite. M-am ridicat și am băgat mâna în buzunar după lanț, încolăcindu-l pe încheietura mâinii stângi.

Era clar că Grimalkin se afla sub hipnoza ochiului de sânge. În câteva clipe ar fi fost moartă. Dacă ratam aruncarea, Morwena ar fi ucis-o și apoi și-ar fi îndreptat atenția spre mine.

Acesta era momentul adevărului. Oare avea să-mi fie răsplătită truda atâtor luni de antrenament în grădina Vrăciului? Era mult mai greu decât aruncarea în jurul unui stâlp de exercițiu. Emoțiile și frica jucau un rol destul de mare. Folosisem uneori cu succes lanțul împotriva vrăjitoarelor, dar dădusem și greș, de multe ori. Importanța a tot ce depindea de aruncarea de acum îmi întuneca mintea cu îndoieli. Dacă ratam, totul se sfârșea. Și nu aveam să mai primesc a doua șansă.

Primul pas era să crezi că poți s-o faci. Să gândești optimist! Vrăciul îmi spusese că esențial pentru controlul corpului era să-ți controlezi mintea. Și atunci exact asta

am făcut. Mi-am ridicat brațul stâng, am tras adânc aer în piept și mi-am ținut respirația.

M-am concentrat, uitându-mă fix la țintă, la Morwena, care ajunsese acum la aproape un braț distanță de Grimalkin. Timpul păru că încetinește. Liniștea deveni absolută. Morwena nu se mai mișca. Eu nu respiram. Chiar și inima părea să mi se fi oprit.

Am zvâcnit din încheietură și-am azvârlit lanțul de argint spre vrăjitoare. Desenă o spirală perfectă în aer, sclipind în lumina lunii. Părea să fie singurul lucru care se mișca. Se lăsă în jos, strângându-se în jurul capului și-al brațelor ei, silind-o să cadă în genunchi. Zgomotele dădură iarăși năvală în urechile mele. Am slobozit aerul din piept și am auzit-o și pe Grimalkin lăsând să-i scape un mare suspin de ușurare, după care scoase un cuțit cu lamă lungă de la brâu și înaintă hotărâtă spre vrăjmașa ei.

Concentrându-mă să arunc lanțul de argint spre Morwena, nu mai dădusem atenție și amenințării asupra mea. M-am trezit deodată cu o vrăjitoare de apă lângă mine și i-am văzut ghearele ascuțite ridicându-se către falca mea. Mai rapid decât aș fi crezut vreodată, brațul meu stâng îi pară lovitura — dar am rămas înțeleștați și apoi am căzut amândoi, cu o bufnitură surdă, rostogolindu-ne departe, în josul dealului.

Într-o clipă, luptam iarăși ca să scap cu viață. Vrăjitoarele erau puternice, fizic, iar într-o luptă corp la corp, și un bărbat în toată firea ar fi fost pus în mare dificultate. Am luptat, lovind-o cu pumnii, și m-am zbatut cât am putut, dar ea m-a prins strâns și a început să mă târască spre apă. Îmi ținusem fâgăduiala față de Grimalkin și folosisem lanțul împotriva Morwenei. Dar, făcând asta, pierdusem ocazia să-mi recuperez toiagul, singurul lucru ce mi-ar fi dat vreo șansă în lupta cu o vrăjitoare ca aceasta. Ca arme, nu mai aveam la dispoziție decât sarea și fierul, dar brațele îmi erau immobilizate pe lângă corp.

În clipa următoare, ne rostogoleam în apă. N-am avut timp decât să închid gura și să-mi țin respirația, apoi capul mi-a fost sub apă. M-am zbatut și mai tare și ne-am învârtit, iar fața mea a ieșit iar la suprafață, pentru vreo două secunde, îngăduindu-mi să mai respir o dată. Apoi, apa s-a închis din nou deasupra capului meu și am simțit cum sunt tras la fund. Faptul că acum știam să înot nu-mi folosea la nimic. Vrăjitoarea de apă mă ținea în strânsoarea ei și era prea puternică. Mă scufundam, din ce în ce mai adânc. M-am străduit să-mi mai țin respirația, dar simțeam că-mi explodează plămânii și că peste ochi mi se lasă un vâl negru.

Nu știu cât timp m-am luptat să scap, dar eforturile mele au devenit din ce în ce mai slabe și, în cele din urmă, apa mi-a năvălit în gură și pe nas și eram pe cale să mă înece. Ultimul lucru de care-mi mai aduc aminte a fost o senzație de resemnare. Făcusem tot ce putusem, dar se sfârșise totul. Muream. Apoi s-a făcut întuneric și am încetat să mă mai zbat.

Dar lupta mea pe lumea asta nu se sfârșise. M-am trezit din nou pe coasta dealului, tușind și vomitând, iar cineva mă apăsa și mă bătea pe spate. Am crezut că mi se făcuse rău, dar pe nas și pe gură îmi țâșnea apă.

Mi s-a părut că asta a durat multă vreme până când, treptat, pumnii în spinare au încetat și am descoperit că pot respira fără să mă înece, cu toate că inima îmi bătea atât de repede, încât am fost convins că o să-mi plesnească. Apoi, cineva m-a întors pe spate și atunci am ajuns să mă uit la Grimalkin.

— O să trăiești, copile, zise ea, ridicându-mă în fund. Dar a fost cât pe ce. Am ajuns la tine tocmai când vrăjitoarea se pregătea să te târască în apele cu adevărat adânci.

În clipa aceea, mi-am dat seama că-i datoram viața unei vrăjitoare. Orice-ar fi spus Vrăciul, eram de

aceeași parte. Prin urmare, i-am mulțumit. Așa s-ar fi așteptat tata să fac.

Apoi, am văzut șirul de cadavre aliniat la marginea mlaștinii, inclusiv al fiicei Diavolului, care era încă legată cu lanțul meu de argint.

— Îmi pare rău că nu ți-am fost de mai mult ajutor, am zis eu.

Nici nu rostisem bine cuvintele acestea, că m-a și apucat un nou acces de tuse.

Grimalkin așteptă răbdătoare să-mi treacă și apoi vorbește.

— Ai făcut destul, copile. Când ai aruncat lanțul spre Mørwena, ne-ai asigurat victoria. Acum, vino și ia-ți-l. Eu nu pot să mă ating de argint.

Grimalkin mă ajută să mă ridic în picioare. Mă simțeam slăbit și am început să tremur. Hainele îmi erau ude și înghețasem până-n măduva oaselor. În timp ce mergeam către șirul de corpuri neînsuflețite, am văzut ce mai făcuse Grimalkin și a fost cât pe ce să mai vomit o dată. Scosese inima fiecărei vrăjitoare moarte și le-o așezase lângă cap. A observat expresia mea îngrozită și mi-a pus o mână pe umăr.

— Trebuia să fac asta, copile, ca să fiu sigură că nici-una dintre ele nu se mai întoarce pe lumea asta. Nu te-a învățat magistrul tău că așa se face?

Am confirmat, dând din cap. Vrăjitoarele puternice ca acestea puteau renaște sau ar fi putut avea destulă vlagă cât să mai meargă pe pământ chiar și moarte fiind și să facă nespuse de mult rău. Ca să nu se întâmple una ca asta, trebuia să le scoți inima, care apoi trebuia mâncată.

Grimalkin ridică leșul fiicei Diavolului de păr, iar eu mi-am luat lanțul înapoi. Era mânjit tot de sânge. Se auzi un zgomot slab în depărtare, iar Grimalkin își înălță capul. Zgomotul se repetă — lătratul unui câine de vânătoare. Venea Gheară. Dacă Diavolul se ținuse de cuvânt, timpul curgea din nou ca de obicei și la moară.

— Eu nu mai am stomac pentru chestii din astea, zise Grimalkin, așa că ai tu grijă să mănânce câinii inimile — pe toate. O să plec acum, până să vină ceilalți. Un ultim lucru — câți ani ai, copile?

— Paisprezece. O să fac cincisprezece, în august. Pe trei ale lunii.

Grimalkin zâmbi.

— Viața e grea în Pendle și, de aceea, copiii sunt siliți să crească repede. La sabatul de Noaptea Walpurgiei care urmează după cea de-a cincisprezecea aniversare, băiatul unei vrăjitoare din clan este declarat bărbat. Să vii în Pendle curând după sărbătoarea asta și să mă

cauți. Îți garantez că vei fi în siguranță. Vreau să-ți fac un dar — îți va prinde bine.

Era ciudat din partea ei. Noaptea Walpurgiei era în ultima zi din aprilie. Nu-mi puteam închipui cum m-aș fi dus eu în vizită la Pendle, ca să primesc un dar de la Grimalkin. Știam că Vrăciul nici n-o să vrea să audă de-așa ceva!

Acestea fiind zise, vrăjitoarea se întoarse iute pe călcâie, urcă în fugă dealul, sări peste zidul scund și dispăru din vedere.

Peste nici cinci minute, Gheară ajunsese la mine. Am privit-o în timp ce mânca inimile vrăjitoarelor. Le hăpăia cu așa o lăcomie, încât, până să ajungă Vrăciul, Arkwright și Alice, aproape că le terminase.

Îmi mai amintesc că Alice s-a oferit să spele sângele de pe lanțul meu de argint, apoi, lumea s-a întunecat deodată și Vrăciul m-a sprijinit. Tremurând violent, am fost dus înapoi la moară pe brațe și pus în pat. Fie de la faptul că înghițisem apă stătută din mlaștină, fie de la rănille pe care le aveam la gât, provocate probabil de ghearele vrăjitoarei de apă care mă târâse în adânc, am făcut imediat febră mare.

CAPITOLUL 29 CUI APARTIN

Am aflat, mai târziu, că Alice încercase să mă ajute cu una dintre poțiunile ei, dar că Vraciul îi interzisese să facă asta. În schimb, doctorul local vizitase iarăși moara și îmi dăduse niște doctorii care mă făceau să-mi vomit până și mațele din mine. Am zăcut aproape cinci zile, până când am fost în stare să mă dau jos din pat. Dacă-aș fi știut la vreme că lui Alice nu i se îngăduise să mă trateze, aș fi protestat.

Vraciul îi recunoscuse priceperea la poțiuni, dar abia după ce m-am făcut bine am aflat de ce o ținuse departe de patul meu de suferință. A fost o lovitură drept în inimă. Cea mai rea veste cu putință.

De îndată ce m-am pus pe picioare, am avut o lungă discuție în camera de lucru de la etaj. Sicriele mamei și tatălui lui Arkwright nu mai erau acolo — fuseseră îngropate la marginea cimitirului locului, unde el îi putea vizita. Diavolul se ținuse de cuvânt, iar spiritele lor pleaseră spre lumină. Acum, fiindcă sufletele neîmpăcate nu mai bântuiau moara, era o atmosferă nouă, de pace.

Arkwright a fost foarte fericit de ceea ce făcusem. El a început discuția, mulțumindu-mi într-atât, încât începusem să mă simt prost. Apoi, a fost rândul meu să vorbesc, dar n-am avut prea multe de împărtășit grupului, în afară de a le povesti în amănunt cum se desfășurase lupta din mlaștină. Restul îl cunoșteau deja. Iar Vrăciul știa chiar prea multe. Mult prea multe.

Cu fața gravă și împurpurat de mânie, îmi mărturisii că, deși corpurile lor fuseseră înghețate în timp, mințile lor fuseseră libere și putuseră cumva să vadă ce văzusem și eu și să asculte discuția pe care o purtasem cu Diavolul. Aflaseră de sarcina care mi se impusese și de târgul pe care îl făcusem, atât pentru viețile lor, cât și pentru eliberarea sufletelor părinților lui Arkwright. Era destul de înfricoșător, căci se temuseră de rezultatele luptei din mlaștină și își dăduseră seama de iminenta lor moarte. Dar, înșelat în așteptări, Diavolul le povestise

mai târziu, cu malițiozitate, alte lucruri — fapte destinate să ridice o barieră între Vraci și mine și, chiar mai rău de-atât, să creeze o prăpastie de netrecut între noi și Alice.

— Eram deja întristat și îngrijorat de faptul că ai folosit oglinda ca să vorbești cu fata. Îmi dovedise prin asta ce influență rea avea asupra ta. Mult mai rea decât mă așteptasem... se plânse Vraciul.

Am deschis gura să protestez, dar mi-a făcut semn, enervat, să tac.

— Dar acum, alta. Fata asta vicleană și înșelătoare era în contact cu Grimalkin de mai bine de o lună.

M-am uitat spre Alice. Pe obraji îi șiroiau lacrimi. Bănuiam că Vraciul îi spusese deja ce avea să pățească, drept pedeapsă.

— Și nu încerca să-mi spui că a fost bine ce-a făcut, continuă Vraciul. Știu că Grimalkin ți-a salvat viața — că ne-a salvat și nouă viața —, luptând împreună cu tine în mlaștină, dar este malefică, băiete. Ea aparține Întunericului și nu putem face compromisuri, altminteri vom ajunge și noi tot de teapa lor — și mai bine murim decât să ni se întâmple una ca asta. Alice este menită unui puț și, de îndată ce ne vom întoarce la Chipenden, acolo va și ajunge!

— Alice nu merită o asemenea pedeapsă! am protestat eu. Adu-ți aminte de câte ori ne-a ajutat până acum — ți-a salvat și dumitale viața, când ai fost rănit grav de duhul acela, lângă Anglezarke. Ai fi murit, dacă n-ar fi fost Alice.

M-am uitat mânios la el, dar expresia lui rămase neîmblânzită și atunci un șuvoi de cuvinte izbucni din gura mea, mai înainte să-l pot stăvili.

— Dacă faci asta, dacă o arunci pe Alice într-un puț, te părăsesc. N-o să mai fiu ucenicul dumitale! N-aș mai putea să lucrez cu dumneata după aceea!

O parte din mine credea cu tărie în fiecare cuvânt rostit; cealaltă rămase îngrozită. Ce-ar fi zis mama de amenințarea care tocmai îmi scăpase de pe buze?

— Cum dorești, băiete, zise Vraciul cu tristețe. Niciun ucenic de-al meu n-a fost silit să-și încheie ucenicia. N-ai fi cel dintâi care ar pleca. Dar cu siguranță ai fi cel din urmă. N-o să-mi mai iau pe altcineva în ucenicie dacă pleci tu.

Am mai încercat o dată.

— Îți dai seama că Diavolul ți-a spus treburile astea despre Alice dinadins? Că *vrea* s-o închizi într-un puț? Că asta ar fi în folosul său, pentru că, fără Alice, noi vom fi mai slabi?

— Nu crezi că m-am gândit deja la toată treaba asta, băiete? Nu este o hotărâre neîntemeiată și n-o fac fără să fi cumpănit bine lucrurile. Și îmi amintesc că și mama ta a crezut în fata asta, așa că nu e nevoie să-mi mai amintești și asta. N-are nimic, toată lumea mai greșește. Dar conștiința mea îmi spune ce să fac. Știu ce e drept.

— S-ar putea să faci o mare greșeală, l-am contrazis eu, cu amărăciune, înțelegând că nimic din ce-i spuneam n-avea să-i schimbe hotărârea. Cea mai mare greșeală din viața dumitale.

Se lăsă o tăcere lungă, în care nu se mai auzi decât Alice plângând. Apoi vorbi Arkwright.

— Mi se pare că ar mai fi și o altă cale, începu el, liniștit. În mod clar există o strânsă legătură între tânărul Ward și fată. Și o să-ți spun următorul lucru, domnule Gregory: dacă îți duci la îndeplinire amenințarea, o să pierzi un ucenic. Probabil pe cel mai bun pe care l-ai avut vreodată. Și noi, toți, o să pierdem pe cineva care ar putea fi un adversar periculos pentru Diavol. Pentru că, lipsit de pregătirea și protecția noastră, Tom va fi extrem de vulnerabil și se poate să nu mai atingă niciodată deplinătatea potențialului său... Și ar mai fi ceva, foarte aproape de inima mea. Băiatul a încheiat un târg cu Diavolul, care a eliberat spiritele mamei și tatălui meu

din cei peste cincisprezece ani de suferință. Dar dacă Grimalkin nu l-ar fi ajutat, n-ar fi fost în stare să învingă. Iar dacă Alice n-ar fi chemat-o, vrăjitoarea asasină n-ar mai fi stat alături de tânărul Ward. Așa că până și eu îi sunt dator fetei.

Am fost uimit auzindu-l pe Arkwright apărând-o pe Alice. Nu-l auzisem niciodată vorbind cu atâta elocvență și pasiune. Deodată, mi-am recăpătat speranțele.

— Din ceea ce mi s-a spus, fata a primit o educație rea, o pregătire într-ale vrăjitoriei din care foarte puține persoane, chiar și cu firi dintre cele mai puternice, și-ar mai fi putut reveni. Că și-a revenit și a progresat atât de mult arată câtă ambiție are. Personal, nu cred că avem de-a face cu o vrăjitoare, aici. Și cu siguranță nu cu una malefică. Dar poate că, la fel ca noi toți, înlăuntrul ei e deopotrivă bună și rea, iar tu știi, din păcate, prea bine, că lumina și întunericul duc un război continuu în inimile fiecăruia dintre noi. Eu unul o știu — uneori, gândurile mele au fost mai întunecate decât ale majorității oamenilor. Și a trebuit să lupt din greu și multă vreme ca să pun stavilă băuturii. Așadar, dă-i voie lui Alice să plece. N-o să însemne că lași o vrăjitoare liberă în lume. O să lași liberă o fată care, cred eu, se va dovedi o femeie cu capul bine înfipt pe umeri; ea va continua să

fie de partea noastră, indiferent de metodele pe care, uneori, le-ar putea alege.

Făcu o pauză și continuă:

— Cum am mai spus, există și o cale de mijloc. N-o închide într-un puț. De ce n-o trimiți, mai bine, să-și croiască singură un drum în viață? Exileaz-o și atât. Fă asta pentru noi toți. E o cale de ieșire din încurcătura de-acum.

Urmă o lungă tăcere, apoi Vraciul se uită la mine.

— Asta ar fi îndeajuns de blând în ochii tăi, băiete? Ai putea continua? Dacă fac asta, vei rămâne ucenicul meu?

Gândul că n-am s-o mai văd pe Alice era mai mult decât puteam îndura, dar era mult mai bine s-o știu departe decât osândită să-și petreacă restul zilelor într-un puț. În plus, chiar voiam să rămân ucenicul Vraciului. Era de datoria mea să lupt împotriva Întunericului. Știam că mama și-ar fi dorit să continui.

— Da, am zis încetișor, iar în clipa în care am rostit cuvântul acesta, Alice se opri din plâns.

Mă simțeam atât de prost, că nu mă puteam uita la ea.

— Bine, atunci, zise Vraciul. Fato, adună-ți lucrurile și pleacă. Ține-te departe de băiat și să nu te mai apropii niciodată la mai puțin de cinci kilometri de Chipenden! Dacă te întorci, știi precis la ce să te aștepți.

Alice nu răspunse și deodată mi-am dat seama că, de când începuse discuția, ea nu rostise niciun cuvânt în apărarea sa. Nu așa o știam eu pe Alice! Acum, în tăcere, cu o expresie mâhnită pe față, părăsi odaia.

M-am întors spre Vraci.

— Trebuie să-mi iau rămas-bun de la ea, i-am spus eu. Trebuie să fac asta!

El dădu din cap.

— Dacă-i musai. Dar fii scurt, băiete. Nu tândăli...

Am așteptat-o pe Alice la marginea grădinii. Ea zâmbi trist când se apropie, printre sălciile plângătoare, cărându-și cele câteva lucrșoare într-o mică boccea. Începuse să plouă; o ploaie mărunță și rece, care te pătrunde până în măduva oaselor.

— Îți mulțumesc că ai venit să-mi spui la revedere, Tom, zise ea, luând-o prin șanțul cu apă.

După ce-l trecu, îmi apucă hotărâtă mâna, strângându-mi-o cu mâna ei stângă atât de tare, de-am crezut că-mi rupe și oasele, deopotrivă cu inima.

— Nu știu ce să zic... am început eu.

Ea îmi făcu semn să tac.

— Nu e nimic de zis. Amândoi am făcut ce am crezut că e cel mai bine — și am știut dintotdeauna ce va gândi

Moșul Gregory despre mine dacă voi folosi Întunericul. Merita să-mi asum riscul ca să te protejez pe tine. Nu regret nicio clipă — deși îmi sfâșie inima gândul că n-am să te mai văd niciodată.

Am mers în tăcere, până am ajuns la malul canalului. Ea îmi dădu drumul la mână, scoase ceva din buzunarul hainei și mi-l întinse. Era urciorul de sânge.

— Ia-l, Tom. Diavolul nu te poate atinge dacă ai ăsta la tine. Are sângele Morwenei înăuntru. Te va apăra, crede-mă!

— Cum ai făcut rost de sângele ei? Nu pricep...

— Nu-ți aduci aminte? Ți-am spălat lanțul. Dar, mai întâi, am pus puțin sânge în urcior. Nu trebuie prea mult. Mai pune doar câteva picături din sângele tău și își va face efectul!

Am clătinat din cap.

— Nu, Alice. Nu pot să-l iau...

— O, te rog, Tom, te rog. Ia-l totuși. Ia-l, de dragul meu. Nu încerc să te sperii. Dar vei muri foarte curând fără ăsta. Cine o să te mai ocrotească, dacă nu sunt eu în preajmă? Moșul Gregory nu poate s-o facă, asta-i clar. Așa că ia sticla asta, ca să pot dormi liniștită, noaptea, știind că ești în siguranță.

— Nu pot să-l iau, Alice. Nu pot folosi Întunericul. Nu mă mai ruga. Știu că ai intenții bune, dar pur și simplu nu pot accepta. Nu acum. Nici altă dată.

Ea își plecă privirea spre drum, puse urciorul înapoi în buzunar și începu să plângă în tăcere. I-am privit lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji și începând să-i picure din bărbie. O parte din mine ar fi vrut s-o iau în brațe, dar nu îndrăzneam. Dacă-ș fi făcut-o, n-aș mai fi fost niciodată în stare s-o las să plece. Trebuia să fiu tare și s-o țin la distanță.

— Unde te vei duce, Alice? Unde o să stai?

Ea-și ridică fața brăzdată de lacrimi spre mine, lipsită de expresie.

— Mă voi duce acasă, zise. Înapoi, în Pendle. În ținutul căruia îi aparțin. Am fost născută să fiu vrăjitoare și asta o să fiu. E singura viață pe care o pot trăi acum...

Apoi Alice își puse brațele în jurul gâtului meu și mă trase lângă ea, aproape lăsându-mă fără aer, și, înainte să pot face vreo mișcare, buzele ei se lipiseră de ale mele, sărutându-mă apăsător. N-a durat decât vreo două secunde, după care se întoarse și o luă la fugă pe drumul de edec, îndreptându-se spre sud. Mă durea s-o văd plecând. Și ochii mei se umplură de lacrimi și am suspinat din adâncul inimii.

Clanurile se vrăjmășeau acum, unele susținându-l pe Diavol, altele luptând împotriva lui. Dar, din pricina a ceea ce făcuse înainte — ca și din pricina sângelui care îi curgea prin vene, jumătate Deane, jumătate Malkin —, Alice avea mulți dușmani în Pendle. Viața ei urma să fie în pericol de îndată ce avea să pună piciorul acolo.

Ce mă durea cel mai tare era că știam că nu voise să plece. Ea nu-și dorise cu adevărat să devină o vrăjitoare — eram convins de asta. O spusese doar așa, fiindcă era supărată. Înainte de ultima noastră vizită la Pendle, îi fusese frică să se întoarcă acolo. Știam că și acum simțea la fel.

Alice spusese că aparținea ținutului Pendle. Asta nu era adevărat, dar primejdia acum era ca, sub influența forțelor Întunericului de acolo, să devină, în cele din urmă, o vrăjitoare în toată puterea cuvântului. Cu timpul, în pofida optimismului lui Arkwright, ea ar fi putut aparține Întunericului.

CAPITOLUL 30 ȘLEPUL NEGRU

După încă o săptămână petrecută la moară, Vraciul plecă la Chipenden, fără mine. Părea că nu aveam de ales — trebuia să stau cu Arkwright și să-mi închei cele șase luni de pregătire.

Era greu; pe lângă durerea din sufletul meu, mai erau și chinurile fizice. Cu mult înainte de sfârșitul perioadei, eram plin de vânătăi din cap până-n picioare. Lecțiile noastre de mânăuire a toiagului erau brutale, fără nicio milă. Dar, cu timpul, mi-am îmbunătățit abilitățile și, în ciuda diferenței de putere dintre mine și Arkwright, treptat, am început să-i răspund cu toată priceperea dobândită. La ultimele două antrenamente, viteza

mișcărilor mele aproape că mi-a îngăduit să-l înving, iar când doctorul a venit în vizită pe la moară, n-a mai avut de îngrijit doar rănile mele.

Arkwright se schimbase. Acum, că mama și tatăl lui se duseseră către lumină, o bună parte din chinul și mânia sa lăuntrică se risipise. Bea mai rar și își ținea nervii în frâu cu mai mult succes. Îl preferam în continuare pe Vraci ca magistrul, dar Arkwright mă pregătea bine și, în pofida metodelor sale crude, am învățat să-l respect. Pe lângă antrenamente, mai mergeam uneori împreună să ne ocupăm de creaturile Întunericului — o dată am fost până departe în nord, dincolo de hotarele Comitatului.

Timpul a trecut: o iarnă geroasă a lăsat locul, treptat, primăverii și, în cele din urmă, a venit și momentul să mă întorc la Chipenden. Gheară avea acum doi pui, o cățelușă și un cățeluș, pe care Arkwright îi botezase Carne și Os. În dimineața în care am plecat, i-am lăsat luptându-se amândoi în joacă, în grădină, în vreme ce Gheară îi păzea cu gelozie.

— Ei bine, tinere Ward, la un moment dat mă gândeam c-ai să iei cățeaua cu tine, la Chipenden, dar, oricât de mult te-ar iubi, cred că e mai înnebunită după cățelandrii ăștia doi!

Am zâmbit și am dat din cap.

— Nu cred că domnul Gregory ar fi prea încântat dacă i-aș duce-o pe Gheară. Ca să nu mai spun că duhurile și câinii probabil nu se împacă deloc!

— Atunci, mai bine rămâne aici și scapi cu porția de șuncă întregă! glumi Arkwright. Apoi, redeveni serios. Ei bine, fără îndoială ne-am înțeles când mai bine, când mai rău, dar totul se pare că s-a terminat cât se poate de mulțumitor. Moara e un loc mai bun după vizita ta și nădăjduiesc că ai învățat lucruri care să-ți folosească.

— Așa e, am încuviințat. Și încă mai am cucuiele care s-o dovedească!

— Deci, dacă te afli vreodată la strâmtoare, ține minte că va fi întotdeauna un loc pentru tine aici. Îți vei putea încheia ucenicia cu mine, dacă se va dovedi necesar.

Știam ce vrea să spună. Lucrurile s-ar fi putut să nu mai fie niciodată la fel între mine și Vraci. Cu toate că el făcuse ceea ce făcuse ca să fie cât mai bine, eu tot mai credeam că greșise în privința lui Alice. Faptul că o gonise avea să rămână întotdeauna o barieră nenumită între noi.

Așadar, i-am mulțumit lui Arkwright încă o dată și, curând, după ce am trecut cel mai apropiat pod pe malul celălalt al canalului, mă îndreptam fără grabă spre Caster, cu toiagul și sacul în mână. Cât așteptasem cândva clipa asta! Dar lucrurile se schimbaseră de-atunci. La

Chipenden nu avea să mai fie Alice, care să mă întâmpine și, în ciuda faptului că era o frumoasă dimineață de primăvară, cu soare strălucitor și cântec de păsărele, mă simțeam foarte abătut.

Plănuisem să părăsesc malul canalului cu mult înainte de Caster, să trec în partea de est față de oraș și să o iau apoi spre lanțul de dealuri. Bănuiesc că m-am lăsat furat de gânduri. Cu siguranță îmi făceam griji pentru viitor. Dar, indiferent din ce pricină, n-am observat ce se întâmpla decât prea târziu. Însă, oricum, ce-aș fi putut face?

Un fior brusc mi-a traversat șira spinării și când m-am uitat în jur, am văzut că era seară și se făcea din ce în ce mai întuneric, cu fiecare minut. Mai mult, aerul se răcise brusc. Iar când am privit înapoi, peste umăr, o ceață groasă, cenușie, se vălătucea spre mine, de-a lungul canalului.

Apoi, din ceața aceea, s-a apropiat încet un șlep negru. Nu-l trăgea niciun cal și înainta fără niciun zgomot. Când a ajuns mai aproape, mi-am dat seama că nu era o ambarcațiune obișnuită. Văzusem șlepurile care cărau cărbunele din Horshaw și care erau negre de funingine; acesta însă era foarte bine lustruit și la prova avea lumânări negre, ce ardeau cu flăcări puternice, fără să pâlpâie. Mai multe lumânări decât pe altarul unei biserici într-o zi de sărbătoare.

Șlepul nu avea nici punte, nici chepenguri, iar treptele coborau direct în bezna unei cale adânci, cavernoase. O singură privire și-am priceput că o asemenea adâncime era imposibilă, pentru că majoritatea șlepurilor de pe canal aveau fundul plat și nici canalul nu era atât de adânc. Pe lângă acestea, și modul în care ciudatul vas luneca pe apă era anormal și din nou am avut ciudata senzație că eram într-un vis în care regulile obișnuite ale vieții nu mai erau valabile.

Șlepul s-a oprit în dreptul meu și am privit în jos, în adâncurile acelei cale imposibile, unde am văzut că stătea cineva, înconjurat de un pâlcc de lumânări. Cu toate că nu se auzi nicio poruncă, am știut ce trebuia să fac. Prin urmare, lăsându-mi sacul și toiagul pe drumul de edec, am urcat la bord și am coborât, încet, treptele, ca în puterea unui coșmar, cu fiorul de teamă răscolindu-mi rărunchii și tremurând din toate mădulele.

Pe fundul acelei cale, Diavolul, sub înfățișarea luntrașului, ședea pe un tron de lemn negru, lustruit, ca și restul șlepului. Tronul era bogat sculptat și ornamentat cu făpturi malefice parcă scoase din *Bestiarul* aflat în biblioteca Vrăciului de la Chipenden. Brațul lui stâng se odihnea pe un fioros dragon stând în două labe, cu ghearele ridicate amenințător spre mine, iar cel drept,

pe un șarpe cu limba despicală, al cărui corp sinuos se prelungea, pe o latură a tronului, până jos, și se răsucea de trei ori în jurul piciorului tronului, ce se termina cu o labă cu gheare.

Îmi zâmbi cu zâmbetul lui Matthew Gilbert, dar ochii îi erau reci și veninoși. Eu o ajutasem pe Grimalkin să-iucidă fiica. Mă chemase oare ca să se răzbune?

— Stai jos, Tom. Așază-te la picioarele mele, zise el, făcându-mi semn către spațiul dinaintea tronului.

Cum nu aveam de ales, i-am dat ascultare, așezându-mă cu picioarele încrucișate pe scândurile din fața lui. Mi-am ridicat ochii și l-am privit în față. Nu mai zâmbea și m-am simțit cu desăvârșire neajutorat și la bunul lui plac. Și mai era ceva tulburător, după părerea mea. Nu simțeam deloc că aș fi pe un șlep, pe canal, ci simțeam că mă prăbușesc, căzând în linie dreaptă, pământul apropiindu-se cu viteză de mine.

— Îți simt frica, zise Diavolul. Liniștește-te. Sunt aici să te învăț, nu să te distrug. Căci dacă-ți voiam moartea, ar fi fost o mulțime de lume încântată să-mi facă un serviciu. Mai am și alți copii. Și sunt mulți și cei care mi-au jurat supunere. N-ai fi putut să nădăjduiești că poți scăpa de toți... Eu mi-am ținut cuvântul, continuă el, le-am îngăduit prietenilor tăi să trăiască — și nu eram

obligat să mi-l țin, pentru că n-ai învins-o pe fiica mea singur, ci cu ajutorul asasinei aceleia, Grimalkin. Cu toate acestea, am făcut-o ca un dar pentru tine, Tom, pentru că într-o zi o să lucrăm împreună, în pofida refuzului tău din prezent. De fapt, deja suntem mult mai apropiați decât crezi. Însă tocmai ca să știi precis cu cine te pui, o să-ți dezvălui un secret.

Vezi tu, există un copil de-al meu a cărui identitate n-o cunoaște decât o singură persoană pe lumea asta. Un copil special de-al meu, care într-o bună zi va înfăptui lucruri mărețe pentru mine. Vorbesc despre preaiubita mea fiică, Alice Deane...

Pentru o clipă, pur și simplu n-am priceput ce spunea. Eram prea șocat. Cuvintele lui mi se învârteau în cap ca niște corbi negri în furtună, ca apoi să-și înfigă ciocurile ascuțite drept în inima mea. *Alice* era fiica lui? Spusese că *Alice* era fiica lui? Că era de aceeași teapă ca *Morwena*?

Monștri sau vrăjitoare — acestea erau odraslele Diavolului. Iar dacă vreunul dintre copii se năștea uman și neîntinat, el îl ucidea pe loc, așa cum făcuse cu al lui Grimalkin. Dar lui *Alice* îi îngăduise să trăiască! Să fi fost adevărat?

Nu, mi-am spus eu în gând, încercând să-mi păstrez stăpânirea de sine. E doar o încercare de a ne învrăjbi.

Mi-am amintit ce mi-a spus mama, odată, despre noi trei, Vraciul, Alice și cu mine:

Steaua lui John Gregory a început să apună. Voi doi sunteți viitorul și speranța Comitatului. El are nevoie să-i fiți amândoi alături.

Cum s-ar fi putut înșela mama într-atât de rău? Sau probabil că *nu* se înșelase deloc. Una dintre poreclele Diavolului era „Părintele Minciunilor”. Așa că, foarte posibil să fi mințit și acum!

— Minți! i-am strigat eu, în cele din urmă, simțind cum se risipește toată frica mea de el, și e înlocuită treptat de indignare și mânie.

Diavolul clătină încet din cap.

— Nici măcar clanurile din Pendle n-o știu, însă, cu toate acestea, este adevărat. *Adevărata* mamă a lui Alice este închisă într-un puț din grădina lui John Gregory de la Chipenden. Vorbesc despre Osoasa Lizzie. Când s-a născut copila ei, a fost imediat dată în îngrijire unor soți fără copii, tatăl — un Deane, mama — o Malkin. Dar când Alice a mai crescut și a devenit aptă pentru pregătirea într-ale magiei negre, părinții adoptivi au devenit inutili. În noaptea în care au murit, Lizzie a venit să-și ceară copila. Pregătirea ar fi continuat, dacă nu v-ați fi amestecat voi, tu și magistrul tău.

Osoasa Lizzie — mama lui Alice! Să fi fost cu putință? Mi-am amintit de prima oară când o văzusem pe Lizzie. Se dădea drept mătușa lui Alice și numaidecât observasem puternica lor asemănare, de familie. Aveau aceleași trăsături, păr foarte negru, ochi căprui-închis și, cu toate că era mai în vârstă, Lizzie era la fel de frumoasă ca și Alice. Dar era foarte diferită, în multe alte privințe. Gura i se strâmba și rânjea când vorbea, și nu se uita aproape niciodată în ochii tăi.

— Nu e adevărat! Nu se poate...

— Oh, ba este, Tom. Instinctele magistrului tău s-au dovedit corecte, ca de obicei. El s-a îndoit întotdeauna de Alice și, de data asta, dacă n-ar fi fost sentimentele tale și intervenția lui Arkwright, ar fi legat-o într-un puț, lângă al mamei sale. Însă eu nu fac nimic fără o atentă chibzuire și prevedere. Tocmai de aceea am fost de acord să eliberez sufletul Ameliei. Cât de recunoscător a fost pentru asta William Arkwright! Cât de folositor s-a dovedit. Cât de elocvent! Iar acum Alice e liberă, în sfârșit, scăpată de sub influența și ochiul atent al lui John Gregory — liberă să se întoarcă la Pendle, unde își va asuma, în cele din urmă, locul ei adevărat de conducătoare și va uni clanurile o dată pentru totdeauna.

Multă vreme n-am fost în stare să vorbesc, cuprins fiind de o puternică amețală, dată de senzația de prăbușire în gol. Însă mă fulgeră deodată un gând care-mi reaprinse speranța.

— Dacă ea e fiica ta, am zis eu, atunci cum se face că luptă împotriva Întunericului cu atâta îndârjire? Cum de a luptat împotriva clanurilor din Pendle, riscându-și viața ca să le împiedice să te aducă prin portalul dintre lumi?

— Foarte simplu, Tom. Tot ce-a făcut a făcut pentru tine. Tu erai tot ce conta pentru ea, așa că a devenit ce ai vrut tu și a renunțat la aproape toată pregătirea ei într-ale vrăjitoriei. Firește, n-a putut niciodată renunța pe de-a-ntregul. Doar e în sângele ei, nu? Familia te face așa cum ești. Îți dă carne și oase, apoi îți plămădește sufletul în credințele sale. Cu siguranță ți s-a mai spus asta și înainte, nu-i așa? Dar lucrurile stau altfel, acum. Speranțele ei s-au terminat. Vezi tu, până în noaptea dinainte ca John Gregory s-o gonească, Alice n-a știut cine era de fapt. I-am ascuns-o, așteptând momentul potrivit.

În noaptea aceea, a vrut să intre în legătură cu Grimalkin. A încercat să-i mulțumească pentru ce făcuse, salvându-te. A folosit apa unei bălți la miezul nopții. Dar chipul meu a fost cel care i-a apărut în oglinda apei. După aceea, am apărut chiar lângă ea și am numit-o

fiica mea. Vestea nu i-a picat prea bine, ca să zic așa. Groază, disperare, apoi resemnare — cam astea i-au fost reacțiile. Mai văzusem asta și înainte. Fiind cine este, Alice nu mai are acum nicio speranță de a continua prietenia cu tine. Șederea ei la Chipenden s-a sfârșit, iar ea o știe. Nu mai poate fi de partea ta. Cel puțin, dacă nu mă hotărăsc eu să-mi bag coada și să fac lucrurile posibile. Totul se schimbă, în cele din urmă, dar uneori lucrurile se mișcă în spirală și se întâmplă să ne întoarcem în același punct, dar la un nivel diferit.

M-am uitat la el și privirile ni s-au încrucișat. Atunci i-am răspuns, cuvintele izvorând din mine fără să gândesc:

— În același punct, dar la un nivel diferit? Pentru tine nu poate fi decât unul mai jos. Tot mai jos, în direcția Întunericului.

— Și ce-ar fi rău în asta? Eu sunt stăpânul lumii. Ea îmi aparține. Ai putea lucra de partea mea ca să fie mai bine pentru toți. Iar Alice ar putea fi cu noi. Noi trei, împreună.

— Nu, am zis eu, chinându-mă să mă ridic în picioare și întorcându-mă spre scară. Eu slujesc Luminii.

— Stai pe loc! porunci el, cu glas autoritar și plin de mânie. N-am terminat încă!

Dar, cu toate că picioarele îmi erau ca de plumb și senzația de prăbușire mă făcea să-mi țin cu greu echilibrul, am izbutit să fac un pas, apoi încă unul. Când am început să urc, am simțit forțe nevăzute trăgându-mă înapoi, dar am continuat să mă împotrivesc și să urc. În clipa în care ochii mei au fost în stare să vadă dincolo de marginile șleului, am fost cuprins de groază. Căci, în loc de malul canalului, dincolo de șlep nu era nimic. Mă holbam la întunericul absolut, la nimicnicie. Dar am mai făcut un pas, și încă unul, până când lumea așa cum o știam a strălucit deodată înaintea mea și am sărit din șlep pe drumul de edec.

Mi-am luat toiagul și sacul de jos și mi-am văzut de drum, în aceeași direcție ca mai devreme. Nu m-am uitat înapoi, dar am simțit că șleul negru nu mai era acolo. Ceața se risipise și, deasupra capului meu, cerul strălucea de stele. Am mers și am tot mers, fără nimic în minte, prea năucit ca să mai gândesc.

CAPITOLUL 31 SÂNGELE CUI?

Diminează, devreme, urcam, lăsând Casterul în vale, îndreptându-mă către sud, spre Chipenden. Am ajuns la casa Vraciului seara, târziu. L-am găsit stând pe bancă, în grădina de la apus, adâncit în gânduri, cu ochii ațintiți la dealurile din depărtare.

M-am așezat lângă el fără niciun cuvânt, căci nu mă simțeam în stare să-i susțin privirea. Își puse o mână pe umărul meu și mă bătu ușurel de două ori, apoi se ridică.

— Mă bucur că te-ai întors, zise el, cu glas blând. Dar te văd zdruncinat rău. Haide, uită-te la mine și descarcă-te. Indiferent despre ce-i vorba, o să te simți

mai bine dacă-ți despovărezi sufletul, băiete. Începe cu începutul...

Și atunci i-am povestit totul — cum apăruse pe neașteptate sinistrul șlep; cum îmi spusese Diavolul că Alice era fiica lui; cum mă zbătusem eu să scap. I-am povestit până și despre cum se pregătise Alice să folosească Întunericul ca să mă protejeze, folosind un urcior de sânge. Cum făcuse rost de sângele Morwenei și voise să-l amestece cu al meu ca să-l țină pe Diavol la distanță. Cum folosisese mama o oglindă, spunându-i lui Alice să se ajute de *orice* mijloace ca să mă apere.

În cele din urmă, i-am spus cum mă simțeam. Că speram din tot sufletul că Diavolul *mințise* și că Alice nu era fiica lui.

Când am terminat, magistrul meu a oftat adânc — și a trecut mult până să vorbească.

— Mi se învârte capul de la cele ce mi-ai povestit, băiete. Și mai ales îmi vine foarte greu să cred ce-ai spus despre mama ta. Indiferent ce a fost ea odinioară, după părerea mea, acum este o puternică slujitoare a Luminii. Poate c-a mințit fata, născocind treaba asta? Alice ar fi făcut orice pentru tine și, fără îndoială, a vrut să te salveze cu orice preț. Știa că ție n-or să-ți placă metodele ei și poate că de aceea a spus lucrurile astea despre

mama ta, doar ca să te facă să accepți. Explicația asta o fi având vreo noimă, ce crezi?

Am ridicat din umeri.

— Se poate, am admis eu.

— Atunci, hai să continuăm. Te întreb, acum: ești sigur, băiete? Ești sigur că Alice nu este exact cine spune Diavolul că este?

— Sunt sigur, am zis eu, încercând să sune convingător. Nu poate fi adevărat...

— Privește în inima ta, băiete. Chiar nu există nicio îndoială? Nimic care să te îngrijoreze câtuși de puțin?

Era ceva care mă frământase și la care mă gândisem toată ziua, venind pe drum spre Chipenden. Vraciul se uita la mine atât de pătrunzător, încât am tras adânc aer în piept și i-am mărturisit.

— Mai e ceva ce nu ți-am spus niciodată, am zis eu. Când Alice i-a speriat pe soldații ăia și i-a pus pe fugă, salvându-mă, a folosit o metodă pe care ea a numit-o *îngrozire*. Dar avea șerpi pe cap în loc de păr și am simțit o răceală de gheață când s-a apropiat. Arăta ca o vrăjitoare, cea mai înfricoșătoare vrăjitoare pe care am văzut-o vreodată. Oare am zărit adevărata față a lucrurilor în lumina lunii din noaptea aceea? Oare am văzut-o așa cum este ea de fapt?

Vraciul nu răspunse.

— Și mai e ceva, am continuat eu. Modul în care a reacționat Alice când ai gonit-o. N-a spus niciun cuvânt în apărarea ei. Iar asta nu-i stă în fire. Diavolul a susținut că în noaptea dinainte îi adusese la cunoștință cine era de fapt și că ea se resemnase. Și exact așa mi s-a părut și mie că arăta. Ca și cum ar fi renunțat și și-ar fi pierdut orice dorință de a lupta. Știa cine era și nu mai putea face nimic în privința asta.

— S-ar putea să ai dreptate, zise Vraciul. Dar Diavolul cu siguranță ar minți ca să-și atingă scopurile. De fapt, un singur lucru mă îngrijorează cu adevărat, băiete. Ai spus că Alice a luat puțin din sângele Morwenei. Asta ar fi fost cu neputință. Când să-l fi luat?

— După ce Morwena a murit. Când mi-a spălat lanțul de argint...

— Am văzut-o când ți-a spălat lanțul, băiete, dar n-a pus vreo picătură de sânge în niciun urcior. Poate că mă înșel, deși era la doar câțiva pași distanță când l-a spălat. Însă ea credea în urciorul ăla... și asta mă face să mă gândesc la un lucru tare neplăcut. Poate că a folosit chiar sângele *ei*! Era disperată să te pună sub protecție și dacă știa că era fiica Diavolului, atunci s-o fi gândit că și sângele ei ar fi putut merge la fel de bine...

Mi-am îngropat fața în palme, dar Vrăciul și-a pus o mână pe umărul meu.

— Uită-te la mine, băiete.

M-am uitat în ochii lui și am văzut tristețe.

— Niciuna dintre variantele astea nu e dovedită. S-ar putea să greșesc. Poate că a pus deoparte niște sânge de pe lanțul ăla. Și atunci, îți spun așa: nici eu nu sunt convins. O singură persoană pe lumea asta mai știe adevărul, iar aceea este Osoasa Lizzie — dar și vrăjitoarele mint. Dacă Arkwright ar fi aici, în locul meu, ar scoate-o pe Lizzie din puțul ăla și ar sili-o să vorbească. Dar eu nu sunt de acord cu asta. De altfel, oamenii ar spune orice ca să scape de suferință.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Nu, va trebui doar să avem răbdare. Timpul ne va dezvălui adevărul, în cele din urmă, însă până atunci trebuie să-mi făgăduiești că n-o să iei deloc legătura cu fata. Dacă este într-adevăr fiica Diavolului, atunci am făcut cea mai mare greșeală din viața mea. Nu numai că am scăpat-o de puț din cauza rugăminților tale, dar i-am mai dat și adăpost în casa mea și i-am îngăduit să stea cu noi mult prea multă vreme. A avut la îndemână tot timpul acesta ca să te corupă. Mult prea multe ocazii să zădărnicească, pe ascuns, tot ce încercam eu să te învăț.

Mai mult, că e sau nu fiica Diavolului, eu tot mai cred că are o influență periculoasă. Ar putea foarte bine să ajungă la tine fie în persoană, fie folosind o oglindă. Trebuie să rezisti ispitei ăsteia, băiete. Nu trebuie să mai iei în niciun fel legătura cu ea. O să faci asta pentru mine? Îmi promiți?

Am dat din cap.

— O să fie greu, am zis eu, dar am s-o fac.

— Bravo, băiete! Știi c-o să fie greu, pentru că voi doi ați devenit foarte apropiați. Prea apropiați, dacă mă întrebi pe mine. Dar primejdia cea mai mare este ca Diavolul să te șantajeze și să te târască spre Întuneric. Asta s-ar putea întâmpla treptat, puțin câte puțin, iar tu nici să nu bagi de seamă. Și cel mai probabil se va folosi de fată ca să obțină asta.

Se opri puțin și schimbă tonul.

— Bun, atunci, lucrurile nu sunt chiar atât de rele. Am și niște vești bune. A sosit o scrisoare pentru tine, acum două zile.

— O scrisoare? De la cine? De la Jack?

— De ce nu intri în casă, să afli singur? zise Vraciul, misterios.

Era bine să fiu iarăși aici. Mi-am dat seama cât de dor îmi fusese de viața mea de la Chipenden. Vraciul m-a

poftit să mă așez la masa din bucătărie, iar el a urcat și s-a întors cu un plic, pe care mi l-a întins zâmbind. De la prima privire pe care i-am aruncat-o, zâmbetul meu a devenit mai larg decât al lui.

Fiului meu mai mic, Thomas J. Hard

Era de la mama! În sfârșit, aveam vești de la ea! L-am deschis nerăbdător și am început să citesc:

Dragă Tom,

Lupta împotriva Întunericului în țara mea a fost lungă și grea și se apropie acum de punctul culminant. Cu toate acestea, avem multe de vorbit, iar eu trebuie să-ți dezvălui și alte lucruri și să te rog ceva. Am nevoie de ceva de la tine și, în afară de asta, și de ajutorul tău. Dacă ar fi existat vreo cale de a ocoli asta, nu ți-aș mai fi cerut-o ție. Dar lucrurile astea

trebuie spuse față-n față, nu într-o scrisoare, prin urmare, intenționez să mă întorc acasă, într-o scurtă vizită, în prima jumătate a verii.

I-am scris și lui Jack să-l anunț de sosirea mea, așa că nădăjduiesc să vă văd pe amândoi la fermă. Dă-i bătaie cu înrătățura ta, băiete, și fii optimist, indiferent cât de negru ți s-ar părea viitorul. Puterea ta e mai mare decât îți dai seama.

cu dragoste,
mama

— Mama se întoarce într-o vizită, în prima jumătate a verii, i-am spus eu Vraciului, întinzându-i scrisoarea, emoționat.

Acum, eram în zece aprilie. Peste vreo două luni aveam s-o văd din nou. Mă întrebam ce avea să-mi spună.

Vraciul citi scrisoarea, apoi își ridică privirile la mine, cu fața gravă, și începu să se scarpine în barbă, adâncit în gânduri.

— Zice că vrea s-o ajut. Și vrea ceva de la mine. Despre ce crezi că e vorba? l-am întrebat eu, cu gândurile învălmășindu-mi-se în cap.

— Va trebui să așteptăm și-o să aflăm, băiete. Ar putea fi orice — e o punte pe care o s-o trecem doar când vom ajunge la ea. Însă când o să pleci la fermă, o să vin și eu cu tine. Sunt lucruri pe care trebuie să le vorbesc cu mama ta și, fără îndoială, și ea va avea câte ceva să-mi spună. Dar până atunci, avem treabă. Cât timp a trecut de când ești ucenicul meu, băiete?

Am socotit în gând.

— Aproape doi ani...

— Da, doi ani, plus sau minus o săptămână. În primul te-am învățat despre duhuri. În al doilea, am studiat vrăjitoarele, inclusiv cele șase luni de pregătire dură cu Bill Arkwright în privința vrăjitoarelor care pândesc în apele stătătoare. Așadar, acum am ajuns în cel de-al treilea an de studii și vom începe un nou domeniu, care este „Istoria Întunericului”. Vezi tu, băiete, cei care nu învață lecțiile istoriei sunt sortiți să facă aceleași greșeli ca și cei dinaintea lor. O să analizăm diferitele metode

prin care Întunericul a acționat asupra oamenilor de-a lungul secolelor și până în zilele noastre. Și n-o să ne mărginim doar la istoria Comitatului nostru. E o treabă mult mai grea decât latina și greaca, așa că o să ai de muncă, nu glumă!

Asta suna foarte interesant. Nu-mi venea să cred că în șase luni aveam să fiu la jumătatea perioadei mele de ucenicie. Se întâmplaseră multe lucruri — și bune, și rele, și înfricoșătoare, și triste. Iar cu sau fără Alice, pregătirea mea avea să continue.

După asta, am mâncat — una dintre cele mai reușite mese gătite vreodată de către duhul domestic al Vraciului. A doua zi avea să fie foarte plină. Cea dintâi dintre multe altele care mă mai așteptau.

Încă o dată, am așternut pe hârtie aceste evenimente reproducându-le mai mult din memorie, folosindu-mă de însemnările din jurnal doar când a fost nevoie.

Au trecut doar trei săptămâni de când m-am întors la Chipenden și vremea a început să se încălzească binișor; cețurile și frigul de la moara lui Arkwright sunt acum doar amintiri.

Ieri, am primit o scrisoare de la fratele meu Jack. Este la fel de emoționat ca și mine de vestea despre vizita

mamei. La fermă, totul e bine, iar celălalt frate al meu, James, se descurcă foarte bine ca fierar și are o mulțime de comenzi.

Ar trebui să fiu fericit, dar continui să mă gândesc la Alice, întrebându-mă ce-o mai fi făcând și dacă Diavolul chiar a spus adevărul despre ea. Până acum, ea a încercat de două ori să ia legătura cu mine, folosind oglinda de la mine din dormitor. De fiecare dată, exact când dădeam să mă bag în pat, am observat sticla începând să se lumineze și i-am zărit pentru o clipă fața.

A fost greu. Îmi doream nespus să aburesc oglinda și să-i scriu, să-i spun cât de îngrijorat eram pentru ea și s-o întreb dacă era bine. În loc de asta, m-am aruncat în pat, întorcându-mă cu fața la perete și mi-am ținut promisiunea față de domnul Gregory.

El este Vraciul, iar eu nu sunt decât ucenicul lui. Este încă magistrul meu și în tot ce face se gândește la cum e cel mai bine. Dar mă voi bucura când mama va fi din nou aici. Abia aștept s-o văd. Sunt foarte curios să aflu ce vrea să-mi ceară și, de asemenea, vreau să știu ce crede despre Alice. Vreau să știu adevărul.

Thomas J. Ward

Avertisment:

A nu se citi
după miezul nopții!

ISBN 978-973-128-233-6

9 789731 282336

www.cronicilewardstone.ro

www.corintjunior.ro